ADRIENNE STAFF

Bărbatul din vis

Traducerea şi adaptarea în limba română de BRÎNDUŞA CARMEN BORZA.
ALCRIS

PROLOG

Un bărbat alerga pe dealuri. Era un bărbat cu torsul gol, frumos, care se profila pe infinitul cer roşiatic. Trupul lui era transpirat, iar muşchi lungi şi puternici se conturau perfect la fiecare zvâcnire. Părul lui era negru ca noaptea şi părea o coamă de animal sălbatic. Inima lui bătea într-un ritm nebunesc, cu putere. Părea fugărit de toţi diavolii din iad.

Când ajunse în vârful dealului picioarele lui se desprinseră de pământul reavăn, şi, miraculos, se transformă într-un vultur. Da. Era un vultur negru, puternic şi maiestuos zburând spre alte zări.

Şi ea rămase în urmă, printre ruine. Se sprijini de o piatră veche de secole, trecându-şi degetele peste praful trecerii anilor. Nu putea să plece. Căuta ceva, ceva ce pierduse cu mult timp în urmă. Plângea. Avea inima frântă. Căzu, dar nu mai reuşi să se ridice.

Apoi apăru un bătrân amerindian îmbrăcat într-un costum de ceremonie, cu clopoței la glezne şi pene colorate în pletele cărunte. La mijloc avea o centură din cioburi mici de sticlă în care ea-şi vedea reflectată imaginea de mii de ori. La un moment dat, după ce o privi plin de solemnitate sacerdotală, bătrânul grăi rar şi răspicat:

- Ridică-te. Scoate-ți hainele, pantofii, bijuteriile, despleteşte-ți părul. Ridică-te. Aruncă-ți piatra de pe inimă. Uite, spuse el întinzând o mână zbârcită spre ea. Pune-o aici.

Dar ea era prea speriată. Mâinile şi picioarele i se îngreunară de groază. Trupul ei era paralizat şi parcă prinsese rădăcini.

Dintr-o dată totul în jurul ei începu să se învârtească din ce în ce mai repede şi se trezi pe aceeaşi piatră. Dar de data asta se afla pe piscul unui munte şi lângă ea era o prăpastie al cărei fund nu se vedea. Bătrânul indian apăru din senin şi se apropie de ea domol, cu mâinile întinse. Şoptea o incantație.

- Zbori cu vulturul ca să ajungi la stele.

Apoi mâinile lui o atinseră.

*

*   *

- Nu! Nu! Nu! Stai! Nu mă împinge, te rooog!!!

Carol Lawson sări din pat ca un arc, cu inima cât un purice şi cu trupul şiroind de transpirație rece. Luă o gură de aer şi privi în jur îngrozită, agățându-se de obiectele familiare din încăpere, încercând să alunge ultimele imagini ale coşmarului.

Fusese atât de real, atât de înspăimântător. Cunoştea sentimentul de disperare şi rătăcire pe care-l avusese în vis. Imaginea fusese înfiorătoare: ea pierdută, căutând ceva prin

locuri pe care nu le văzuse în viața ei, dar care cu siguranță existau.

Se întinse la loc în pat şi-şi trase pătura până sub bărbie, luptându-se cu propriile emoții. Coşmarul acela deschisese nişte răni vechi, amintindu-i de frustrări pe care întotdeauna le avusese dar pe care reuşise să le ascundă cu abilitate şi succes chiar şi față de ea însăşi.

Ceea ce o înspăimânta mai tare era tâlcul visului. Ce semnificație avea bătrânul indian?

Se cuprinse în brațe încercând să dea o explicație logică imaginilor pe care le plăsmuise mintea ei. A doua zi urma să înceapă o nouă slujbă, o nouă viață. Asta era. închise ochii şi avu imaginea deşertului din vest care o aştepta.

Capitolul 1

- Nu atinge aia! La naiba, nu pune mâna! mormăi o voce groasă din colțul întunecat al holului.

Carol dădu doi paşi înapoi din fața obiectului de artă amerindiană pe care-l admirase mai devreme cu fascinație.

Holul hotelului Ocotillo era aproape gol la miezul nopții. Un sunet slab al unui fluier tradițional venea din colțul întunecat, de acolo de unde se auzise şi vocea. Muzica fluierului era atât de mistică încât părea să trasforme tăcerea holului într-un deşert.

Carol rămase în gardă, privind scrutător spre colțul întunecat. în cele din urmă, învingându-şi emoțiile, spuse cu voce sigură şi tare:

- Hei, cine-i acolo? îmi pare rău. Voiam să văd mai de aproape chestia asta...

- Nu trebuie. Privirile şi atingerile distrug lucrurile vechi.

In timp ce vorbea, bărbatul ieşi din umbră dezvăluindu-şi chipul.

Era înalt, de o frumusețe sălbatică, şi purta cizme şi blugi de cowboy. Părea periculos. Ochii lui întunecați o priveau pe Carol amenințător.

Trupul ei se încordă şi pentru o fracțiune de secundă simți ceva misterios punând stăpânire pe ea. Emoție, teamă, recunoaştere? Inconştient, făcu un pas înainte privindu-l mai cu atenție pe străinul din fața ei.

El se încruntă, ridică din sprâncene şi privi drept în ochii ei albaştri, văzându-şi propria durere reflectată în ei. Inima lui se

opri în loc. Ce văzuse? Cine era femeia aceasta? Dar în aceeaşi secundă redeveni rece şi distant.

- O să termin într-o oră. Revino atunci.

- Dacă pot, spuse ea ridicându-şi semeț bărbia. Sunt noua secretară a directorului. Am venit cu treabă aici. N-am vrut să te deranjez pe tine.

- Bine.

- Lucrezi la hotel? întrebă ea.

- Uneori, spuse el aranjând pe o panoplie un arc între nişte săgeți cu cozi decorate cu pene.

- E frumos, spuse ea. întregul decor e fascinant. Aparține hotelului sau e împrumutat?

- O să-ți spun mai încolo. Acum sunt ocupat.

Ii mai aruncă o privire pătrunzătoare şi dispăru în colțul întunecat de unde venise.

Carol privi în urma lui. Dacă ar fi ştiut să mânuiască arcul, n-ar fi ezitat să-l folosească în acel moment. Nu era obişnuită să fie tratată cu atâta lipsă de considerație şi atâta... Nu putea să definească semnificația privirii acelui bărbat. Oricum, i se făcuse pielea de găină.

Era emoționată. Zborul lung de la Atlanta o solicitase fizic şi psihic. Şi apoi schimbarea slujbei. Scutură din cap şi porni în căutarea noului ei birou.

*

* *

Dimineața următoare, în zori, Carol se afla în holul hotelului Ocotillo. La lumina zilei misterul se risipise, iar colecția de obiecte de artă amerindiană nu mai părea decât un simplu

decor. Carol abia-l mai observă.

Dar remarcă în schimb asemănarea atmosferei acestui hol cu cea a holurilor hotelurilor din Atlanta. Recunoştea susurul familiar al fântânii arteziene interioare, zumzetul discuţiilor şi frânturile de râsete ale angajaţilor de la recepţie, forfota clienţilor care se duceau spre salonul de mic-dejun.

Doar peisajul exterior era diferit. Dacă ieşeai din hotel, în loc de străzi aglomerate şi trafic infernal, dădeai de deşert. Un deşert minunat, un deşert adevărat, un deşert vestic.

Hotelul se întindea pe două etaje de-a lungul văilor şi avea camere elegante cu jacuzzi, şeminee şi terase generoase. Peisajul era minunat. De la ferestrele camerelor se puteau admira stâncile roşiatice ale Arizonei şi cerul care părea indigo în acea dimineaţă de octombrie.

Carol era neliniştită. Starea ei se datora nu numai visului pe care-l avusese cu o noapte înaintea plecării ci şi schimbării mediului şi emoţiilor inerente dinaintea întâlnirii cu noul ei şef.

O liniştea doar faptul că din exterior părea calmă şi detaşată. îmbrăcată într-un costum sever de mătase, cu părul blond proaspăt coafat, arăta ca o secretară veritabilă, gata să poarte discuţii cu eventualii clienţi. Muncise mult ca să obţină acel post şi intenţiona să întoarcă avantajul în favoarea ei. De fapt asta era ordinea firească în viaţă. „O planificare riguroasă te conduce întotdeauna spre succes” era lozinca ei preferată în care credea cu sfinţenie. Şi de data asta va avea succes. Niciodată n-avea să mai repete greşeala pe care o făcuse în urmă cu nouă ani.

Se înfioră. Douăzeci şi cinci octombrie. Data aceea îi

rămăsese ca o rană pe suflet şi prin succesul pe care sconta de data asta, avea s-o dea uitării.

Văzându-l pe director apropiindu-se de ea, îşi mută repede gândurile spre prezent şi zâmbi.

- Bună dimineaţa, domnule LeGrand.

- Bună dimineaţa, domnişoară Lawson. Voiam să-ţi ies în întâmpinare ca să mă asigur că ai preluat postul aşa cum trebuie. Am fost impresionat când am aflat că ai sosit încă de astă-noapte. O să te rog să preiei atribuţiile Louisei până se va întoarce ea din concediu. O să lucrezi o perioadă cu publicul, care s-ar putea să ţi se pară cam pretenţios... Sper să te descurci.

- De aceea mi-a plăcut ideea de a lucra la PalmResorts. Pentru şansa pe care mi-o oferă de a mă familiariza cu procedurile din domeniul turismului. Lucrând cu publicul îmi voi da seama ce schimbări şi intervenţii pot face.

- Perfect. Te rog să apelezi la mine ori de câte ori vei avea nevoie.

- Mulţumesc, dar sunt sigură că nu voi avea probleme.

Apoi o lăsă singură.

- Bun. Să începem, şopti ea ridicându-şi părul de la spate, lăsând jetul de aer condiţionat să-i răcorească ceafa.

Se aşeză pe scaunul biroului Louisei, care avea în faţă intrarea în hol flancată de cactuşi gigantici. Privi spre dreapta, acolo unde se afla recepţia. De acolo apăruse cu o seară înainte străinul cu ochi misterioşi. Amintindu-şi acea scenă simţi cum îi tresaltă inima. Alungă acel gând şi se puse pe treabă.

Când sună telefonul, fu gata de orice.

- Bună dimineața, cu ce vă pot ajuta? Da, domnule Kern, jeep-ul va fi gata la ora nouă. Şoferul dumneavoastră vă va aştepta în fața biroului meu...

- Bună dimineața! Da, excursia dumneavoastră este planificată pentru ora şapte. Un wrangler negru vă va lua din față...

- Bună dimineața! Da. Am planificat excursia...

- Bună dimineața, doamnă Watson! Da. Şoferul soseşte la ora treisprezece. V-am programat un tur de stațiune mâine... Nici o problemă. Se aranjează. Cu plăcere. O zi bună.

Nu apucă să-şi tragă bină răsuflarea că primi alt telefon, din partea domnului Marcus, de la apartamentul 22, care dorea un jeep la ora unsprezece.

- Nu reuşim niciodată să prindem cursa de la ora nouă, se scuză el. Pur şi simplu nu mă pot da jos din pat mai devreme de zece, când sunt în vacanță. Vedeți ce puteți să faceți pentru mine. Aştept telefonul dumnevoastră de confirmare. Mulțumesc.

Verifică programările dar nu reuşi să găsească nimic potrivit pentru domnul Marcus de la 22.

- îmi pare rău, spuse ea după cinci minute, dar n-am nimic pentru ora unsprezece. Poate vă convine ora unu şi jumătate. Vă programez atunci?

- Mi-e teamă că nu se poate. Am program pentru ora trei şi... Nu puteți să-mi programați un tur privat? Soția mea şi-ar dori foarte mult să ne ajutați. Vedeți ce puteți să faceți. Aşteptăm telefonul dumneavoastră.

- Desigur, cu plăcere.

După zece minute şi nenumărate telefoane, sună din nou la apartamentul 22.

- Domnule Marcus, sunteți norocos. Am găsit un şofer disponibil pentru ora unsprezece.

După ce puse telefonul în furcă, închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Era prima ei zi de lucru şi fusese atât de aglomerată încât nu reuşise să-şi facă nici măcar o cafea.

- Lonesome („însingurata”)?

Carol tresări şi deschise ochii.

- Poftim?

Bărbatul cu ochi negri stătea în fața ei şi o privea cu aceeaşi intensitate ca-n seara trecută.

- Am fost solicitat pentru Lonesome. Cred că despre tine trebuie să fie vorba. Nu credeam c-o să ne revedem chiar atât de curând.

Pălăria Stetson care-i acoperea bărbatului jumătate din obraz era intimidantă. încercând să-şi păstreze calmul, Carol vorbi pe un ton cât se putea de natural:

- Lonesome? întrebă ea zâmbind. Nu. Pe mine mă cheamă Lawson. Tu cine eşti?

- Cody Briggs, răspunse el întinzându-i mâna. De la Mesa Tours.

Tonul lui era detaşat, dar atingerea era incredibil de caldă. Carol îşi retrase mâna ca şi cum s-ar fi curentat şi-l privi atent pe bărbatul din fața ei. Trebuia să aibă grijă. Aproape simțea fizic amenințarea vie din privirile lui. Era incredibil de sexy, de

frumos, de sălbatic. Dar pericolul îl simțea cel mai acut şi-i dădea fiori neplăcuți în stomac. îi venea să fugă. Şi-n acel moment i se păru că el simte lucrul ăsta.

Ochii Carolei se măriră. îi citea gândurile! Se vedea oglindită în profunzimea ochilor lui mari şi negri aproape, tot mai aproape, până când acea privire întunecată îi străpunse sufletul.

Carol se sprijini de spătar într-o încercare de a se îndepărta de el. îşi mută cu greu privirile spre birou, luă un pix şi-şi notă ceva într-o agendă.

- Deci ai venit pentru excursia specială. Dă-mi voie să termin de completat fişa de rezervare şi o să-ți dau într-un minut toate detaliile.

- Să completezi fişa? râse Cody. Nu te deranja. N-am nevoie să ştiu decât numele clienților.

- Asta e bine. Atâta timp cât clienții obțin ceea ce-şi doresc...

- Garantez satisfacția, spuse el cu o privire impenetrabilă.

Nu voia să fie necioplită, aşa cum nu şi-ar fi dorit să-l întâlnească vreodată pe el. Pentru că dacă astă-noapte nu-l recunoscuse, acum ştia cine e. Era bărbatul din vis. Bărbatul care se transformase în vultur, care-i tulburase simțurile şi care-i sucise mințile.

Ochii aceia, figura aceea... le simțea familiare. Dar mai era ceva. Când ochii lor se întâlniră din nou, ea se simți goală. Trupul i se încinse şi începu să transpire. Şi toate astea din cauza unei simple priviri.

Felul în care ochii aceia negri o scrutau o făcu pe Carol să

înghită în sec. Era... excitată. Privirea ei se plimbă pe obrazul lui şi coborî spre pieptul bombat. Era îmbrăcat ca un cowboy veritabil şi ținuta lui era total nepotrivită cu atmosfera de la Ocotillo. Felul în care stătea el acolo, cu degetele agățate de cureaua lată de piele a pantalonilor, cu atitudinea arogantă...

- Vrei să fac o piruetă ca să mă vezi mai bine? întrebă cu impertinență Cody.

- Deloc, spuse ea liniştit încercând să domine situația, deşi îşi dădea seama că de data asta nu era capabilă.

îi venea să-l trimită la plimbare şi probabil că ar fi făcut-o dacă la mijloc n-ar fi fost nişte clienți nerăbdători cărora le promisese serviciile lui.

- Ei? făcu el calm. Ce facem? Ne analizăm reciproc sau ne ducem fiecare la treburile noastre? Timpul zboară. Aş mai avea şi alte treburi de făcut, dar dacă vrei neapărat să stăm aşa...

Da. Era arogant.

- Mă gândeam... minți ea. Directorul mi-a spus că nu faci parte din echipa de ghizi. Crezi că o să te descurci? Ai mai făcut aşa ceva până acum?

- Mda, răspunse el prompt, dându-şi pălăria pe spate cu un gest de sfidare.

Carol aşteptă o explicație mai amănunțită, dar aceasta nu veni. Acum era rândul ei. îşi puse picior peste picior şi zise calm:

- Pe mine nu mă deranjează atâta timp cât eşti în temă. M-am uitat pe broşuri şi există un tur care cuprinde Canionul Horseshoe şi Lost Gulch...

- Vrei să conduci tu? o întrerupse el ridicând cheile în aer şi fluturându-le pe la nasul ei. Din partea mea... Ah, nu? Bine. Atunci lasă-mă să-mi fac treaba. O să le fac eu un traseu de vis, promit. Tu nu trebuie decât să-i trimiţi la mine. O să-i aştept afară, în jeep, în cinci minute. Şi, Lonesome, ori de câte ori vrei să mă vezi, fă-mi rost de clienţi.

Fără să mai adauge altceva, Cody se întoarse pe călcâie şi porni agale spre ieşire. Carol privi în urma lui mult timp, apoi îşi dădu părul pe spate cu un gest nervos automat. Da. Cody era un bărbat bine, dar era prea trufaş.

Respiră adânc şi se adună. îl sună pe domnul Marcus de la 22 şi-i comunică cu voce tremurătoare că jeep-ul îl aştepta în faţa hotelului.

*
* *

La ora trei fără un sfert domnul Marcus apăru în faţa biroului ei. Carol îşi frecă mâinile neliniştită, crezând că se întâmplase ceva rău. N-ar fi trebuit să-l lase pe Cody să facă pe ghidul, mai ales cu asemenea clienţi importanţi.

- Domnişoară Lawson, începu el punându-şi palmele pe birou, vă mulţumim din suflet pentru ghidul pe care ni l-aţi dat. A fost incredibil. Am trăit nişte experienţe uimitoare. Mulţumim din suflet încă o dată.

Carol rămase câteva secunde cu gura căscată. Privirile i se îndreptară spre intrare, acolo unde sprijinit de uşile mari de sticlă, stătea Cody, cu ţinuta lui neglijentă de cowboy şi un zâmbet satisfăcut pe faţă. îşi duse două degete la pălărie în semn

de salut şi sângele Carolei începu să fiarbă.

Scăpă pixul din mână şi zgomotul pe care-l făcu acesta când căzu pe pardoseala de marmură fu ca o detunătură de puşcă de vânătoare. Toate capetele se întoarseră spre ea. Carol se înroşi, îşi lăsă privirile în pământ şi se făcu că plouă. Ridică pixul de pe jos şi când privi din nou spre uşile de la intrare, Cody dispăruse.

Capitolul 2

- Ei, Lonesome, cum m-am descurcat?

Vocea lui Cody o sperie în liniştea din grădina interioară a hotelului. El nu ştia de ce făcuse efortul să se ducă după ea ca să-i vorbească. Cert era că toată ziua imaginea ei îi tulburase gândurile.

Acum, ochii Carolei aruncau săgeți. Nu-l văzuse stând sprijinit la umbra unui copac şi ei i se păruse că se materializase din senin.

- M-ai speriat! îl acuză ea.

- Da. Multă lume îmi spune asta. îmi pare rău, sincer.

Ea abia-i auzi scuzele, atât de preocupată era să nu-l privească direct în ochi. îmbrăcat în blugi şi tricou, pielea lui bronzată strălucea. Părea puternic, stăpân pe sine şi de neclintit. Carol simți nevoia imperioasă de a-şi trece degetele peste muşchii brațelor lui. De ficare dată când se afla prea aproape de el, scutul ei, pe care şi-l ridicase în urmă cu nouă ani şi care părea de neatins, se clătina. Cody o emoționa.

- Las-o baltă, spuse ea simțindu-şi pielea transpirată pe sub bluza subțire de mătase. Am exagerat. Mi-e cald şi sunt obosită. Asta-i tot.

Fără veste, Cody întinse mâna şi-i dădu la o parte din ochi o şuviță de păr ud. Față de bronzul pielii lui, paloarea părului ei părea să strălucească precum luna pe bolta întunecată. El se încruntă simțind plăcerea neaşteptată a atingerii părului ei, nevoia care-i stârnise un foc interior. Dar nu reuşi să-şi retragă mâna.

- Aşa e deşertul, şopti el. O să te obişnuieşti cu el, ai să vezi.

- Desigur, râse ea cu un uşor tremur în glas. Ştiu că mă voi

obişnui cu deşertul. Dar e atât de diferit de locul din care vin...

- Totul e altfel aici.

Carol refuză să-i întâlnească privirile. îşi duse mâna la gât şi-şi desfăcu ultimul nasture de la bluză.

- Da, e foarte diferit de Atlanta. Am auzit că se organizează un concurs la PalmResort şi m-am înscris încă dinainte să mă uit pe hartă să văd unde voi lucra, dacă voi câştiga concursul.

- Şi acum ştii unde te afli?

Carol clătină din cap prosteşte. Ştia unde se află, dar el voia să-i explice şi ea nu putea să-l refuze.

- Acolo sunt munţii Mazatzals, apoi Verde Valley, Agua Fria şi apoi... deşertul. Peste tot în rest e numai deşert, spuse el făcând o piruetă.

Carolei i se păru că ameţeşte. Se întrebă cum ar fi fost dacă s-ar fi lăsat prinsă într-un dans erotic cu acest bărbat. Dar de unde-i veneau ei gândurile astea? Scuturând din cap se retrase doi paşi înapoi.

- Ai uitat de Phoenix, spuse ea.

- Ah, oraşul... De unde ştii că mai există? întrebă el pe un ton misterios. Poate că a dispărut. Poate că s-a evaporat sub căldura toridă a soarelui. Poate că tot ce-a mai rămas din oraş sunt cactuşii, ţânţarii, praful şi coioţii gata să urle la lună.

- Credeam că doar lupii urlă la lună, spuse ea privindu-l cu coada ochiului.

- Poate că ai dreptate. Poate că eu inventez totul, spuse el cu o privire jucăuşă şi misterioasă în acelaşi timp.

Dacă s-ar fi aflat acasă, la hotel sau într-un loc mai familiar, Carol i-ar fi dat un răspuns inteligent fără ezitare. Acum însă, tăcu. îi era cald şi senzaţia de sufocare se intensifica datorită

apropierii lui. Se simțea amețită. Oare ăsta era efectul căldurii?

- Trebuie să plec, spuse ea repede. Mi-e cald şi sunt obosită. Trebuie să mă întorc în camera mea.

- Vin cu tine.

- Nu! spuse ea puțin cam impulsiv, apoi rectifică: Adică mulțumesc, dar mă descurc.

Imediat cum rosti cuvintele regretă. Ar fi vrut să-l lase pe Cody s-o conducă. Sau nu. De fapt aşa se purta ea cu toți bărbații. De ce să facă o excepție tocmai acum?

- Nu, mulțumesc, repetă ea întărindu-şi spusele.

- Mi-ai mai zis o dată, spuse el încet.

- Ştiu, dar n-am vrut să par atât de... dură... nepoliticoasă.

- Eşti dură cu tine însăți, nu-i aşa? întrebă el privind-o cu intensitate. Mă întreb de ce.

Ea ştia de ce. Decizia asta o luase în urmă cu nouă ani, când îşi învățase lecția cu vârf şi-ndesat. Dacă ar fi fost mai dură cu ea însăși, mai atentă atunci, lucrurile ar fi luat o altă turnură.

O cuprinse durerea. Se încercui cu brațele în semn de protecție şi plecă.

- Noapte bună, domnule Briggs, spuse ea aruncându-i o ultimă privire peste umăr.

în spatele ei, Cody întinse mâna ca s-o mângâie, ca s-o aline. Dar când ea se întoarse cu fața spre el, se retrase repede.

- Ah, apropo de cum te-ai descurcat astăzi, îşi aminti ea. Felicitări. Domnul Marcus a fost foarte mulțumit de excursie, spuse ea râzând uşor, fără să fie ironică.

Sunetul acela venit de undeva din gâtul ei îl făcu pe Cody să simtă nevoia s-o ia în brațe şi s-o protejeze. Era atâta tristețe în ochii ei.

- Mulțumesc, șopti el.

- Pentru?

- Pentru compliment.

- Da, zâmbi ea. De fapt cred că pentru asta ai venit să mă cauți prin grădină.

- De ce?

- Ca să-ți culegi laurii.

Cody izbucni într-un râs nestăvilit. De data asta arăta exact ca un cowboy necioplit. Deşi pe Carol o enerva atitudinea lui, trebuia să recunoască faptul că bărbatul acela era irezistibil. Avea ceva din aerul lui Clint Eastwood. Ochi de indian... umeri largi... şolduri înguste, puternice... trăsături bine definite... Se integra perfect în Vestul Sălbatic.

- Pe doctor ai reuşit să-l vrăjeşti uşor, spuse ea cu săgeți albastre în ochi.

- Cred că da. Dar pe tine nu.

- Nu, pe mine nu, spuse ea dându-şi cu un gest scurt părul blond pe spate. Sunt o clientă dificilă.

- Serios? întrebă el privind-o direct în suflet şi citind adevărul.

Carol îi simți puterea ochilor şi se întoarse cu spatele.

- Foarte serios. Acum trebuie să plec. Am avut o zi plină. Şi asta-i abia prima.

- Astăzi vom avea parte de un apus minunat, spuse el privind spre orizont. Dacă până acum n-ai văzut niciodată un apus în Arizona, te sfătuiesc să-ți scoți un şezlong pe balcon şi să admiri spectacolul naturii.

- Mulțumesc, dar am alte planuri.

- Bine. Şi eu. N-a fost o invitație ci o sugestie, spuse el cu un

zâmbet irezistibil.

Carol era prea obosită ca să-l mai înfrunte.

- Noapte bună, spuse ea.

- Noapte bună, Lonesome, spuse el ducându-şi două degete la pălărie.

O privi îndepărtându-se, admirându-i şoldurile unduitoare şi părul blond fluturându-i pe spate. Femeia aceea adorabilă părea o gură de apă rece în deşert. Dar mai era ceva. Ceva ce el văzuse în ochii ei albaştri, ceva care-l atrăgea şi-l respingea în acelaşi timp.

Se întoarse leneş cu spatele la ea încercând s-o uite, pornind spre întâlnirea cu iubitul lui deşert.

Stând singură în camera ei, Carol se afundă în moliciunea fotoliului. Se dezbrăcase şi-şi aruncase hainele pe podea. îşi lăsă capul pe spate, primind cu recunoştinţă pala de răcoare a aerului condiţionat. Era încinsă din cauza căldurii, a zilei obositoare şi mai ales a emoţiilor pe care i le provocase Cody.

Numai gândindu-se la el, aerul condiţionat nu mai avea nici un efect. în interiorul ei ardea un foc, un foc ce aducea foarte mult cu dorinţa.

Dar aşa ceva era imposibil. Avea viaţa ei, prietenii ei, lumea ei, în care n-avea ce căuta bărbatul acela cu ochi negri. Cu toate astea nu se putea abţine să nu se gândească la el. Şi simţea că nu mai poate sta locului.

Simţea nevoia să facă ceva. îşi strânse hainele de pe jos, se duse la baie şi umplu cada, după care se băgă în ea şi se lăsă pradă gândurilor tulburătoare care-i devastaseră fiinţa.

în Atlanta trebuia să fie deja ora opt seara. Dacă s-ar fi aflat acasă şi-ar fi pus o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou şi ar fi

alergat câteva mile bune prin parc, până la Matthew acasă.

Matthew. După ce doi ani fuseseră împreună, rămăseseră prieteni. Pusese despărțirea pe seama distanței care-i separa. Dar de fapt adevărul fusese altul. între ei doi nu existase niciodată o adevărată pasiune. Chiar dacă n-ar fi fost nevoită să se mute în Arizona, povestea lor tot s-ar fi sfârşit. Relația lor fusese sortită eşecului încă de la început.

I-ar fi plăcut să se afle acum acasă, să se întâlnească cu prietena ei, Jill, şi să bea împreună pe o terasă nişte marguerita.

Carol oftă adânc. Asta era problema ei. îi era dor de casă. Din cauza asta se simțea atât de vulnerabilă.

„Eşti sigură? îi şopti o voce firavă. Ai stat atâția ani acasă aşteptând, sperând ca-n viața ta să apară ceva pasionant. Nici Atlanta, nici munca şi nici măcar prietenii n-au reuşit să-ți umple acel gol din suflet. Aveai nevoie de ceva special, de ceva magic, de ceva excitant. Tu vrei de fapt să zbori..."

- Poftim? şopti ea deschizând ochii.

Visase?

- La naiba! Ce porcărie...

Ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop gros. Luă o bere din frigider şi se aşeză pe un fotoliu. într-o săptămână trebuia să-şi găsească un apartament în Phoenix, în ciuda ideilor lui Cody Briggs care spunea că oraşul acela nu mai exista, şi avea să-şi înceapă o viață nouă.

Mda. Cody Briggs. Iarăşi se gândea la el. îi era imposibil să-l uite. Baia fierbinte n-o ajutase. Dimpotrivă. O făcea să se gânească şi mai mult la bărbatul acela misterios cu ochi de indian. De dormit n-avea chef. Poate că era mai bine să privească apusul.

îşi scoase un şezlong pe balconul umbrit, dar care oferea o privelişte incredibil de frumoasă. Urma să vadă un apus de soare magnific. Cerul era roz-portocaliu, cu nori aurii la orizont, sub care răsăreau semeț munții sălbatici şi misterioşi ai Arizonei. în lumina zilei erau cărămizii, dar acum, datorită luminii speciale, păreau portocalii.

Carol se sprijini de spătar, închise ochii pe jumătate privind orizontul îndepărtat şi luă o gură de bere. Apoi i se păru că vede ceva. Acolo unde cerul se unea cu pământul, un bărbat cu pieptul gol şi părul în vânt alerga. Alerga de la lumină la întuneric, de la real la imaginar, până ce dispăru.

Carol sări în picioare. Ochii i se măriseră şi inima i se strânsese de uimire şi teamă.

- Ştiu. Am văzut imaginea asta... Dar cum se poate? într-o fracțiune de secundă îşi aminti visul - bărbatul care alerga, vulturul, indianul... Dar acum era trează. Cum se făcea de vedea acea imagine?

- Nu înțeleg, şopti ea frecându-şi brațele. Cum puteam să am un vis care să-mi arate ceva ce văd abia acum? Cum puteam să visez locuri pe care nu le-am văzut până acum? Ce naiba se petrece cu mine?

Dar la întrebările acelea n-avea răspuns.

Doar prietena ei, Jill, putea s-o ajute.

Se grăbi spre telefon şi formă în grabă numărul prietenei sale.

- Jill? Bună, eu sunt, dragă.

- Carol? Ce surpriză!

- Mă bucur că te-am găsit.

- Şi eu mă bucur să te aud.

- Mi-e dor de tine. Ştii ce cald e aici? Şi totul e altfel...

- Altfel... bine? E ceea ce ți-ai dorit?

- Nu. E mult prea altfel. Ciudat. Mi se întâmplă lucruri ciudate.

- Ce lucruri ciudate? Te supără şeful? Noua slujbă?

- Nu...

- Atunci?

- Vezi tu, am cunoscut un tip...

- Serios? se entuziasm' Jill. Povesteşte-mi.

- Nu, nu e ceva serios.

- Credeam că ai reuşi să te descotoroseşti de trecut.

- Jill... oftă Carol.

- Iartă-mă, draga mea. Cred că ți-am stricat buna dispoziție. Dar crede-mă, eu vreau doar să fii fericită.

- Ştiu. Nu sunt supărată, sunt doar confuză...

- Bine, povesteşte-mi despre tipul ăsta.

- E ghid local. Conduce un jeep al companiei. Ii cheamă Coddy Briggs.

- Coddy Briggs! Ce nume de cowboy! Măcar arată ca un cowboy?

- Din cap până-n picioare! Dar nu el îmi pune probleme. De fapt şi el face parte din mister. Dar nu el e cel care mă îngrijorează.

- Atunci? Spune-i doctoriței Jill!

- N-o să mă crezi nebună?

- O să te iubesc oricum. La ce sunt buni prietenii?

- Bine. Ti-am povestit despre visul ciudat pe care l-am avut înainte de plecare?

- Da. Mi-l amintesc bine. Interesant, dar ce-i cu el?

-Visul se repetă. De fapt o bucată din el. Doar că... de data asta se petrece în realitate.

- Stai puțin. Mă înspăimânți. Cum adică în realitate?

- Puțin mai devreme stăteam pe balcon. Voiam să privesc apusul. Coddy Briggs mi-a sugerat s-o fac, spunându-mi că nici un apus nu se compară cu cel din Arizona. în fine. Deci, stăteam pe balcon, când am văzut undeva la orizont silueta unui bărbat alergând, exact ca-n vis.

-Hai, Carol... oftă uşurată Jill. Ai văzut un bărbat alergând?

- Pe jumătate gol.

- Ştii ce bine se cred majoritatea bărbaților alergând în pantaloni scurți?

-Jill, aici nu suntem în Atlanta. Bărbatul acela nu părea să facă jogging.

- Dar ce făcea?

- Nu ştiu... Alerga.

- Bine, asta am înțeles. Şi cum arăta?

-Jill!

- Vorbesc serios. Ți s-a părut că seamănă cu bărbatul din vis?

- Nu ştiu. Era prea departe.

- Atunci m-am liniştit. Te cunosc eu pe tine. Ai fost tracasată din cauza rupturii cu Matthew, din cauza călătoriei, a schimbării serviciului şi a climei. Pun pariu că nici n-ai ajuns bine acolo că ai şi început să lucrezi pe brânci, nu? Din câte am auzit, PalmResorts cere mult şi dă puțin.

- Oferă promovări...

- Dacă asta te mulțumeşte, treaba ta. Te sfătuiesc să te odihneşti bine şi să mănânci.

- Poate că ai dreptate. Mulțumesc pentru că ai avut răbdare

să mă asculți. Te sărut. Mai vorbim.

- Şi eu te sărut. Pa!

Carol puse încet receptorul în furcă. După discuția cu buna ei prietenă totul parcă revenise la normal. Asta era bine.

Capitolul 3

Cu hotelul plin de turişti, Carol avea nevoie de toate jeep-urile şi wrangler-urile disponibile. Cu toate astea, evita pe cât era posibil să apeleze la Cody Briggs.

Faptul că ea nu apela la el nu se justifica, pentru că de fiecare dată când îl trimitea în vreo excursie, Cody primea laude din partea clienților.

Ultima oară, o doamnă bogată îşi trântise geanta Gucci pe biroul ei şi oftase: „Doamne, draga mea, nu ştiu unde l-ai găsit pe bărbatul ăsta, dar mi-a oferit nişte experiențe... magice". Doamna îşi dăduse ochii peste cap şi plecase. După expresia pe care o avusese pe chip, Carol bănuise că Briggs îi oferise doamnei un alt gen de experiențe decât cele ale unei simple excursii prin deşert.

Şi de fiecare dată el nu uita să se întoarcă „să-şi culeagă laurii". Asta o făcea pe Carol să-l şteargă de pe lista de ghizi pentru ziua următoare.

Cu toate astea, aproape în fiecare zi se vedea nevoită să apeleze în cele din urmă la el. Şi clienții norocoşi se întorceau, fără excepție, fericiți.

Ca în seara aceea cu lună plină. îl rezervase pe Cody pentru o excursie cu o pereche de proaspăt căsătoriți, aflați în luna de miere, în care era inclus şi renumitul apus de soare.

La ora nouă seara cuplul de întorsese mulțumit la biroul ei ca să-şi exprime recunoştința.

- Bună seara, domnişoară Lawson, spusese bărbatul. Nu ne aşteptam să vă mai găsim aşa de târziu. Dar mă bucur că mai sunteți aici ca să vă mulțumim. Am avut parte de o excursie de vis. Ne-ați oferit un ghid extrordinar. Ştiați că acel cowboy

veritabil ține fără teamă tarantulele în mâini? Nu ştiu ce leface de nu-l muşcă. Probabil că le hipnotizează.

Cu siguranță le hipnotiza. Cel puțin ochii negri ai lui Cody aveau acel efect asupra ei. Problema era că bărbatul acela punea în pericol viața clienților şi datoria ei era să ia măsuri ca acest lucru să nu se mai repete, pentru că dacă se întâmpla ceva, ea avea să fie trasă la răspundere.

I se făcu pielea de găină. înțelesese încă de la început că era ceva ciudat cu Cody Briggs. Era periculos. înainte să renunțe la el definitiv trebuia să se convingă singură, cu prima ocazie, ce fel de tur le făcea el clienților de-i fascina atât de tare încât ei se întorceau profund impresionați şi recunoscători.

O zi în deşert cu Cody Briggs! Aproape că putea să anticipeze emoția. Sau era doar curiozitate profesională? Nici ea nu mai ştia. Oricum, gândul de a fi singură cu acel bărbat misterios în deşert o înspăimânta şi o încânta în acelaşi timp.

*

* *

Tocmai îşi cerea scuze unui client pentru lipsa de ghizi, când Cody apăru în hol bocănind cu cizmele lui de cowboy pe pardoseala de marmură bine lustruită.

-Ai vreo problemă cu mine? întrebă el punându-şi palmele pe biroul ei.

Carol se ridică în picioare şi puse mâna pe receptor, privindu-l urât.

- îmi pare rău, domnule Shafer, continuă ea conversația pe un ton care încerca să-şi păstreze aparența profesională. Nu mai avem nici un ghid disponibil. Poftim? Dacă aş putea să-l rog pe domnul...? Nu, mi-e teamă că nu e disponibil astăzi. Nu, nici mâine. O să încerc să vă găsesc pe altcineva... Da. Vă sun eu.

închise telefonul şi oftă adânc.

- Bună, Cody, spuse ea degajat. Cu ce te pot ajuta?

- Ce naiba se petrece aici?

- Poftim?

- M-ai auzit.

Ochii lui aruncau fulgere şi gura i se strânsese într-o linie fină. Arăta înspăimântător şi Carol avea motive bine întemeiate să se teamă de furia lui. Inima i se strânse de frică.

- Cody, dă-mi voie să-ți explic...

- Nu vreau să-mi explici nimic. Nu-mi spui tu mie cum să-mi fac treaba.

Cody o țintui pe scaun cu privirea lui înghețată. Se simțea trădat şi de furie i se părea c-o vede ca prin ceață pe femeia din fața lui, care-l înfrunta curajoasă.

Telefonul sună salvând-o pe Carol.

- Da, vă rog? răspunse Cody mai rapid decât ea. Reveniți în zece minute, spuse el trântind receptorul. Mai întâi o să ai de-a face cu mine, Lonesome.

- Dacă vrei să mă asculți... încercă ea să dreagă situația.

- Susții că ai o explicație pentru ce mi-ai făcut?

Scântei de furie sclipeau în ochii lui negri, măriți de furie.

- Hai, dă-i drumul! Explică-mi, spuse el. Şi ar fi bine să mă convingi, pentru că am nevoie de slujba asta.

- Bănuiesc. Dar trebuie să mă conving de calitatea serviciilor tale, ca să continuu să te plasez.

Cody o săgetă cu privirile. Mai auzise cuvintele astea. Dar de data asta se abținu şi strânse din dinți.

- Eşti prevăzătoare, nu?

- Da. Asta mă salvează de o mulțime de necazuri pe care pot

să le am ulterior.

- Crezi că mereu poți fi prevăzătoare? întrebă el pe un ton misterios.

- Poate că nu, dar sunt datoare să încerc.

Carol spusese mai mult decât ar fi vrut. Până acum simțise că bărbatul acela încercase s-o privească direct în suflet. Dar reuşise? Avea să reuşească vreodată?

- Vreau să ştiu ce le arăți clienților.

- Lucruri interesante, ridică el din umeri. Le arăt deşertul. Le povestesc diverse legende...

- Vezi? Nu trebuie să faci asta. Trebuie să le arăți anumite obiective prestabilite de companie, să le oferi detalii istorice concrete, pe care să le povestească celor de acasă.

- De ce trebuie să mă ghidez după canoane? Am primit plângeri?

- Nu, dar...

- Ce ți-au spus până acum clienții? întrebă el plin de încredere.

Nu era de mirare că ochii aceia hipnotizau tarantule şi şerpi veninoşi. Carol se strădui să privească în altă parte.

- Ce ți-ai spus până acum clienții? repetă el întrebarea. Spune-mi şi mie.

- Mi-au spus că turul tău li se pare... interesant.

- Interesant? repetă el ridicând din sprâncene. Doar atât? Mă aşteptam la puțin mai mult entuziasm.

- Da, şi că le arăți lucruri ciudate.

- Ciudate? Nu înțeleg. Ca de exemplu?

- Hipnotizezi tarantule... ezită ea.

- Serios?

- Aşa mi s-a spus, se apără ea în fața privirii aceleia înflăcărate şi irezibtibile.

- Ce e, Carol? Spune-mi...

- Nimic, zise ea repede. Nu-i treaba ta.

- Ba este, dacă din cauza asta ai ceva împotriva mea.

îşi dădea seama că ea era în acel moment vulnerabilă. Putea s-o forțeze să-i răspundă, dar lipsa ei de apărare îl înduioşa. Se abținu. Aşteptă. Şi spuse calm:

- Nu arăt nimănui lucruri ciudate, Carol. Pur şi simplu cunosc foarte bine deşertul şi ştiu să-i folosesc puterile. Sunt cel mai bun ghid al acestor locuri. Lasă-mă să-mi fac treaba. Lucrul ăsta e foarte important pentru mine.

- Ai putea să-ți găseşti o altă slujbă.

- Eu pe asta o vreau.

Sigur, putea să facă şi alte lucruri. Ca de exemplu să strângă documentații pentru cartea pe care o scria. Sau să verifice autenticitatea celor două obiecte de artă amerin- diană de acasă de la el. Dar nimic nu era mai palpitant în acel moment decât privirea provocatoare a blondei din fața lui şi ochii curioşi ai turiştilor care-i ascultau legendele. De câteva zile doar aceste două lucruri contau cu adevărat pentru el.

Se încruntă. Ar fi vrut s-o mângâie pe Carol şi să-i alunge gândurile sumbre care se ghiceau sub încruntarea frunții ei. Voia să afle ce o supăra şi s-o ajute. Şi-ar fi dorit ca ochii ei albaştri să strălucească de fericire. Din clipa în care o văzuse, simțise nevoia s-o protejeze.

Cody privi afară. „Las-o baltă, Briggs! îi şopti o voce bărbătească. Concentrează-te asupra acțiunilor tale. Ai venit aici cu un scop. Tine-te de el."

- Deci, îmi dai postul înapoi?

- Poate, spuse ea. Cu o condiție...

- Ce condiție? Nu mă pune să-ți fac un itinerar detaliat. Deşertul îşi schimbă zilnic aspectul. în asta constă magia. în neprevăzut. Alte condiții? Te deranjează înfățişarea mea? Pot s-o schimb.

Cody îşi scoase pălăria din cap şi o şterse de praf.

- Suficient? Sau vrei să-mi scot şi eşarfa de la gât? O fac şi p-asta! Poate şi cureaua?

- Nu! Opreşte-te! şopti ea. Nu te da în spectacol aici.

- Nu făceam asta, spuse el mai blând. Glumeam. Iartă-mă. Ştiu cum e să-ți iei slujba în serios, spuse el întorcându-se cu spatele şi pregătindu-se să plece.

- Cody? îl opri ea cu o voce blândă care-l făcu să se întoarcă din drum. Nu m-ai lăsat să termin. Condiția mea...

- Te ascult, deveni el atent.

- Este să faci un tur special pentru mine. Luni. Atunci sunt liberă. Bine?

- Bine, zâmbi el luminându-se la față. Şi ca să-ți arăt că sunt băiat bun, o fac pe gratis. Ne vedem luni, la nouă, da?

- La zece. Vreau să mă odihnesc.

- Bine, Lonesome. Şi... să-ți pui o pereche de blugi.

Carol îl privi îndepărtându-se, respirând agitat. Când plecase, Cody parcă-i luase tot aerul. Scutură din cap între-bându-se în ce se băgase. Era speriată şi emoționată, două sentimente amestecate pe care le trăia adesea în preajma lui Cody.

Se aşeză pe scaunul de la birou şi deschise agenda cu pro-gramări notând în dreptul zilei de luni: eu.

Capitolul 4

Luni promitea să fie o zi frumoasă şi însorită. Carol se trezise înaintea zorilor, când stelele începuseră să pălească pe cer. Era neliniştită. Simţea un nod în stomac şi inima îi bătea cu putere la gândul că avea să petreacă o zi alături de Cody Briggs.

Era nebună. Plecase din Atlanta, îşi părăsise familia, prietenii, şi fusese mai puţin tulburată de acele evenimente decât de excursia din dimineaţa asta. Era vina lui. Cody o atrăgea, o zăpăcea, o speria, o umplea de emoţii contradictorii şi excitante. Ce avea el? Ochii aceia negri scrutători? Tupeul? Trupul sculptural? Nu. Mai avea ceva care o atrăgea, ceva inexplicabil, nişte fire nevăzute care păreau să-i lege mai presus de sesizabil şi cuvinte.

Prostii. Nici un bărbat nu putea s-o emoţioneze dacă ea nu-şi dorea. Ştia bine lucrul ăsta şi temerile ei veneau din trecut. Dar acum amintirile acelea erau în spatele unor uşi bine închise. Tot ce trebuia să facă era să nu-l lase pe Cody Briggs să găsească cheia.

Şi poate că ea doar îşi imagina totul. Relaţia lor - care de fapt nu exista - era una strict profesională. Iar astăzi avea ocazia să stabilească nişte limite.

Cu ochi stălucitori de emoţie, Carol făcu un duş în grabă, îşi puse o pereche de pantaloni scurţi, kaki şi un tricou. în ruptul capului nu s-ar fi îmbrăcat în blugi. Mai degrabă şi-ar fi pus un costum de schi decât să-l asculte pe Cody.

Ajunse în hol cu zece minute mai devreme. Dar Cody deja o aştepta afară. Era îmbrăcat altfel decât de obicei. Avea un tricou alb, o pereche de blugi negri şi o eşarfă îi lega capul. Părul lung şi negru ca pana corbului îi flutura sălbatic pe umeri.

Carolei îi venea să-şi treacă degetele prin părul lui, să-i mângâie linia puternic reliefată a maxilarului, să-l atingă, să-l guste... Gândul acela o surprinse. Nu cunoştea pericolul? Unde-i fugise autocontrolul?

-Domnule Briggs! exclamă ea voit ironic. Unde ți-e pălăria prăfuită?

-Domnişoară Lawson! Unde-ți sunt blugii? îi imită el tonul.

Cody o studie cu atenție. Era ceva cu femeia asta. Se simțea alături de ea ca şi cum ar fi fost singura femeie din lume. Ca şi cum pe ea o aşteptase toată viața.

Şi chiar o aşteptase în dimineața aceea patruzeci şi cinci de minute. Venise mai repede la întâlnire, nerăbdător s-o întâlnească, sperând ca ea să apară mai devreme. Gestul lui fusese necugetat, desigur, dar simțise că nu mai putea sta un minut în casă.

Şi iat-o acum apropiindu-se de el cu părul ei blond în vânt, cu ochii albaştri ca cerul de dimineață şi... îmbrăcată în pantaloni scurți. Se aşteptase să vină în blugi?

- Ai parcat prost, Cody, îl muştrului ea. Nu vezi că încurci oamenii? Puteai să te duci în spate.

Cody izbucni în râs. Un râs care-o făcu pe Carol să tremure, un râs care-i înmuie genunchii. Era fermecător şi nu mai părea periculos.

- Tot la clienți te gândeşti, Lonesome. Mai există şi altceva pe lumea asta pentru tine? Şi fără să mai aştepte răspunsul ei, adăugă serios: Nu încurc pe nimeni şi dacă apărea cineva care voia să plece, mutam jeep-ul, nu era o problemă. Sau ți-e teamă să nu te certe directorul? Nu-ți face griji, îmi asum în întregime responsabilitățile.

-Bine, bine, îl opri ea. Hai, acum. Pornim la drum sau ce facem?

- Cum vrei tu. Urcă-n maşină, spuse el întinzându-i mâna s-o ajute.

Atingerea ei îi transmise fiori de excitare prin tot corpul. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, Cody aruncă o privire spre picioarele ei goale şi zvelte care se vedeau aproape în întregime, dezvelite de pantalonii scurți. Gemu neputincios, îşi muşcă limba încercând să-şi stăpânească pornirile, şi trânti portiera în urma ei.

După ce se urcă şi el în jeep, spuse printre dinți doar atât:

- Pune-ți centura!

Apoi porni în trombă, stârnind în urma lui un nor de praf. Goniră în tăcere minute-n şir printre cactuşi gigantici şi tufe de scaieți. Drumul, dacă se putea numi aşa, era o cărare sinuoasă pe care pe timp de noapte nici măcar n-ar fi zărit-o. La un moment dat începură să urce vertiginos.

Carol privi crispat în dreapta ei spre canioanele care se căscau amenințător, foarte aproape de marginea drumului.

-Dacă vine cineva din sens opus ce facem? întrebă ea cu teamă.

-Nici o problemă, tragem pe dreapta.

-Dar n-avem unde...

Cody aruncă o privire rapidă spre dreapta drumului şi spuse:

-Mda, cred că ai dreptate. Să sperăm că nu apare nici o maşină.

-Aşa procedezi şi cu turiştii, sau îmi faci asta mie special?

-Tot ce fac eu, fac special, spuse el detaşat. Şi tu eşti la fel. Ne asemănăm în multe privințe.

- Oh, nu, zâmbi Carol cu superioritate. Te înşeli. Poate că fac totul special, dar sunt prudentă. De exemplu, dacă l-aş duce pe şeful meu într-o excursie, aş alege cel mai sigur traseu şi nu l-aş plimba la întâmplare printre munți periculoşi.

- Ce vezi tu nu sunt munți ci podişuri înalte, o corectă el cotind brusc şi oprind maşina pe un platou. Şi podişurile astea nu sunt deloc periculoase. Fac drumul ăsta cel puțin de două ori pe zi. Şi, Carol, tu nu eşti şefa mea. Pentru mine s-a încheiat capitolul ăsta. Eu nu mai am şefi. Prefer să te consider o femeie care să mă ajute să-mi pun în practică talentele. Nu mai fi supărată pe mine, priveşte în jur şi spune-mi ce părere ai.

Carol îl ascultă. întoarse capul de la stânga la dreapta, cuprinzând cu privirea vastul peisaj.

- Doamne-Dumnezeule, reuşi ea să şoptească fascinată.

Rânduri-rânduri de podişuri cărămizii se întindeau la nesfârşit până spre orizont. Priveliştea era hipnotizantă.

Pentru Carol, obişnuită cu autostrăzile şi zgârie-norii, această privelişte era de neînchipuit. Mintea ei nu putea să înțeleagă cum Dumnezeu crease aşa ceva. Dar ochii n-o mințeau. Se afla în mijlocul celui mai frumos peisaj pe care-l văzuse vreodată.

- Iți place, constată Cody satisfăcut.

- N-am văzut în viața mea aşa ceva, şopti ea. Nu-mi imaginam că există pe lumea asta ceva atât de măreț. Credeam că deşert înseamnă nisip şi... nimic.

- Da... are o magie aparte.

- Magie?

- Da. Reuşeşte să trasforme lucrurile şi oamenii. O să înțelegi ce vreau să spun.

Privind în ochii lui fascinanți, Carol îl crezu. Ba, mai rău, își dori din suflet să-l creadă. Exista vreo formulă magică şi pentru ea ca să uite trecutul? Să-i garanteze viitorul? Avea să aibă oare parte şi ea de fericire, fără să se teamă de consecințe dezastruoase? Putea magia să şteargă durerea de a fi avut copilul ei în brațe o clipă, ca apoi să-l piardă pentru totdeauna?

- Ce e? întrebă Cody privindu-i figura palidă. Ce ai, Lonesome? Am spus ceva nepotrivit?

- De ce îmi tot spui aşa, Lonesome? întrebă ea enervată. Ți-am mai zis că mă cheamă Lawson. Te rog să nu mă mai poreclești.

- Bine, spuse Cody cu blândețe, dorindu-şi pentru o clipă s-o ia în brațe şi să-i aline durerile al căror motiv nu-l cunoştea. Bine, repetă el. Crede-mă că n-am vrut să te jignesc sau să te rănesc. Dar prima oară aşa am înțeles că te cheamă. Apoi mi s-a părut că numele se potriveşte cu tristețea din privirile tale. Imi pare rău.

Carol îl privi cu uimire pe bărbatul ai cărui ochi își pierduseră toată aroganța pentru a deveni câteva clipe plini de tandrețe, sinceritate şi sensibilitate. Nici măcar nu mai putea să reacționeze de uimire. Tot ce-şi dorea era să nu se mai certe cu el.

- Bine, las-o baltă, spuse ea fluturând cu indiferență din mână. Nu-i nimic. Oricum, n-are nici o legătură cu tine. Nu trebuia să-mi pierd cumpătul.

- Nu, e vina mea. Iartă-mă. Am depăşit orice limită.

Carol tresări violent. Acum era convinsă că bărbatul acela îi citea gândurile. De asta se temea de el atât de mult şi încerca să-l evite.

îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Oh, nu, şopti Cody punându-şi mâinile pe umerii ei. Nu plânge...

- Dar nu plâng! exclamă ea iritată. Par eu că plâng? Sunt supărată, enervată, iritată. De ce spui lucruri ciudate? Nu vreau să mai aud aşa ceva. Ti-am mai spus şi ieri ce vreau de la tine: ține-te de program. Denumiri, istorie, câțiva cactuşi, câteva podişuri şi atât! Vreau un tur, la naiba! Nu poți să faci asta? E tot ce-ți cer!

- Ba da, zâmbi el leneş retrăgându-se.

Se răsuci spre bancheta din spate şi se întoarse spre ea întinzându-i o pălărie de cowboy.

- Uite, spuse el, pune-ți asta pe cap. Ai pielea atât de albă încât s-ar putea să te arzi în cinci minute. Ti-ai dat cu cremă de soare?

- Nu contează. Am trăit în sud toată viața. Nu-ți face griji pentru mine.

- Bine, cum doreşti.

- Slavă Domnului că am ajuns la o înțelegere. Hai, dă-mi pălăria aia şi să pornim la drum. Mi-ai promis un tur de trei ore. Câteva podişuri nu mă impresionează.

- Cum doreşti, repetă el întorcând jeep-ul şi pornind spre o direcție nouă.

Coborâră pe drumul sinuos şi înaintară în tăcere prin deşertul care nu mai văzuse ploaia de mult, zguduiți din cauza hopurilor şi bolovanilor.

In cele din urmă Cody se hotărî să-i descrie ca un adevărat ghid turistic locurile pe lângă care treceau.

- Podişul Enchanted, podişul Snoring Man, vârful Apaş...

Copacii aceia scunzi sunt *prosopis velutina.* Triburile indiene locale fac din coaja lor un fel de băutură alcoolică specifică. Ceilalţi arbuşti se numesc *paloverde* - sau „băţul verde". Localnicii le mai spun şi „paloverde albaştri". Ciudat, nu? Dar ce e obişnuit aici?

Carol îl asculta cu atenţie.

La un moment dat Cody opri maşina şi coborî.

- Hai, spuse el trântind portiera.

Cody înaintă prin deşert fără să mai privească înapoi, să vadă dacă ea îl urma. Carol ezită câteva momente, apoi înfuriată la culme alergă după el. Stârni praful în urma ei, călcă pe bolovani riscând să-şi sucească gleznele, îşi zgârie pulpele prin scaieţi, dar tot nu se lăsă până nu-l ajunse.

- Ajutor! ţipă ea părându-i-se că vede ieşind de sub o piatră un şarpe cenuşiu. Mă atacă!

Cody se opri-n loc şi se întoarse oftând spre ea.

- Ce te atacă?

- Un şarpe.

- Stai aproape de mine şi n-o să păţeşti nimic.

- Sigur, spui aşa ca să mă linişteşti. Oi fi eu o fată de la oraş, dar ştiu ce înseamnă şerpii veninoşi.

Cu tot sarcasmul, Carol se simţea liniştită.

Cody o luă de mână şi spuse:

- Faţă de autostrăzile din Atlanta deşertul Arizonei e inofensiv. Hai să mergem.

Ţinută de mână de Cody, Carol se simţea în siguranţă. începu să privească în jur şi să observe diverse lucruri - o multitudine de specii de cactus, şopârle, ici-colo câte un şoarece de câmp sau câte un iepure, păsări zburând deasupra capetelor

lor. Aerul mirosea a soare şi sălbăticie, o aromă picantă care-i umplea plămânii cu o dulce căldură. De mult nu mai respirase aer curat, nepoluat şi necondiționat. Era o senzație înviorătoare.

- Ăsta-i un *saguaro,* spuse Cody oprindu-se în fața unui cactus gigantic ale cărui brațe se înălțau spre cer. *Carnegiea gigantea.* Cred că are vreo sută cincizeci de ani, cincisprezece metri şi douăsprezece tone. în mod obişnuit trăieşte în medie două sute de ani şi supraviețuieşte oricăror vicisitudini, mai puțin forței distructive a omului.

Carol îşi ținu mâna streaşină la ochi ferindu-se de soare, îşi lăsă capul pe spate şi privi minunăția.

- Uită-te acolo, sus, îi arătă Cody cu degetul o mică scorbură în trunchiul gros şi plin de spini al cactusului. E un porumbel cu aripi albe. Multe păsări îşi fac cuibul în scorburi pe care şi le sapă în trunchiul cactuşilor gigantici. Hei, hei, fii atentă! S-ar putea să te înțepi, spuse Cody văzând-o că se apropie prea tare de cactus. Nu degeaba ți-am spus să-ți pui blugi.

Carol se pregăti să riposteze, dar se simțea prea slăbită de căldura soarelui. Căldura deşertului era uscată, diferită de cea umedă din Atlanta. Se simțea dezorientată, amețită şi adormită. Tot ce-o mai ținea în picioare era strânsoarea fermă a mâinii lui Cody. Atingerea lui era puternică şi tandră în acelaşi timp. Avea pielea fină dar bătătorită în podul palmei. Se întrebă cum ar fi fost dacă mâinile acelea ar fi mângâiat-o pe față, pe umeri, pe piept...

Carol se scutură încercând să scape de dorința care punea stăpânire pe ea.

- Ce e? întrebă el cu o sclipire de amuzament în priviri, dându-i de înțeles că-i ghicise gândurile.

- Nimic, spuse ea. Ce să fie?

- Nu ştiu, dar am impresia că de fiecare dată când te ating tremuri ca o căprioară speriată. N-ai de ce să te temi. Nu sunt nici lup, nici panteră şi nici vultur...

Aroganța şi umorul din tonul lui îl făceau irezistibil.

- De ce să mă tem? Nu sunt speriată, Cody, crede-mă.

- Bine. Te cred dacă mă crezi şi tu.

Stăteau față în față şi Carol ajungea cu creştetul capului exact în dreptul bărbiei lui. Brusc îşi dori să fie sărutată de bărbatul acela. Gura îi ardea de dorință şi simțea nevoia să se lipească de pieptul lui.

- Ce e? şopti el cald. Când mă priveşti aşa nu pot să mai gândesc logic, Lonesome. Simt că mă atragi şi mă respingi totodată. Care-i adevărul?

- Adevărul? Cred că te-a bătut soarele-n cap, Cody. Poate că ar trebui să te întinzi undeva, la umbră.

- Numai dacă vii şi tu cu mine.

- La paştele cailor, râse ea forțat.

- Nu mă înşel, nu-i aşa? spuse el îngustându-şi ochii.

Privirea lui avea intensitatea laserului şi ar fi putut să străpungă un zid construit cu multă grijă. întinse mâna şi-i mângâie obrazul alb şi fin.

Fiori de plăcere îi străbătură trupul Carolei.

- Te înşeli, insistă ea să nege. Nu ştii nimic despre mine. Nu mă cunoşti.

- Bine. Hai s-o lăsăm aşa deocamdată.

Carol se întoarse cu spatele la el, simțindu-i privirea intensă în ceafă. Pericolul plutea în aer. Fără să se mai gândească de două ori,alergă spre jeep dorind să scape de pericol. înainte să

ajungă la maşină mâna ei dreaptă atinse în treacăt un cactus pitic.

-Au! ţipă ea ducându-şi mâna la gură.

- Nu! strigă Cody alergând după ea. Ce-ai păţit? Te-ai înţepat în cactusul ăla? Uite, să-ţi arăt cum se face, spuse el luându-i mâna şi trecându-i-o prin părul lui des. E un remediu amerindian. Spinii fini rămân în păr, spuse el scuturându-şi capul. Gata, mai simţi că te înţeapă vreunul?

-Nu, şopti ea privindu-l cu fascinaţie nedisimulată.

Senzaţia părului lui Cody printre degetele ei fusese incredibil de senzuală şi intimă.

Cody o privi, simţind-o temătoare şi dornică. La naiba! Asta nu trebuia să se întâmple. Simţea că-şi pierde controlul. Ce avea femeia asta? De ce-l făcea să-şi piardă capul?

împins de un impuls incontrolabil o prinse de braţe şi o lipi de pieptul său. Carol era firavă, vulnerabilă şi delicios de senzuală. El nu mai gândi şi acţionă.

Carol nu mai fusese sărutată în felul acela niciodată. Gura lui era fermă şi caldă şi o săruta blând, dar înfometat. Atingerea lui îi transmise fiori până-n vârful degetelor.

Ea gemu topindu-se în sărutarea lui, primindu-i limba moale şi dulce. Limbile lor se atinseră şi şocul pe care-l resimţiră amândoi îi făcu să se agaţe unul de celălalt. O clipă mâinile lor rămaseră imobile. Sărutul era totul.

Sub picioarele Carolei lumea se prăbuşi. Sărutul dulce şi fierbinte îi ardea inima. Deschise şi mai tare gura inspirând cu nesaţ căldura respiraţiei lui. Din gât îi scăpă un oftat de durere şi plăcere.

Cody gemu în semn de răspuns. Işi plimbă mâinile pe

spatele ei, apoi le coborî cuprinzându-i voluptuos fesele tari.

Brusc, Carol se retrase smulgându-se din îmbrățișarea aceea înflăcărată.

- Nu ştiu... ce m-a apucat, şopti ea înroşindu-se de ruşine şi dorință.

- Nici eu nu ştiu, Lonesome, spuse el răguşit, dar ştiu că mi-a plăcut la nebunie.

- Ce prostie, râse ea forțat. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Imi pare rău.

- Mie nu, spuse el cu privirea întunecată. S-ar putea să-mi pară rău cândva, dar deocamdată, nu.

- Hai, spuse ea intrând în maşină, nu vreau să mai pierd nici un minut din turul pe care mi l-ai promis. Timpul zboară.

Cody rămase nemişcat privind-o cum fugea de el şi se simți copleşit de un instinct animalic. Ii venea să alerge după ea, s-o prindă şi să se unească cu ea. O dorea pe femeia aceea cu disperare.

- Cody, ce faci? Nu m-ai auzit? Vreau să plecăm. De ce mă priveşti aşa?

- Cum?

Ca un animal de pradă, ar fi vrut ea să spună, simțind primejdia plutind în aer.

- Cody, a fost vorba că-mi faci un tur...

- Da, aşa e, spuse el trecându-şi degetele prin păr. Hai să mergem.

Carol ezită câteva momente.

- Cody, sper că nu procedezi la fel cu toate clientele.

- Doamne fereşte! izbucni el în râs.

Glasul lui avea în el ceva senzual. Carolei îi venea să alerge

spre el şi să i se arunce în brațe ca să-l sărute din nou. Voia să se convingă că primul sărut fusese într-adevăr copleşitor şi nu-i jucase imaginația feste. Dar bunul-simț învinse.

Se urcă în maşină şi-l privi detaşat.

- Să uităm incidentul, bine? întrebă ea într-o ultimă încercare de a mai obține ceva de la el.

Dar Cody tăcu.

- Vorbesc serios, spuse ea de data asta cu convingere. Nu vreau să am probleme. Intâmplarea de mai devreme n-ar fi trebuit să aibă loc.

Cody dădu din cap scoțând din gât un sunet care era prea aspru ca să pară a fi râs.

- Deja am uitat tot, spuse el. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mai am o problemă în plus.

Intoarse maşina stârnind un nor de praf în urmă şi porni spre o nouă destinație.

Ii arătă canioanele Lost Gulch şi Horseshoe. Apoi conduse pe valea unui râu secat. Maşina se zguduia atât de tare încât părea că din clipă-n clipă avea să-şi piardă roțile.

Apoi ajunseră într-o vale umbrită de pereții înalți ai stâncilor. La un moment dat opri maşina şi-i arătă vârful unui munte care se înălța solitar şi maiestuos în depărtare.

- Acolo s-au refugiat apaşii când albii au încercat să-i gonească de pe pământurile lor.

- Şi au reuşit să rămână acolo?

-Nu, spuse Cody întristat. Dar s-au luptat din greu. Iubeau pământurile astea la fel ca triburile Navajo, Pueblo şi Utes. Convingerea lor era că pământul străbunilor lor e sfânt, îi apără şi-i ține uniți.

- Şi tu ce crezi?

- Eu? întrebă el cântărind bine întrebarea.

Lumina din ochii lui se stinse pentru o clipă, apoi el ridică din umeri şi zâmbi.

- Eu sunt un simplu ghid, spuse el cu modestie. Părerea mea nu contează.

Apoi se urcară în jeep şi porniră spre alte locuri, cu viteză şi mai mare. Maşina o zdruncina atât de tare pe Carol încât îi clănţăneau dinţii în gură.

- Bine, spuse ea ţinându-se de bord ca să nu dea cu capul de plafon. Mă predau. Mi-ajunge. M-ai convins. Putem să ne întoarcem acum?

Cody oftă. Ar fi vrut să-i arate Carolei mult mai multe, s-o facă să înţeleagă magia acelor locuri, să ajungă şi ea să iubească deşertul aşa cum îl iubea el.

- încă o oprire, spuse el. O să merite. îţi promit.

Coti brusc la stânga şi o luă pe un drum care urca pe un podiş. Se opri în vârf, pe platou şi începu să urce pe o stâncă de unde se vedea întreaga vale.

- Hai, vino şi tu aici, spuse el oferindu-i mâna. Asta-i stânca Briggs. Nu poţi să ratezi cea mai interesantă parte a excursiei, care mă face atât de faimos.

Carol urcă pe vârful stâncii ţinându-se strâns de el ca să nu cadă. In jurul lor se căsca o prăpastie spre care ea nu îndrăznea să privească. Se simţi cuprinsă de ameţeală. Doar apropierea de Cody care o ţinea la pieptul lui îi dădea siguranţă.

- Uite, spuse el arătându-i în depărtare. Vezi forma aceea întunecată? E muntele Mingus. In spatele lui e Verde Valley. Şi dacă mergi spre nord, după vârfurile San Francisco, dai de

Marele Canion. Dacă ai avea aripi să zbori ca un vultur ai înțelege întreaga istorie a acestor locuri.

Să zboare ca un vultur? Brusc, Carol simți cum totul începe să se învârtească în jurul ei. Cuvintele, imaginile, senzațiile, toate formau copia fidelă a visului ei.

- Cred că prefer să rămân cu picioarele pe pământ, spuse ea punându-și mâna pe frunte.

- Te simți bine? întrebă el încruntându-se.

- Da, spuse ea privind în gol spre orizont.

- Ești o adevărată expertă în a te ascunde... Ar trebui să iau lecții de la tine.

- Tu?

- Și eu pot fi rănit, știi? spuse el încet.

Deși el privea în altă parte, Carol observă în ochii lui o umbră de tristețe care o surprinse și o dezarmă. Dar anii de suferință o făcură să tacă. Se desfăcu din îmbrățișare și se strecură ușor pe lângă el coborând de pe stâncă.

- Ce faci? întrebă el.

- Mă duc să-mi iau aparatul de fotografiat. Nu pot să ratez așa ceva. Mă întorc imediat.

Cody o privi cum se îndrepta spre mașină. Carol avea o siluetă firavă, iar părul blond care-i flutura pe umeri îi dădea un aer angelic. Părea ireală. Avea impresia că dacă ar fi întins mâna s-o atingă ea s-ar fi evaporat sau s-ar fi preschimbat în ceva care l-ar fi distrus.

După ce Carol se întoarse și făcu câteva fotografii, Cody hotărî:

- Hai să ne întoarcem. Se face târziu.

- Bine, oftă ea. Mi-ar fi plăcut să mai stăm puțin. îmi plac

locurile astea. Trebuie să recunosc că ai ales un tur fantastic. E foarte diferit de cel oferit de companie. E... uimitor. Credeam că deşertul e deşert şi atât. Tu mi-ai arătat o altă lume.

Cody se opri în loc şi o privi neîncrezător. Inima i se strânse de bucurie şi durere. Nu ştia dacă s-o creadă sau nu. Voia doar să fie politicoasă sau chiar aşa simţea?

- Oricum, nu contează ce părere am eu, nu? râse ea amar. Contează doar părerea clienţilor. Atâta timp cât ei sunt mulţumiţi, ai libertatea să-i duci pe unde vrei. Am vrut să văd ce le arăţi, din pură curiozitate. Voiam să înţeleg de ce se întorc întotdeauna aşa de încântaţi.

- Acum ai înţeles?

- Cred că da.

- Şi ţi-a plăcut?

- Foarte mult.

- Mă bucur. Dar am nevoie şi de slujba asta.

- O s-o ai în continuare.

- Mulţumesc.

- Poţi să-mi mulţumeşti lăsându-mă să mai admir priveliştea asta minunată încă puţin. Am impresia că m-au doborât soarele şi căldura. Sunt epuizată.

- Cum vrei tu, şefa!

- In sfârşit ai înţeles pe ce poziţii ne aflăm, râse ea închizând ochii şi lăsându-şi capul pe spate.

Un vânt uşor îi bătea prin păr răcorind-o. Il mai simţi pe Cody îndepărtându-se, apoi, după câteva minute de tăcere, i se păru că aude sunetul dulce al unui fluier. Sau era doar foşnetul vântului? I se părea că o voce îndepărtată venită din negura timpului i se insinuează în suflet, vrăjind-o. Apoi auzi vocea

joasă, melodioasă, dar tristă, a unui bărbat.

Deschise ochii şi privi în jurul ei. I se păru că-l vede pe Cody pe vârful unei stânci. Carol avea soarele în faţă şi nu distingea decât o siluetă. Işi puse mâna la ochi şi silueta îşi desfăcu aripile şi-şi luă zborul. Era un vultur.

- Cody? strigă ea înspăimântată. Unde eşti?

Se transformase Cody într-un vultur, ca în vis? Sau visa? Unde era Cody?

- Cody? strigă ea şi mai tare ridicându-se în picioare şi privind cu disperare în jur.

Gura i se uscă şi inima începu să-i bată cu putere. Auzi paşi venind din spate. Se întoarse brusc, părându-i-se că se apropie de ea un indian bătrân. Dar era Cody.

- Ce e? întrebă el îngrijorat.

- Nimic. Nu ştiam unde ai dispărut.

- Eram puţin mai încolo.

- Ce făceai?

- Cântam...

- Ce anume?

- O legendă veche Navajo. De ce?

- Nu ştiu, râse ea nervos. Mi s-a părut că... Ei, o prostie.

- Ce, Carol?

-Am avut senzaţia că te-ai transformat în ceva magic... într-un vultur.

- Şi acum? întrebă el cu ochi întunecaţi.

- Acum eşti pământean. Cred că mi s-a părut din cauza cântecului. Nu ştiu cum reuşesc cântecele astea vechi să creeze asemenea senzaţii. Oricum, e o prostie...

- Nu e o prostie, Lonesome. E minunat. E magic. Legendele

şi cântecele astea s-au păstrat de mii de ani. Tribul Navajo crede că ele păstrează un echilibru, o armonie, care-ți înalță sufletul. Privind în viitor cred că au dreptate. Credința lor e cu adevărat înălțătoare. Ce idealuri avem noi acum? Să umplem un hotel cu clienți care să plătească o sută cincizeci de dolari pe noapte? Cu ce ne înalță idealul ăsta spiritul?

- Mi se pare interesant să aud asta tocmai de la tine, zâmbi ea privindu-l pe sub sprâncene.

- De ce?

- Nu tu eşti acela care practic ai cerşit o slujbă doar pentru bani, sau mă înşel?

- Asta crezi tu că am făcut? întrebă el cu un ton plin de amărăciune.

O clipă Carol avu impresia că el se va trasnforma într-un vultur care o va înhăța şi va zbura cu ea peste canioane. Dar Cody se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre maşină.

Carolei i se strânse inima. Nu ştia dacă de teamă sau de durere. Şi, mai rău, nu ştia de ce se simțea copleşită de toate acele emoții. în fond, ce-i păsa ei?

Capitolul 5

După-amiaza părea să nu se mai termine. Carol nu reuşea să se mai gândească la nimic altceva decât la dimineaţa ciudată pe care o petrecuse împreună cu Cody Briggs. Renunţă la intenţia iniţială de a se relaxa. Munca o ajuta mai mult să-şi canalizeze gândurile spre altceva.

Se îmbrăcă într-o rochie bej diafană şi se duse direct la birou. In ziua aceea o înlocuia Edna, o veche angajată care lucra la recepţie.

- Bună, Edna, cum merge treaba?

- Bine. Tu ce faci?

- M-am relaxat suficient. Ce-ar fi să-ţi iei liber şi să mă laşi pe mine să continuu?

- Serios? Ar fi minunat. Unchiul meu, Charile Yazzie, trebuie să compună un imn nepoţelului său nou-născut. Aş vrea să-l ajut la bucătărie pentru că trebuie să fie foarte ocupat. E important ca imnul să iasă bine.

- Un imn? întrebă Carol cu interes.

- Da, un cântec Navajo de ceremonie, explică Edna. Noi credem că Binele şi Răul există în Univers în armonie. Toate au legătură. Când se naşte un copil, familia compune pentru el un cântec, un imn de binecuvântare, care îl ajută pe copil să facă parte din armonia universală.

- Atunci trebuie neapărat să te duci să-l ajuţi pe unchiul tău. Ne vedem mâine dimineaţă. Vă doresc inspiraţie.

- Mulţumesc mult.

Carol se trânti pe scaun simţind cum se prăbuşeşte pe dinăuntru. De fapt, indiferent de unde ar fi apărut, rostirea acestui cuvânt ar fi surprins-o cu garda jos şi ar fi lovit-o în plin.

Copil. Bebeluş. Nou-născut.

O durea sufletul. Acum trebuia să clipească des şi să-şi lase capul pe spate ca să nu plângă. Ce naiba se petrecea cu calmul ei, cu oaza ei de linişte pe care şi-o construise cu atâta grijă?

Cu un efort supraomenesc îşi scutură umerii şi deschise agenda cu programări. Trebuia să muncească, să nu-i dezamăgească pe cei care o angajaseră la Ocotillo. Trebuia să dovedească faptul că era capabilă, că avea idei. Şi dacă tristețea avea s-o copleşească, ea va lupta mai înverşunat, va munci şi mai mult, până la epuizare.

O umbră căzu pe agenda ei. Inima îi tresări violent. Cody? închise o clipă ochii înainte de a privi. îşi ridică încet capul şi văzu stând în fața ei un bărbat de vârstă mijlocie, cu un sac plin de crose de golf pe umăr.

- Bună, spuse el. Iartă-mă, dar n-am vrut să te sperii.

- Nu m-ați speriat. Cu ce vă pot ajuta?

- Mă cheamă Russ Howard. Nu cred că eşti persoana cu care am vorbit mai devreme.

- Cred că vă referiți la doamna Yazzie. Eu sunt Carol Lawson, asistent manager. Vă rog, luați loc. Pot să vă ajut cu ceva?

- Cu siguranță! Trebuie neapărat să obțin o programare la doctorul Briggs. Am fost înştiințat de doamna Yazzie că acest domn nu-i disponibil momentan. Dar pentru mine e foarte important să mă întâlnesc cu el. Am mai fost aici astă-primăvară şi m-am întors special pentru Cody Briggs.

Carol se încruntă întrebându-se dacă „doctorul Briggs" era una şi aceeaşi persoană cu Cody Briggs.

- Desigur, spuse ea nehotărât. Dar, ca să fiu sigură că am

înțeles bine, astă primăvară...

- Da. In aprilie. Imediat după scandal. La naiba, unii pierd, alții câștigă! Asta-i regula jocului. N-am mai petrecut niciodată în viața mea o asemenea zi cum a fost cea pe care mi-a oferit-o Cody Briggs. Experiența aceea o pot compara numai cu cea pe care mi-am imaginat-o citind nişte cărți, pe când eram student la Yale. Am avut impresia că acest doctor Briggs îmi oferă cheia înțelegerii universului. Eram doar noi doi în mijlocul deşertului. A fost incredibil. Cunoaşteți sentimentul?

- Oh, da, şopti ea aproape materializând imaginea lui Cody, puterea atingerii lui, sărutul... Da, oftă ea, cunosc sentimentul.

- Buuun. Atunci îmi înțelegeți dorința. Trebuie neapărat să reeditez momentul. Nu accept refuz.

- Dar, domnule Howard...

- Congresman Howard. Dacă asta mă va ajuta să obțin ceea ce doresc.

- Congresman? Iertați-mă, nu v-am recunoscut.

- N-are importanță. Doar să-mi obțineți o programare. O să plătesc gras...

- Vai, dar nu e nevoie. O să încerc să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Dacă spuneți că ați revenit special pentru domnul Cody Briggs...

- Perfect, spuse bărbatul şi plecă aşa cum venise, cu sacul cu crose de golf pe umăr.

Carol se ridică de la birou şi făcu câțiva paşi spre colțul întunecat al holului. Ce se petrecea cu ea? Spera ca acest bărbat s-o ajute să scape de coşmaruri, să dărâme zidul pe care-l construise şi în spatele căruia se ascunsese atâția ani?

Se opri în fața unei vitrine şi privi şirul de statuete din lemn

pictate în culori vii, decorate cu pene, care păreau prinse într-un dans mistic. Sub ele era o notă: *„Păpuşi Hopi Kachina, folosite în timpul ceremonialului Powamu. Colecţie particulară - Cody Briggs”* Lângă păpuşi erau câteva tobe frumos pictate aparţinând aceluiaşi Cody Briggs. Pe un perete, în spatele unui paravan de sticlă, iluminate strategic, erau câteva arcuri cu săgeţi cu vârful din argint. Sub altă vitrină erau înşiruite coşuri, oale din lut, ţesături şi diverse unelte de piatră din secolul şaptesprezece, aparţinând tribului Zeni. Sub ele era o notă: *„TribulZeni, politeist, puteaprintr-o complexitate de ceremonialuri să aducă ploaia, să gonească duşmanii, să crească recoltele şi să trăiască mulţi ani fericiţi în pace”*

Carol atinse cu degete tremurătoare cristalul care acoperea colecţiile. Aproape că putea să simtă misterul care înconjura acele obiecte. Le simţea puterea. Ii stârneau emoţii neaşteptate.

Acelaşi lucru îl simţise şi în prezenţa lui Cody. Frumuseţea lui întunecată, învăluită într-o aură de mister, o fascina. Şi el avea secrete. Din momentul în care-l văzuse pentru prima oară o hipnotizase cu privirea lui pătrunzătoare. Acum voia să afle de ce.

Se întoarse la birou şi-l căută pe Cody, dar el plecase. Lăsă un mesaj şi îl aşteptă încercând să-şi continue munca.

La un moment dat îl simţi apropiindu-se, aşa cum îl simţea de fiecare dată. Ridică privirile din documente şi-l văzu apropiindu-se de ea. Era îmbrăcat ca de obicei, în haine prăfuite de cowboy, cu pălăria lăsată pe ochi.

- Am auzit că m-ai căutat, spuse el.

- Cine eşti tu, Cody Briggs? întrebă ea direct privindu-l în ochi. Ce naiba se petrece aici? Nu mai înţeleg nimic. Vii la mine

ca un cowboy care caută cu disperare o slujbă, ca un renegat cu suflet de poet. Mă înnebuneşti, îmi ocupi toată ziua mea liberă... ca să aflu că eşti doctor? Doctor, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau să-mi spui tot adevărul.

Cody dădu la o parte cu o mişcare hotărâtă hârțogăraia de pe birou şi se aşeză confortabil.

- Ce faci tu aici, Carol? N-ai avut cu ce să-ți umpli timpul liber şi ai revenit la birou?

- Asta nu-i treaba ta. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare. De data asta nu mai scapi. Cine eşti?

- Cody Briggs, spuse el nonşalant.

- Doctor Cody Briggs.

- Şi asta, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

- Grozav! Ce fel de doctor? Medic, doctorand, sau un fel de vindecător spiritual? întrebă ea iritat.

Cody izbucni în râs.

- Nu înțeleg ce te amuză!

- Ochii tăi devin violeți când te enervezi, Lonesome. Eşti aşa de frumoasă!

- Eşti... imposibil! izbucni ea cu obrajii în flăcări.

- Depinde ce înțelegi tu prin imposibil, ridică el din umeri.

Carol închise ochii. Trebuia să nu-l mai vadă ca să-şi clarifice gândurile.

Cody îşi încleştă maxilarul. Curbura moale a obrajilor ei, armonia perfectă dintre genele negre şi obrazul alb, catifelat, îl făcură să-şi piardă controlul. Se luptă în tăcere cu dorința care-i fierbea în vene. Gemu înfundat şi spuse:

- Ştii ceva? Mă grăbesc. Trebuie să plec. Dacă vrei răspunsuri, putem să stăm de vorbă altă dată.

Carol clipi, uimită de graba lui neobişnuită. Dacă-l lăsa pe el să stabilească regulile ea n-ar mai fi reuşit niciodată să stăpânească emoțiile pe care i le provoca.

- Fii convins că vreau răspunsuri. Şi o să le obțin dacă mai vrei să lucrezi aici, doctor Briggs. Poate să intervină orice congresman în favoarea ta, nu mă interesează.

- L-ai cunoscut cumva pe Russ Howard? zâmbi Cody relaxându-se. Din cauza asta te-ai aprins aşa?

- M-am aprins? zâmbi ea cu superioritate. Pur şi simplu sunt de părere că oamenii ar trebui să fie sinceri unii cu alții, în afaceri şi în orice fel de relații. Da. E vorba de congresmanul Russ Howard. Ce vrei să-i transmit?

- Dacă mai lucrez pentru tine, programează-l când vrea el.

- Perfect. O s-o fac.

- Bine. Acum pot să plec, da?

- Stai puțin. N-am obținut nici un răspuns, zise ea aplecându-se peste birou şi privindu-l cu intensitate.

- Dacă doreşti răspunsuri, vino diseară în tabăra mea.

- Tabăra ta? râse Carol. Nu, mulțumesc. Eu nu plec noaptea prin deşert să caut tabere... Şi poți să-mi explici ce caută un doctor într-o tabără?

-Ai fi preferat să locuiesc într-un apartament la Scottsdale? Sau într-o vilă la Phoenix?

- Aş fi preferat să stai într-o locuință normală.

- Atunci ai greşit adresa. Nu sunt tipul tău.

- N-am greşit nimic! izbucni Carol simțind cum îşi pierde controlul. Şi n-a spus nimeni că eşti tipul meu.

- Ti-ar plăcea să fiu? întrebă el arătându-şi dinții.

- Dacă aş fi vrut vreun tip, spuse ea ridicându-şi bărbia, aş fi

găsit un domn manierat, din Sud.

- Părerea mea e că tu nu ştii încă ce vrei, râse el molcom îndesându-şi mai bine pălăria pe cap. Sau ți-e teamă să recunoşti, spuse el şi se întoarse cu spatele, dând să plece.

- Cody... ezită ea. Voiam să-ți spun că m-am uitat la colecția de obiecte artizanale din vitrine.

Cody se întoarse încet cu fața la ea.

- Mă întrebam când o s-o faci. Sunt frumoase, nu?

- Da, spuse ea simțind pasiunea ascunsă din vocea lui.

Cody era aproape la fel de priceput în a se ascunde ca şi ea.

- Sunt frumoase... misterioase, adăugă ea visător.

- Da, într-un fel. Eu simt că trebuie să mă prosternez în fața lor. Am un adânc respect față de oamenii care le-au făcut. Mă gândesc la pioşenia, dăruirea, pasiunea cu care au fost concepute. La măsura în care aceste obiecte au contribuit la cursul istoriei.

- Eşti profesor, nu-i aşa? întrebă ea încet. Ti-ai dat doctoratul în istoria Americii, nu?

- Aşa e, recunoscu el. Dar nu mai sunt profesor.

- De ce?

Cody reacționă ca şi cum i-ar fi tras un pumn în față. Capul îi zvâcni înapoi şi muşchiul maxilarului i se încordă. Ochii i se îngustară şi o privi ca şi cum ea ar fi fost responsabilă de durerea lui. Apoi Carol îl simți cum se străduia să se stăpânească.

- Ti-am spus, zise el. Dacă mai doreşti răspunsuri vino la mine în tabără diseară.

- Şi eu ți-am spus că nu.

- Bine, ridică el din umeri. Vino mai târziu. La noapte. Obişnuiesc să alerg prin deşert vreo cinci kilometri, seara. Apoi o să te aştept.

- Nu mă aştepta! strigă ea amintindu-şi de bărbatul gol din vis care alerga prin deşert. Adică... unde se află tabăra ta? se răzgândi ea brusc.

- La o aruncătură de băț, după primul podiş. O să-o reperezi imediat. Obişnuiesc să fac un foc de tabără noaptea. Dacă vrei, uite cheile jeep-ului.

- Nu trebuie. Ia-le. Tu cu ce te întorci?

- Pe jos.

- Nu se poate!

Cody o ignoră, se întoarse cu spatele şi plecă.

- Te aştept, Lonesome...

Capitolul 6

Limbile de foc dansau în întunericul negru ca păcura. Aurii şi roşii, păreau a fi sufletele unor războinici pictați pentru luptă. Cody aproape că auzea tam-tam-ul tobelor.

Aştepta de ore întregi şi fierbea de furie... pe sine că voia atât de mult să apară Carol pe care o dorea cu disperare. Era dureros de conştient de foamea care creştea în el şi-i măcina sufletul. De ce lăsa să i se întâmple asta? De un an de zile închisese toate porțile sufletului său, uitând de candoare şi virtute. Acum ştia mai bine. Cunoştea un alt mod de a-şi trăi viața, ce nu includea încrederea într-o persoană fizică.

Cu un scrâşnet din dinți rupse un vreasc şi-l aruncă în foc. La naiba! Nu învățase nimic anul trecut? Nu pierduse tot ce avea: slujba, prietenii, respectul, viitorul? Cu ce mai rămăsese?

Cu un râs amar simți răspunsul pulsând în pieptul lui, printre mormane de cenuşă. Inima lui. Doamne, cât îl durea. Crezuse că va uita durerea izolându-se în deşert. Singur, făcând o muncă simplă, credea că e la adăpost. Apoi apăruse ea, Carol Lawson, plină de secrete pe care numai el le vedea. De ce-şi dorea cu atâta disperare să spargă zidul după care se ascunsese ea? De ce-şi dorea ca ea să apară din întuneric?

Gemu trecându-şi degetele prin păr şi privind focul, găsind acolo pacea şi uitarea. Se apropie de flăcări strângându-şi genunchii la piept.

închise ochii încercând să uite de sine. Flăcările îi încălzeau brațele goale. Ascultă pocnetul vreascurilor, pierzându-se în muzica lor specială.

Când deschise ochii o văzu pe ea. Sau i se păru, pentru că nici unul din ei doi nu făcu vreun gest de apropiere. Carol stătea

în fața focului care-i lumina chipul. Era frumoasă... minunată. Părea ireală, ca o nimfă. Ochii ei străluceau în lumina flăcărilor. Părea că tremură. Rochia subțire şi transparentă i se lipea de trupul firav, de coapse, de piept...

Cody aproape că putea să-i audă bătăile inimii. Era ca şi cum trupurile lor s-ar fi unit. îi simțea căldura şi textura pielii, sfârcurile întărite, fragilitatea mijlocului, forma feselor...

Ca răspuns, măruntaiele lui se răscoliră de dorință. Tânjea s-o atingă, s-o elibereze, s-o posede. Era ca şi cum o făptură străină îi intrase pe sub piele. O făptură primitivă, sălbatică, pasională. Era o creatură a cerului şi pământului, a lunii şi a vântului, la fel de elementară ca şi focul.

- Carol? şopti el cu buzele uscate.

- *Cody?* îi răspunse ea ca o şoaptă a vântului.

Cu mişcări încetinite Carol îşi mângâie umerii goi. Gestul ei îl înnebuni complet pe Cody. Ochii ei se măriră umplându-i-se de lacrimi şi buzele i se întredeschiseră surprinse. întinse mâinile spre el într-un gest de chemare şi abandon.

- Cody? Mi-e frică... Sunt pierdută şi speriată... Golită... Am pierdut... Totul... Oh, Cody, ajută-mă. Salvează-mă, şopti ea şi păşi direct spre flăcări.

Cody ţâşni înaintea ei şi-i îmbrățişă picioarele împiedicând-o să cadă în foc.

- Cody?! strigă ea trezită parcă din hipnoză.

Il privi îndelung în ochi. Era frumos, avea tenul bronzat şi ochii negri. Sub trupul lui sculptural se înlănțuiau o făptură sălbatică şi un bărbat. Carol ardea de dorință să-l atingă. Fiecare fibră din trupul ei tânjea să-i simtă forma şi căldura muşchilor... a tuturor muşchilor, şi mai ales a sexului lui umplând-o,

eliberând-o.

Doamne, de nouă ani nu se mai gândise la aşa ceva. De ce o făcea tocmai acum? De ce?

Dar răspunsul stătea în ea, în mintea ei, în pieptul ei, unde inima-i bătea ritmic, cu putere. Nu înțelegea ce forță obscură o împinsese să înainteze chiar şi prin flăcări numai ca să-l atingă. Cody era real şi nu semăna cu fantomele care-i bântu- iau visele. El era puternic şi putea s-o salveze, s-o elibereze de coşmarurile groaznice care nu-i dădeau pace.

- *Cody... Cody...* şopti ea printre lacrimi. *Salvează-mă.*

Realitatea şi iluzia se împletiseră într-un dans al flăcărilor. Apoi lumea prinse formă în jurul lui, se materializă.

Noaptea era liniştită şi răcoroasă. Carol îl privea cu atenție. Dar nu era îmbrăcată în rochia transparentă, ci într-o pereche de blugi şi un tricou. Ce sens aveau toate astea? Ce era realitate şi ce era iluzie?

- Cody! Cody! Ce ai? Ti-e rău?

- Nu... n-am nimic, spuse el scuturându-se ca dintr-un vis greu. Ai întârziat.

- Asta pentru că maşina ta e un hârb nenorocit, spuse ea aruncându-i cheile în brațe. Am fost nevoită s-o las în drum şi s-o iau la picior.

- Dar până la urmă m-ai găsit.

- M-am gândit că nu poți fi prea departe de hotel. Am văzut focul din depărtare.

- Ti-am spus.

- E cam frig...

-Aşa e în deşert. Ziua nisipul şi pietrele se încălzesc foarte tare, dar nu reuşesc să înmagazineze multă energie, iar noaptea

eliberează căldura extrem de repede şi...

-Mulțumesc pentru lecție, doctor Briggs, spuse ea cu sarcasm.

Dar ochii ei îi zâmbeau cald.

-Iartă-mă. Am tendința să dau mai multe explicații decât trebuie.

- Nu-i nimic. De fapt, nu ştiu de ce, dar îmi place. De ce ai renunțat să predai?

- N-am renunțat, zâmbi el. Nu se vede? Am renunțat la catedră. De fapt am pierdut-o.

- Cum?

- E o poveste lungă şi plictisitoare.

- Mă interesează, insistă ea.

Privirea îi căzu la picioarele lui Cody unde, în dezordine, zăcea o grămăjoară de pietre triunghiulare şlefuite perfect.

- Ce sunt astea? întrebă ea luând una în palmă.

-Vârfuri de săgeți. Sunt foarte uşor de făcut. Exercițiul ăsta mă relaxează.

-Ai nevoie de ceva care să te relaxeze? întrebă ea privindu-l dintr-o parte.

Ochii ei sclipeau albastru şi misterios în noapte.

- Cred că da... Oricum, mi-a intrat în sânge să le fac, mai ales când sunt singur şi mă gândesc la ceva.

Carol cântări pietricica în palmă. Era incredibil de uşoară şi foarte ascuțită.

- Indienii de prin locurile astea fac asemenea vârfuri de săgeți?

- Da. Priveşte-l pe ăsta, spuse el scoțând din buzunarul pantalonilor un vârf diferit de cele făcute de el. Cum ți se pare?

Carol luă bucățica de piatră în mână şi o privi curios. Era mult mai uşoară ca celelalte şi părea plină de viață.

- Il am de ani de zile, spuse Cody. E un fel de talisman pentru mine. Are cel puțin două sute de ani şi cred că aparține tribului Sioux.

Carol aproape că-şi închipuia povestea lui. Vedea un bătrân luptător amerindian, vopsit pe față, cu pene pe cap, potrivindu-şi săgeata în arc.

- Ce e? întrebă Cody.

- Nimic, râse ea scurt. Mi s-a părut că mi-e cumva... familiar.

- Poate că ai fost războinic Sioux într-o viață anterioară, spuse el luându-i mâna şi întorcându-i-o cu fața în sus. Ia să vedem. Poate că...

La atingerea lui caldă, Carol scăpă vârful săgeții din mână.

- Gata cu săgețile, zise ea. Spune-mi mai bine de ce ți-ai pierdut catedra.

O privi o clipă cu pupilele dilatate, apoi îi oferi mâna şi o ajută să se ridice de pe jos. Carol se şterse de praful de pe pantaloni, cu mâna rămasă liberă. Cealaltă mână era prizonieră în mâna lui Cody care-o strângea destul de tare. Când el vorbi, Carol îi simți tensiunea din glas.

- Am fost concediat, începu el. Mi s-a dat un picior în fund. S-au descotorosit de mine pur şi simplu. Toată lumea pe care-o cunoşteam, colegii de la universitate, persoanele în care aveam încredere, cu care lucrasem ani de zile, mi-au întors spatele şi şi-au băgat capul în nisip. Unii chiar au avut tupeul să jubileze, dar pe la spatele meu.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Carol blând.

- Am făcut ceea ce trebuia să fac, spuse el privind în gol şi strângând-o şi mai tare de mână. Ceea ce nimeni n-a avut curajul să facă. N-am avut niciodată un post de conducere important în facultate. Părerea mea nu conta prea mult. Nu mi-a plăcut politica asta.

- Dar ce ai vrut să faci?

- Ceea ce consideram eu că e bine şi drept. Ascultă, Carol, nu pot să...

- Să nici nu te aud, Briggs! Am venit până aici, numai eu ştiu cum. Mi-ai promis că-mi spui. îți calci promisiunile? îți dai seama că-n ochii mei n-o să mai faci doi bani?

O privi printre gene. Ştia că ea îi vedea durerea întipărită pe chip. Rănile trădării îi străluceau în ochii în care juca lumina flăcărilor.

Făcu doi paşi ieşind din conul de lumină. Dar nu reuşi să scape de intensitatea scrutătoare a privirii ei. îşi băgă mâna în buzunar şi scoase vârful de săgeată. îl privi încercând să găsească acolo puterea să scape.

- Sunt arheolog şi antropolog, continuă el. Asta e profesia mea. Pasiunea pentru cultura amerindiană a început din copilărie, când căutam prin praful din Minnesota vârfuri de săgeți, cioburi de oale sparte, diverse unelte şi obiecte de cult. Aveam un străbunic Sioux. Restul familiei provenea din Norvegia şi Italia. Dar acest străbunic mă fascina. Poate din cauză că era cel mai misterios. Toți membrii familiei aveau certificate de naştere, numai el nu. El avea în schimb spiritul şi credința. Incă de pe atunci ştiam că asta e cea mai importantă avere. Apoi mi-am dat doctoratul, am predat la universitate, am scris cărți... mi-a plăcut meseria mea. Am strâns o colecție

întreagă de obiecte artizanale indiene. Fiecare obiect are povestea lui, fiecare e sacru... La universitate eram responsabilul colecției de obiecte de cult indiene, împreună cu alți trei colegi. Până într-o zi, când am descoperit că lipsesc nişte obiecte. Nişte obiecte sacre. Obiecte care merită respect şi apreciere. Obiecte a căror valoare nu poate fi estimată în dolari. Nu-mi venea să cred. Fuseseră vândute. Pe bani. Pe bani grei. Nu le-am mai dat de urmă. Un colecționar particular le achiziționase ca să le expună în camera lui de zi... Şi asta pentru că un profesor fără conştiință le-a vândut ca să-şi mărească contul din bancă şi să aibă în garaj un BMW. O blasfemie...

- Ce s-a întâmplat după aceea?

- Nimic deosebit. Totul a fost muşamalizat.

- Dar ți-ai pierdut slujba...

- Pierzi un ceas, un portofel, pierzi un pariu, îți pierzi soția, pierzi încrederea oamenilor... Da. Mi-am pierdut slujba.

- Dar de ce? Nu făcuseşi nimic rău.

- Să spunem că n-am cooperat, zise el jucându-se cu un băț în foc.

Carol se aşteptase la o explicație mai amănunțită. Era dezamăgită. Cody bătu din palme şi zâmbi.

- Asta e! Ce-ar fi să bem o cafea?

- Nu, mulțumesc.

- Eu îmi fac una.

- Cody, lasă cafeaua. Trebuie să-mi povesteşti toată istoria până la capăt.

- Trebuie? ridică el dintr-o sprânceană. De ce? Fac ce-mi place, domnişoară. Cine eşti tu să mă obligi... să-mi deschid sufletul în fața ta? Cu tine cum rămâne, Lonesome? Ce secrete

ascunzi tu? De ce nu-mi povesteşti istoria ta?

- Dar nu vorbeam despre mine, se apără ea întorcându-se cu spatele.

- De ce nu? De ce să nu vorbim despre tine? Ce ştiu eu despre tine? Nimic. Doar că mă simt atras de tine într-un mod inexplicabil. Că ai venit de la Atlanta şi-ţi place să lucrezi. Că eşti tristă ca şi mine, dezamăgită de ceva, şi mult mai serios decât am fost eu. Că atunci când privesc în ochii tăi văd lacrimi, durere...

- Atunci nu mai privi, spuse ea. Cody, am venit aici în noaptea asta pentru că m-a împins curiozitatea. Ti-am mai spus asta. N-am vrut să par indiscretă, crede-mă.

- De ce nu?

- Pentru că sunt o persoană... discretă. Prudentă. Poate că n-ar fi trebuit să vin.

- Poate că nu, spuse Cody supărat.

- Bine... Atunci plec.

- E o idee bună, spuse el dând cu piciorul în foc şi dispărând în întuneric.

Carol privi în urma lui cu sprâncenele ridicate de uimire şi confuzie.

- Nu-mi vine să cred, spuse ea. N-ai de gând să-mi povesteşti toată istoria, domnule Briggs? ... Ce faci acolo? De ce nu-mi răspunzi?

- Fac o cafea.

- Eu nu vreau cafea. Ti-am spus să nu-mi faci...

- Atunci poţi să ţi-o bagi în...

Din întuneric se auzi un glas străin.

- *Ahalani.* Bun găsit, Cody. Frumoasă noapte.

Carol sări în sus.

- Bun venit, spuse Cody. Ce faci pe aici?

- Voiam să te văd şi să stau puțin de vorbă cu tine, spuse străinul privind-o suspicios pe Carol. Dar... văd că eşti în compania unei domnişoare foarte drăguțe şi n-aş vrea să deranjez.

- Nu-l încuraja, Carol, o avertiză Cody. Dar nu v-am făcut prezentările. El e Leonard John. Ea este Carol Lawson.

- Deci tu eşti Carol! Mă întrebam cum arăți, spuse Leonard strângându-i mâna călduros. Incântat de cunoştință. Sunt fratele lui Cody în tradiția Navajo. Prietenul lui, elevul lui şi uneori profesorul lui. Nu ți-a povestit despre mine?

- Mi-e teamă că nu. Cred că i-a scăpat.

- Da. Oricum, Cody Briggs nu obişnuieşte să vorbească mult.

- Leonard...

- Hai, Cody, calmează-te. Frații pot avea încredere unul în celălalt. Vino aici, lângă foc, să-i explicăm Carolei cum stă treaba.

- Pe naiba! N-am să dau nimănui nici o explicație. Dacă vrei să vorbeşti e treaba ta, vorbeşte. Eu mă duc să caut vreascuri pentru foc, spuse el şi dispăru în întuneric.

- E cam dificil omul ăsta, nu ți se pare? întrebă Carol după ce paşii lui Cody se pierdură în noapte.

- Depinde. Dacă vorbeşti cu el despre cultura amerindiană poți să-i pui căluş la gură că tot nu tace. Am pierdut nenumărate nopți cu el ascultându-l până-n zori. Dar dacă-l întrebi ce i s-a întâmplat acum un an... Ii scoți vorbele din gură cu cleştele.

- De ce?

- Pentru că încă îl mai doare. Pentru că e prea mândru. Ştii, noi, bărbaţii, avem problema asta cu orgoliul. Şi mai ales în faţa femeilor. Aşa spune soţia mea, Ray...

- Poţi să-mi povesteşti tu? încercă ea apa cu degetul. De ce l-au concediat pe Cody? N-am nici cea mai vagă idee. Ce faptă atât de abominabilă a putut să facă încât să-şi pună în primejdie slujba care l-a pasionat toată viaţa?

- A făcut ceea ce a crezut el că e bine. A returnat obiectele triburilor cărora le aparţineau.

- Ce-a făcut? A înapoiat obiectele de cult indienilor?

- Da. Toate. A considerat că dacă universitatea nu e dispusă să dea hoţii pe mâna autorităţilor, el nu poate asigura integritatea obiectelor decât returnându-le.

- Şi de ce universitatea n-a vrut să-i denunţe pe vinovaţi?

- Ca să nu işte scandal, să apară în presă, să compromită imaginea şcolii... Chestiuni de politică.

- Şi conducerea universităţii cum a reacţionat?

- L-a concediat pe Cody.

- Şi el a acceptat aşa, pur şi simplu, fără să se apere?

- Ba s-a apărat, dar cine l-a mai ascultat? Au hotărât că până nu aduce obiectele artizanale înapoi nu-l mai angajează nici o universitate din America. Atunci el a spus că mai bine ajunge în iad decât să facă aşa ceva.

Carol privi în jur.

- Ei, tabăra asta nu e chiar un iad. Dar pentru un fost profesor universitar...

- Dar lui Cody îi place. I se potriveşte stilul ăsta de viaţă. Şi ferma...

- Ferma?

- Da, ferma lui din Sedona. Are o poziție foarte interesantă. Undeva, între stâncile canioanelor.

- Dacă are o fermă, de ce...?

- De ce locuieşte în tabăra asta făcând pe ghidul turistic? Cred că pe de-o parte vrea să învețe oamenii despre poporul pe care-l iubeşte. Şi pe de altă parte se pedepseşte pentru păcatul de a nu fi păzit mai vigilent obiectele înainte ca ele să dispară fără urmă. Eu i-am spus că el n-are nici o vină că a fost trădat. Dar, ce? M-a ascultat? Ar trebui să audă asta din gura altcuiva.

Carol abia-l mai auzea pe Leonard. Simțurile ei erau tulburate de emoţiile familiare pe care şi le reprimase atâția ani: trădare, vinovăție, durere, pierdere... O ținuse în brațe doar câteva clipe, numărându-i degețelele de la mâini şi de la picioare, apoi o pierduse. Şi inima Carolei se frânsese într-un milion de bucăți...

Din întunericul nopții se auzi cântecul dulce al unui flaut. Sunetul avea o tonalitate tristă, armonioasă, mistică. Nu trebuia să întrebe cine cânta.

- Cody, şopti ea.

- Da, spuse Leonard încruntându-se. Ştie să cânte. Are talent. De asta am venit la el acum...

- E un cântec Navajo?

Leonard privi cerul înstelat.

- Cântecele Navajo sunt pentru ceremonialuri. Imnuri închinate diverselor ocazii.

Carol dădu din cap. Ştia lucrul ăsta de la Edna.

- L-am învățat pe Cody unele practici rituale. Multe i le-am dezvăluit pentru a le folosi în cărțile sale. Altele pentru armonia dintre noi. Ne înțelegem mai bine ca frații. Acum cântă un imn

închinat inimii lui. Iți place?

- Da, şopti Carol.

- Atunci s-ar putea să-ți placă şi istoria pe care ți-o voi spune. Ai auzit vreodată povestea lui Hehka, elanul?

- Nu...

- Hai, vino aici, lângă foc, să ți-o spun.

Carol îl ascultă. Cody nu se oprise din cântat şi asta dădea o atmosferă prielnică poveştilor de demult.

- Ei, începu Leonard, Hehka, elanul, era bun, drept şi curajos. Se lupta pentru turma sa cu vântul, ploaia şi cu lupii. Avea o inimă de leu, mult curaj şi te puteai baza pe el. Dar... mai avea ceva... o dragoste secretă. Şi când o întâlnea, întreaga pădure răsuna de ecoul cântecului său de dragoste. Iar spiritul lui este cântecul fluierului *Siyotanka...*

Capitolul 1

Cântecul fluierului încetă. Apoi se auziră paşi apropiindu-se de ei. Cody apăru cu un snop de lemne în braţe. îi privi furios pe rând, pe Carol, şi apoi pe Leonard.

- Ei, m-aţi bârfit bine? întrebă el morocănos.

Cu un scrâşnet din dinţi şi o zvâcnire bruscă a braţelor Cody frânse vreascurile şi le aruncă în foc.

Carol sări în picioare. Nervii ei erau atât de întinşi încât orice sunet sau gest neaşteptat o speria. Se uită supărată în ochii lui Cody, dar nu găsi în ei decât mândrie, încăpăţânare şi sălbăticie.

- Cody, sparse Leonard tăcerea încordată, n-am venit aici ca să te supăr. Te rog să te aşezi lângă noi. Vreau să vorbim ceva. E important, frate.

- Ce e, Leonard? întrebă Cody devenind atent. Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorat.

- E vorba de fetiţa mea de trei ani...

- Annie? Doamne, ce-a păţit?

- A luat virusul acela care face ravagii prin rezervaţie. Deja are febră şi mi-e teamă de ce poate să i se întâmple.

- Ai vorbit cu doctorul Flagstaff?

- Am fost la el. Ne-a spus să-i dăm copilului aspirină şi să aşteptăm. Dar nu mă simt în stare să aştept. N-am răbdare. Am vrut să aranjez o ceremonie, dar au murit mulţi, şi oamenii sunt speriaţi. *Hatathh* vine mâine seară, dar, în afară de familie, nu mă pot baza pe nimeni. Am nevoie de tine, Cody. Am nevoie de puterea şi prietenia ta.

- O să vin, Leonard, şi o să te ajut cum pot. Ştii câtă dragoste port în inimă familiei tale. Niciodată nu trebuie să eziţi să-mi

ceri ajutorul. îmi pare rău că am fost atât de nepoliticos cu tine când ai sosit.

- Nu trebuie să te scuzi, spuse Leonard îmbrățișându-și prietenul. Te înțeleg.

Se ridică în picioare şi-şi luă la revedere de la Carol, apoi spuse:

- Sper să ne revedem curând. Familia mea ar fi încântată să te cunoască.

- Şi eu aş vrea să-ți cunosc familia, spuse Carol zâmbind. Dacă te pot ajuta şi eu cu ceva...

- Nu cred, mulțumesc.

- Sper ca fetița ta să se vindece.

La fel de repede cum apăruse, aşa dispăru.

Carol şi Cody rămaseră în picioare privindu-se. Tăcerea devenea din ce în ce mai adâncă şi dură o eternitate. Vestea pe care le-o dăduse Leonard era dureroasă. Noaptea era întunecată, tăcută şi rece. Carol începu să tremure.

- Stai aici, Carol, spuse Cody luând-o pe după umeri. Să-ți aduc o pătură.

După ce-i acoperi umerii se aşeză alături de ea, lângă foc, cu figura lui frumoasă întunecată de îngrijorare. In mâini frământa absent un obiect de dimensiuni reduse.

- Ce e asta, Cody?

- O amuletă. Ray şi Leonard mi-au dăruit-o anul trecut. Cred că au considerat că puterile ei mă vor ajuta. Şi acum chiar avem nevoie de ajutor. Virusul ăsta a mai lovit şi anul trecut sudul deşertului. Poate fi fatal.

Carol începu să tremure de teamă. O îngrozea gândul că un copil putea muri răpus de boală. Ştia ce înseamnă pentru un

părinte pierderea unui copil. Lucrul ăsta nu trebuia să i se mai întâmple nimănui.

- Pot să ajut cu ceva? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Cody o mângâie pe frunte zâmbindu-i trist.

- Nu intra în panică, Lonesome. Copilul a fost văzut de un medic. Acum trebuie să compunem imnul...

- Cuvântul ăla pe care l-a pronunțat Leonard... ce înseamnă?

- *Hatathli?* E un preot Navajo. Mai întâi vine *ndilniihi* - adică vraciul. Prin rugăciuni şi concentrare, folosind polen sacru, determină locul în care s-a aciuat boala. O dată ce stabileşte un diagnostic, familia poate începe ceremonia.

- Şi imnul?

-Familia compune un imn pe care preotul *hatathlîîl* intonează.

- Ce ciudat... Sunt obişnuită cu mijloacele convenționale de tratament. Nu ştiu ce să spun... Poate că ar trebui să-l sfătuieşti pe Leonard s-o ducă pe fetiță la un spital. Poate dacă insişti şi reuşeşti să-l convingi...

Cody îi puse un deget pe buze.

- Ai încredere în mine, şopti el. O să fac totul ca s-o ajut pe fetiță. Fratele meu de cruce îşi iubeşte copilul ca lumina ochilor. Nu pune la îndoială lucruri pe care nu le înțelegi. Ceremoniile Navajo au fost transmise din generație în generație vreme de secole. Funcționează.

- Ai dreptate, spuse Carol încercând să-şi oprească lacrimile. îmi pare rău...

- N-are de ce să-ți pară rău, spuse el luându-i mâna într-a sa. Ti-am mai spus, eşti prea dură cu tine, *shicho.*

- Ce însemnă asta? întrebă Carol ridicându-şi bărbia, încân-

tată de dulceața cuvântului.

- E în Navajo şi exprimă afecțiunea. Am vrut să-ți spun aşa din prima clipă în care te-am cunoscut. Acum mi-a scăpat pur şi simplu de pe buze.

Carol îi evită privirea, de teamă să nu găsească în ochii lui răspunsuri pe care nu dorea să le afle. Blândețea lui era singura pe care o accepta deocamdată. Reacționa prea puternic la orice privire, cuvânt sau atingere de-a lui, şi asta era periculos. Trebuia să se oprească la timp.

- Leonard mi-a povestit despre universitate, spuse Carol schimbând subiectul.

- La naiba! sări Cody în picioare. începu să se plimbe nervos ca un leu în cuşcă. Şi ce ți-a spus?

- Ce n-ai vrut să-mi spui tu, zise ea privindu-l în ochi provocator. Mi-a spus ce ai făcut cu obiectele artizanale. Ai avut mult curaj, Briggs. Ar fi trebuit să-ți dai seama cum avea să reacționeze conducerea universității.

- Am bănuit încă de la început. Dar n-aveam alternativă. Trebuia să aleg între două - ori eu, ori obiectele. Şi la urma urmei fusese numai vina mea. Am avut încredere în cine nu trebuia. A fost o greşeală pentru care am plătit scump şi pe care n-am s-o mai repet vreodată, spuse el întorcându-se cu spatele.

Inima Carolei se strânse dureros. Distanța de care credea că are nevoie se restabilise între ei. Dar în loc să se simtă în siguranță, ea se simțea pierdută. De ce după atâția ani de independență se lega de cineva? Era în stare să aibă încredere din nou? Să iubească din nou? Nu! Categoric nu. Cu toate astea simțea nevoia să întindă mâna şi să-l mângâie pe Cody.

Bărbia începu să-i tremure şi ochii i se umplură de lacrimi.

Iar când el se întoarse cu fața, Carol se îndepărtă de foc. Vocea îi era plină de îngrijorare.

- Mai bine plec, spuse ea.

- Așa, pur și simplu?

- Ce vrei să spui?

- Că joci un joc pe care nu-l înțeleg, Lonesome.

- Eu? întrebă ea uimită.

- Da, tu, spuse el tăios. Vrei să despici firul în patru, să mă analizezi sub lupă, iar eu trebuie să stau cu ochii închiși și să nu reacționez în nici un fel. Așa înțelegi tu o relație?

- Nu știu despre ce vorbești, Cody. Incercam să fiu drăguță și atât. Tăcerea ta îmi spune că ești supărat și se spune că destăinuirile ajută. Și eu sunt dispusă să te ascult...

- Să mă asculți? Bine, să-ți spun cum mă simt? Ca naiba! Mă doare! gemu el neputincios. Imi e dor să predau. Mi-e dor de studenți, de întrebările lor, de problemele pe care mi le ridică. Odată am fost cel mai fericit om din lume. Acum am pierdut totul. Totul, înțelegi? Mi-am iubit munca, colegii, am avut încredere în prieteni. Am apreciat respectul lor. Credeam că împărtășim aceleași idealuri și pasiuni. Apoi am aflat că nici o persoană din jurul meu nu crede în nimic, în muncă, în tradiția amerindiană... Am simțit cum lumea mea se prăbușește.

Carol simți din nou nevoia să-l atingă, să-l ia în brațe, să-l consoleze. Il atinse doar ușor pe bărbie.

- Imi pare rău, Cody.

- Știu, spuse el luându-i mâna.

O sărută în podul palmei, apoi îi dădu drumul și-și încrucișă brațele la piept, în defensivă.

- Uite, ți-am spus totul. Acum te simți mai bine?

Carol scutură din cap.

- De ce? Spune-mi, Lonesome. De ce te temi? Ce crezi că nu poți să-mi mărturiseşti?

Dacă tristețea era o ceață, atunci Carol se simțea pierdută în ea. Scutură violent din cap încercând să se elibereze.

- Nimic.

-Atunci ăsta n-a fost un test - hai să vedem dacă tipul ăsta poate să-mi pună sufletul în palmă? Poate dacă el o face, o să reuşesc şi eu. Nu despre asta e vorba, Lonesome?

- Nu!

- Rahat!

- Nu te-am testat. Nu m-am jucat cu tine...

- Atunci vorbeşte-mi, Carol. Nu pot să explic sentimentul, dar îmi dau seama că între noi există nişte fire nevăzute care ne leagă. Lumea asta e plină de mistere pe care nu reuşim să ni le explicăm sau să le înțelegem. Şi ăsta e unul dintre ele. E ceva... ceva între noi. Nu ştiu ce. Suntem... ca două jumătăți aparținând aceleiaşi ființe, două jumătăți de inimă, două jumătăți de suflet. Vreau să mă înțelegi ca să-mi explic ce se petrece. Şi tu ai nevoie de acelaşi lucru, n-are rost să negi.

- Ba nu!

- Ba da, spuse el cu blândețe. Poți să fugi de mine cât vrei. Eu sunt aici... spuse el atingându-i fruntea în treacăt. Şi aici... adăugă el arătându-i spre piept, în dreptul inimii.

Genunchii începură să-i tremure. Carol trecea de la o stare sufletească la alta. Tremurase de frig, de furie, şi acum tremura de dorință. Cody se apropie de ea, o cuprinse în brațe şi începu s-o fricționeze pe spate, punându-i sângele în mişcare.

- îți mai e frig? o întrebă el.

- Nu, mulțumesc, se încordă ea. Poți să-mi dai drumul.

- Şi dacă nu vreau?

- Nu-mi pasă ce vrei tu. Dă-mi drumul.

- Bine, dar îmi promiți că o să ai încredere în mine?

- Nu vreau să-ți promit nimic. Dar de ce crezi că n-aş avea încredere în tine, de mă pui să-ți promit? Şi ți-am spus că mă simt bine acum.

- Perfect, zâmbi el. Chiar arăți bine. Mai precis, grozav. Lumina focului face ca părul tău să pară o aură. Poate chiar eşti un înger care a coborât pe pământ ca să mă salveze.

- Nu prea cred, Cody, râse ea. Dacă aşa vezi tu lucrurile, înseamnă că nu te pricepi deloc la oameni.

Cody se aşezase cu picioarele încrucişate în fața focului. Vulnerabilitatea îi dispăruse din priviri şi semăna din nou cu un animal de pradă. O clipă Carol se lăsă fascinată de trupul lui sculptural şi puterea magică pe care o emana. Ceva îi sclipea în ochi, ceva care-i dădea Carolei fiori de-a lungul şirei spinării.

- Ce faci, Cody Briggs? întrebă ea pe un ton supărat.

- Ce să fac? Te privesc.

- Nu mă mai privi. Mai bine condu-mă la hotel.

- Nu cred, zâmbi el sadic.

- Cum adică nu crezi? Atunci eu cum ajung înapoi?

- La fel cum ai venit. Nu m-am gândit la asta.

- E cazul să începi să te gândeşti.

Carol începu să se plimbe neliniştită în jurul focului, aruncându-i din când în când priviri tăioase lui Cody.

- Jeep-ul tău s-a stricat!

- Nu e al meu, ci al companiei. Eu doar îl conduc.

- Nu mai face pe deşteptul cu mine.

- Nu mă pot stăpâni, Lawson.

- Cody, trebuie să vii cu mine şi să repari maşina, spuse ea postându-se cu mâinie în şolduri în faţa lui. Trebuie să ajung la birou mâine dimineaţă.

- O să-l repar în zori.

- Nu, acum! comandă ea. Vorbesc serios. Hai... te rog.

- Mă rogi? Aşa e mai bine. Cel puţin rugămintea asta mă obligă să mă ridic în picioare.

Cody mirosea a lemn uscat, a pământ, a fum şi sălbăticie. Carol simţi din nou cum i se înmoaie genunchii.

- Ai de gând să leşini? întrebă el.

- In nici un caz! Am ameţit puţin, asta-i tot. Sunt foarte obosită. N-am dormit prea bine.

- De ce? Cred că munceşti mult prea mult. Probabil că nici nu mănânci prea consistent. Măcar ai cinat înainte să vii aici?

- Desigur, spuse ea gândindu-se la felia subţire de pâine cu unt şi caşcaval pe care o mestecase în grabă înainte să plece spre Cody. Te rog, repară maşina.

- Carol, înţelege. Nu pot s-o repar acum. E noapte. N-o să văd nimic. Şi în plus, s-a lăsat frigul.

- Atunci pune-ţi un pulover! Ia o lanternă! Trebuie să găseşti o soluţie. Nu pot să rămân aici peste noapte. Vreau să ajung în camera mea, înţelege!

Carol nu se mai simţise de mult aşa de obosită. Avea impresia că nu mai poate să stea în picioare de somn. întinse mâna şi se sprijini de braţul lui.

Atingerea ei îl cutremură pe Cody. I se părea că-i aparţine dintotdeauna. Muşchii lui se încordară. Emoţiile reprimate ieşiră la iveală făcându-l să renască. Şi, mai presus de toate,

domina pasiunea. Se gândise la Carol toată ziua, închipuindu-şi cum ar fi fost dacă ea l-ar fi atins. Şi acum, că se întâmpla, trupul lui era gata de orice.

Inspiră adânc şi-şi dădu capul pe spate. Uimit de puterea dorinţei care zăcea în el, o privi nemişcat. Degetele ei i se înfipseseră în carnea tare a braţului.

- Carol, nu sunt obligat să repar maşina, spuse el încet, cu un zâmbet fluturându-i în colţul gurii.

- Ba da! ţipă ea agăţându-se şi mai tare de el.

Ar fi trebuit să-i dea drumul, să fugă, dar nu reuşi. îi plăcea să-l atingă. Ştia că bărbatul acela putea s-o apere, s-o elibereze şi s-o iubească. Numai cu el putea redeveni fericită. La prima vedere ideea părea ridicolă, dar în adâncul sufletului ştia că nu e aşa.

Il simţi încordându-se sub atingerea ei. Apoi, cu mişcări încetinite, o cuprinse în braţe. Căldura corpului lui o încălzi, o înfierbântă, o excită. Simţurile ei o luară razna.

Carol închise ochii şi se pierdu în îmbrăţişarea lui. Apoi îl simţi apropiindu-se de gura ei şi sărutând-o. Limba lui pătrunse în întunericul cald şi dulce al gurii ei.

Cody visase mult momentul acesta. Dar nimic nu l-ar fi pregătit pentru erotismul clipei. O ţinea în braţe, o atingea, o gusta şi ea era reală.

Carol simţi cum se umezeşte între picioare, în mijlocul căldurii ei feminine intime. Sânii i se umflaseră dureros şi sfârcurile îi deveniseră incredibil de sensibile. Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă animalică. Ii venea să se frece de trupul lui ca o pisică. Nu! Ea nu era aşa!

Incercă să se zbată fără prea multă convingere, dar asta nu

făcu decât s-o apropie şi mai tare de el. Se lipise cu totul de sexul lui tare. Cody gemu, respirația lui se acceleră, şi mâinile lui începură să se plimbe pe spatele ei.

Cum reuşea o ființă atât de mică şi fragilă să aibă o asemenea putere asupra lui? Carol îşi lăsă capul pe pieptul lui şi el îşi lipi buzele de creştetul capului ei. Părul îi era moale şi aromat ca al unui bebeluş.

- Carol, mă omori, şopti el.

Cody simțea că sub pielea lui se zbate un mustang sălbatic. Trebuia să fie blând cu ea. Femeia aceasta fusese rănită, suferise mult. Nu ştia de ce, dar simțea asta. Şi dacă ea nu se oprea, el nu reuşea să se mai stăpânească mult.

- Lonesome, gemu el, Dumnezeule, opreşte-te. Opreşte-te, că altfel explodez şi s-ar putea să ne pară rău amândurora.

- De ce? întrebă Carol privindu-l drept în ochi.

- Ştii bine ce vreau să spun, râse el gutural, sexy.

- Cred că da, şopti ea scuturând din cap, încercând să-şi revină din transa sexuală.

- O să fie bine, spuse el mângind-o pe cap, o să vezi că o să fie bine. O să te ajut...

- Nu! strigă ea intrând în panică. Nu înțelegi!

- Atunci fă-mă să înțeleg. Povesteşte-mi.

- Nu pot! Nu sunt pregătită. De nouă ani nu mai am încredere în nimeni. Eram tânără şi naivă. Am avut încredere în el. Dar mi-a făcut ceva îngrozitor...

- Ce? întrebă el strângând-o în brațe pe Carol care tremura ca o frunză în vânt.

- Nu, nu... şopti ea. Nu acum. Ne grăbim. Opreşte-te. Acum lasă-mă să plec.

Cody se retrase. O privi în ochi cu durere şi pasiune.

- Acum te pot lăsa... Dar nu garantez că pot să te las de tot. Vreau să te ajut. N-o să te rănesc, îți promit.

Carol scutură din cap îndurerată. în lumina flăcărilor fața ei răvăşită părea şi mai palidă. îşi muşcă buzele, simțind lacrimile cum îi înțeapă ochii.

- Uite ce mi-ai făcut, Briggs! Naiba să te ia!

- Nu ți-am făcut nimic, Lonesome. Altcineva te-a rănit. Şi dacă l-aş cunoaşte pe ticălos l-aş sugruma cu mâinile mele.

- Taci, Briggs! Să ştii că nici nu vreau să te mai ascult. Nu faci decât să înrăutățeşti situația. La naiba! Nu vezi că am început să plâng? Nici nu ştii cât de prost mă simt!

- Dar nu trebuie...

- Taci! Nu ştii nimic! Mă simt prost că plâng în fața ta. Eu nu sunt aşa! Cred că m-a răpus oboseala şi tu, în loc să mă ajuți... Fii sigur că lacrimile mele n-au legătură cu tine.

- Dar te cred...

- Bine. Atunci repară hârbul ăla odată!

Cody se îndepărtă şi începu să caute ceva. Când se întoarse, frumoşii lui muşchi erau deja ascunşi sub un pulover.

- Acum o să fac o cafea. Vrei şi tu?

- Nu, spuse ea întorcându-şi privirea spre foc.

Se făcuse şi mai frig. Tremura şi-i era teamă să nu răcească. Dacă el nu repara maşina, ce va face ea? Să se întoarcă pe jos până la hotel?

Prinsă într-o situație fără ieşire, simți că-i vine să plângă din nou. Voia să fie singură, să se cuibărească pe canapea, să privească la televizor şi să nu se gândească la nimic. Poate că era bine să facă o plimbare până la hotel.

-Ai de gând să mă ajuți? făcu ea o ultimă încercare privind spre Cody care pregătea cafeaua.

- Mi-ai spus că nu mă laşi să te ajut, spuse el cu blândețe.

- Briggs! Ştii bine la ce mă refer.

- Răspunsul meu la întrebarea asta e nu. Nu mă duc noaptea în mijlocul deşertului ca să repar o maşină. N-aş putea nici dacă aş vrea. Pe bezna asta n-aş putea să schimb nici măcar un cauciuc, ce să mai vorbim de motor. Dar îți promit că o voi face în zori. Inainte să mă duc la Leonard o să mă asigur că vei ajunge la hotel în timp util. Nu te nelinişti. Iți garantez că vei avea vreme să te machiezi şi să te îmbraci în hainele tale perfect călcate. Bine?

- Ce pot să fac? Bine. Dar unde o să dorm?

- Aici, spuse el arătându-i un sac de dormit desfăcut. O să te încălzească suficient. L-am folosit şi-n creierii munților, pe timp de iarnă.

- Nu mă interesează aventurile tale, Briggs. Şi tu unde o să dormi?

- Vom împărți sacul frățeşte, Lonesome. îți promit că o să fiu băiat cuminte.

- Mai gândeşte-te, cowboy.

Râsul lui cald răsună în deşert până departe. îşi scoase puloverul, îşi desfăcu cureaua de la pantaloni, îşi aruncă cizmele din picioare şi se strecură în sacul de dormit.

- Hai, că nu muşc.

Carol ezită un moment. Se părea că n-avea alternativă. I se făcea din ce în ce mai frig şi sacul de dormit din care ieşea pieptul cald al lui Cody părea din ce în ce mai tentant. Realitatea fusese atât de aberantă atâta timp, încât dorința vie pe

care o simțea crescând în ea nu putea fi foarte periculoasă. Poate chiar avea să doarmă.

- Nu-mi place chestia asta.

- Mie da. O să ne fie mai cald în doi.

- Să nu crezi că accept pentru că-mi face plăcere. Dar n-am altă soluție.

- Ştiu că e numai vina mea, spuse ea dându-şi ochii peste cap în semn de exasperare. Şi să nu îndrăzneşti să mă atingi, că o să folosesc fără regret cuțitul ăla al tău de cowboy.

- Femeie, m-ai avertizat o dată. Vino lângă mine şi taci. Hai, îndrăzneşte. îți promit că o să adorm într-un minut.

- Dă-te mai încolo, spuse ea scoțându-şi pantofii sport.

Intră cu grijă, dar tot se atinse de pieptul lui.

- Nu poți să te dai mai încolo? insistă ea.

- Carol, ăsta-i un sac de dormit de o persoană. Şi eu nu sunt tocmai firav. Intinde-te şi linişteşte-te.

- Asta încerc să fac, spuse ea foindu-se.

Cody gemu. Părul ei moale îi gâdila gura, bărbia, buzele. Aroma lui îi umplea plămânii amețindu-l. Ii venea să-şi afunde fața cu totul în părul ei, s-o ia în brațe, s-o sărute şi să-i atingă fiecare centimetru de piele.

- Nu mai scoate sunetele alea, Briggs. Parcă ai fi un animal periculos.

- Sunt un animal periculos, glumi el. Uite. Pune-ți capul pe brațul meu şi stai liniştită.

Carol se mai zbătu o vreme, dar se părea că soluția pe care i-o oferise Cody era cea mai bună. Mormăind nemulțumită făcu aşa cum îi sugerase el.

- Ei, nu-i mai bine aşa?

- Da, şopti ea.

- Atunci de ce tremuri, Lonesome? Pot să te ajut cu ceva?

- Nu. Mi se mai întâmplă.

- Ei, n-ar trebui să ți se întâmple. Mai ales acum. O femeie frumoasă ca tine n-ar trebui să tremure noaptea. Ar trebui să fie fericită, nepăsătoare, sigură pe ea.

- Viața nu-i uşoară pentru toate femeile frumoase, aşa cum spui tu.

- Poate că n-a fost până acum pentru tine, dar poți să ştii ce-ți rezervă viitorul? Să sperăm, nu? Gata. Acum hai să dormim. Inchide ochii şi respiră adânc. Ce vrei să visezi?

- Nimic, spuse ea repede. Sper să dorm buştean. Vreau un somn fără vise.

- Bine, asta o să ai.

Carol chicoti.

- Parcă ai putea să-mi garantezi un somn fără vise. Medicul meu terapeut n-a reuşit să facă asta în trei ani de zile. Tu cum o să reuşeşti? Printr-o formulă magică?

- Poate, şopti el misterios.

Carol încetase să mai tremure. Dar era la fel de încordată. Aştepta să apară demonii nopții. Dar aceştia nu apărură. în schimb se simțea din ce în ce mai relaxată, aşa, lipită de pieptul lui Cody.

El o ținea în brațe uşor şi nu părea periculos. Atâta i-ar fi trebuit! Nu-i venea să creadă că doarme alături de un bărbat şi acesta nu încearcă să-i facă ceva.

Dar după câteva minute, ascultând respirația ritmică a lui Cody, se linişti. Apoi, când i se păru că adormise, îşi ridică privirea spre el şi se uită cu atenție dorind să se asigure.

Cody râse uşor.

- Ce e?

- Nimic, murmură ea. Cred că visez.

- Nu visezi. Ti-am promis că n-o să visezi în noaptea asta, da? şopti el.

Apoi începu să murmure o incantație. Carol adormi legănată de melodia dulce, protejată de brațele lui care o strângeau tandru încălzindu-i inima.

Capitolul 8

- Nu trebuie să te temi de mine, Lonesome, îi şopti Cody în ureche. Am jurat că n-o să-ți fac nimic. Şi eu nu fac promisiuni deşarte.

Carol deschise ochii privind prima geană de lumină roz a zilei. Era singură în sacul de dormit. Cody aprinsese focul şi păzea o cană de tablă în care fierbea cafeaua.

- Te cred, murmură ea somnoroasă.

Apoi se ghemui la loc în culcuşul cald. îşi dorea în secret căldura vie a trupului lui Cody.

Brusc îşi dădu seama de ceva şi strigă:

- Hei! N-am avut nici un vis astă-noapte!

- Ştiu. Dormeai atât de liniştit încât ți-am luat pulsul de câteva ori ca să mă conving că n-ai pățit ceva.

în ciuda tonului indiferent, Cody îşi amintea cu emoție dulceața greutății capului ei pe brațul său, felul în care trupul ei se lipise de al său. Păreau că sunt una şi aceeaşi persoană. îşi ținuse respirația de câteva ori simțindu-i spatele împingând uşor în pieptul său.

Dar se mai întâmplase ceva. La un moment dat, ea începuse să viseze. Respirația îi devenise agitată şi pupilele i se zbătuseră pe sub pleoape. O luase în brațe până când ea se liniştise. îşi folosisea toată puterea ca să-i alunge visele rele, luând asupra lui toate durerile ei ascunse, resimțindu-le ca un cuțit în inimă. Acum zâmbea. Era bucuros că ea nu-şi amintea nimic.

- Ce e aşa de amuzant, Briggs? Am sforăit?

- Nuuu. Dar o să fiu mai atent data viitoare.

- Ha! Asta n-o să se întâmple nici în visele tale cele mai frumoase, glumi ea.

Se ridică din sacul de dormit dorindu-şi ca noaptea aceea să se repete. Deodată în minte îi încolţi un gând.

- Sper că n-am vorbit în somn, spuse ea îngrijorată.

- Nu te teme. Ce gânduri ascunse crezi că ai fi putut să scapi fără să vrei?

- Prototipul bombei cu neutroni, râse ea.

- Interesant. O armă... Crezi că aş fi putut s-o folosesc împotriva ta?

Inima ei tresări. Cody avea o intuiţie fantastică.

- Crede-mă, Briggs, se apără ea violent, nu m-am gândit la tine nici o secundă!

- Crede-mă tu, *shicho,* pentru că ai de ce. Nu trebuie să fii supărată pe mine. N-o să-ţi fac nici un rău.

Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! De nouă ani secretele ei fuseseră bine păzite, dar acum... acum... Poate că totuşi era vorba de magie la mijloc.

- Mai bine ia o cană cu cafea, Lonesome. Mi se pare că ai nevoie de un întăritor.

- în fiecare dimineaţă am nevoie de cafea. Toată lumea civilizată bea cafea dimineaţa.

Carol se ridică în picioare şi apucă cu mâini tremurătoare cana pe care i-o întinsese Cody. Bău lichidul fierbinte, se înecă şi tuşi.

-Vai! Cum poţi să bei aşa ceva? Cody, chestia asta e atât de tare că-mi sparge dinţii!

- Sper să nu, Carol, zâmbi el. îmi pare rău. Am făcut-o ca pentru mine.

- Ei, nu contează. Mai bine du-te şi repară maşina. După aceea poţi să faci ce-ţi place.

- N-am spus că ceea ce fac eu aici îmi place, dar aşa m-am obişnuit.

- Nu contează. E acelaşi lucru, râse ea.

Cody strânse cutia cu cafea, ibricul şi cana lui, apoi o privi atent.

- Nici măcar tu nu crezi ce spui, Lonesome.

- Hei, nu-mi place chestia asta, spuse ea strângând sacul de dormit. Răstălmăceşti tot ce spun. Ajută-mă, că nu ştiu cum se împătureşte!

Cody îngenunche, apucă sacul de dormit între picioare şi trase fermoarul. Privirea Carolei se ridică spre V-ul pe care-l formau picioarele lui, spre curea, spre piept, spre gât şi se opri drept în ochii lui.

- Ce e? întrebă ea văzându-i privirea.

- Nimic. Te ajutam.

în lumina lăptoasă a dimineţii, la lumina focului de tabără, Carol avu din nou senzaţia că bărbatul din faţa ei se transformă într-o entitate sălbatică, periculoasă. Ce putere, ce energie, ce forţă avea el? Mintea ei căuta explicaţii. Cine era bărbatul acela?

- Cody?

- Lonesome... şopti el trecându-şi degetele prin părul ei.

- Ce e? întrebă ea sperând să găsească răspuns la toate problemele.

- Nu contează, scutură el din cap luptându-se să îmbrace un tricou.

Materialul îi acoperi umerii laţi mulându-se pe pieptul căptuşit cu muşchi. Nu părea conştient de frumuseţea trupului său. Când îl privi din nou, Carol se simţi hipnotizată.

Ochii ei se ridicară cu încetinitorul spre cer, ca şi cum o

forţă nevăzută ar fi obligat-o să facă asta. Văzu un vultur rotindu-se printre nori şi fiori reci îi străbătură şira spinării.

- Eu plec, Cody, spuse ea mutându-şi repede privirile în altă parte. Vii sau nu?

- Sigur că da. Mergem împreună, ce credeai?

- Ai vreun angajament în dimineaţa asta?

- Nu. Nici azi, nici mâine şi nici poimâine. Şi asta-i bine, pentru că Leonard are nevoie de mine. Trebuie să mă grăbesc să ajung la el. Şi dacă totul se termină cu bine, poimâine mă întâlnesc cu conducătorii tribului apaş ca să stabilesc autenticitatea unor obiecte artizanale pe care le-am descoperit pe valea râului Salt Canyon. Aş vrea să-ţi arăt şi ţie locul acela. E foarte frumos.

- Nu prea cred, spuse ea hotărât. Cody, nu vreau să te amăgesc. Vreau s-o lăsăm mai moale. Am nevoie de timp şi spaţiu pentru mine. Mă asculţi? Nu vreau să-ţi faci o idee greşită.

- Dar dacă e o idee bună, *shicho?* întrebă el pe un ton profund care-i stârni Carolei reacţii ciudate în piept, tulburându-i ritmul inimii.

- Nu e, Cody. Asta încercam să-ţi spun.

El putea să-i simtă confuzia, agitaţia interioară, emoţiile sincere. Dar nu ştia dacă avea puterea s-o ajute.

- Cody, te rog să mă asculţi. Vorbesc serios. Trebuie să-mi clarific nişte probleme...

- Ce probleme? Spune-mi, nu suport să te văd aşa.

- Nu-i treaba ta, Cody.

- Atunci a cui e?

- A mea şi numai a mea! strigă ea cu disperare.

- Şi cui i-o împărtăşeşti? Trebuie să laşi pe cineva să te ajute...

- Nu! scutură ea din cap. Nu pot. Nu vreau. Ti-am spus, am făcut o greşeală având încredere în cine nu merita. Dar mi-am învățat lecția. Acum sunt mai atentă. Pot să am grijă de mine şi singură. N-am nevoie de nimeni.

- Greşeşti. Greşeşti amarnic. Ce ai de gând să faci? Să-ți porți singură crucea? N-o să reuşeşti, Carol, spuse el încercând s-o ia în brațe.

- Cody, nu! se luptă ea.

- Tu eşti cel mai mare duşman al tău. Lasă-mă să intru acolo, în lăcaşul secret al inimii tale. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să fiu măcar prietenul tău.

- N-am nevoie de prieteni. Am nevoie de o maşină şi de cineva care să mă ducă înapoi la hotel. Asta e tot. Apoi pot să mă întorc la munca mea şi să fiu eu însămi.

- Adică să fii cu tine însăți.

- Nu-mi răstălmăci vorbele. Ştiu bine la ce mă refer. Mă simt perfect aşa. Sunt o femeie ocupată şi fericită.

- Ocupată nu înseamnă fericită, Lonesome. Ce ai pățit de ai uitat asta?

Fără să se mai gândească, Cody o apucă de umeri şi încercă cu disperare s-o țină în brațe, s-o liniştească, s-o ajute, să-i alunge lacrimile şi temerile.

Dar Carol se luptă cu el, refuzând apropierea.

- Taci, Cody. Taci! Lasă-mă-n pace! Vorbesc serios. Dacă mai spui ceva, îți jur că n-o să mai vorbesc cu tine niciodată. Şi află că nici eu nu fac promisiuni deşarte.

*
* *

După ce el verifică uleiul din motor şi repară mica avarie, o conduse pe Carol la hotel. Tot drumul nu schimbară nici o vorbă.

Când ajunseră la destinaţie Cody o cuprinse de mijloc şi o ajută să coboare din maşină. Nu o ţinu mult timp în braţe de teamă ca ea să nu facă o scenă în faţa turiştilor. îşi afundă cu voluptate doar pentru o clipă faţa în părul ei şi şopti:

- O să încerc să mă ţin la distanţă, Lonesome. Dacă asta îţi doreşti...

- Da, spuse ea cu buzele lipite de tricoul lui. Asta vreau.

- Cody îi dădu drumul şi înainte să urce în maşină mai spuse:

- Bine. Ah, şi încă ceva. Te rog să le transmiţi celor de la Mesa Tours să-şi repare maşina.

După ce Cody plecă, Carol se simţi în acelaşi timp eliberată şi abandonată. Ar fi vrut să-l cheme înapoi, să-l roage să rămână lângă ea. Dar nu putea. Nu trebuia să facă asta. Cody ar fi copleşit-o, ar fi făcut-o să cedeze.

Nu. Asta era viaţa ei şi ea voia s-o trăiască aşa cum şi-o -planificase cu nouă ani în urmă. Viaţa ei se îmbunătăţise cu fiecare zi care trecuse. Luase decizia corectă. Avea succes, era competentă, putea să aibă grijă de ea însăşi, indiferent...

Tristeţea o copleşi fără să vrea. Nu voia să mai fie neajutorată, vulnerabilă, expusă. Lacrimile îi înţepară ochii, dar vântul dimineţii i le uscă înainte ca ele să cadă. Nu mai era o copilă inocentă. Era o femeie în toată firea.

Privi în jur asigurându-se că nimeni nu-i observase ezitarea, îşi scutură hainele de praf şi se grăbi spre aripa hotelului rezervată angajaţilor. Avea nevoie de un duş, de haine curate, şi

gata, putea să înceapă o nouă zi de muncă.

*

* *

La ora nouă, stând în spatele biroului ei, Carol se simţea în siguranţă şi stăpână pe ea însăşi. Munci toată dimineaţa până la prânz, când angajaţii se grăbiră să-şi ia pauza de masă.

Carol nu se mişcă de la locul ei. Rămase la birou ca să-şi termine treaba. Dar se trezi cu gândul zburându-i aiurea. Mintea ei era plină de imagini cu Cody, cu Leonard şi bebeluşi bolnavi. Prezentul şi viitorul se înlănţuiau într-un mod ciudat ameţindo.

O durea capul. îşi lăsă capul în palme frecându-şi tâmplele. Nu numai capul o durea, ci şi umerii. Se simţea prinsă într-o cuşcă. Se gândea cu îngrijorare la problemele lui Leonard şi ale copilului lui. Ar fi vrut să facă ceva pentru ei în amintirea...

Se ridică de la birou şi se îndreptă în grabă spre Edna care nu plecase la masă.

- Cu ce te pot ajuta? o întâmpină ea zâmbind.

- Edna, îl cunoşti pe Leonard John?

- Sigur. Este soţul verişoarei mele, Ray. Locuiesc aproape de mine. Chiar în după-amiaza asta o să trec pe la ei. Copilul lor are o problemă de sănătate şi mă duc să-i ajut să compună un imn.

- Ştiu. L-am cunoscut aseară, prin Cody Briggs. Edna, voiam să te întreb dacă vă pot ajuta cu ceva. Nu pot să mă concentrez azi asupra muncii. Mă gândesc numai la copilul acela. Pot să aduc ceva, medicamente, nu ştiu...

- Vrei să vii şi tu?

- Poftim?

- Vrei să ne ajuți să compunem imnul? Nu-i decât o problemă. Tu nu faci parte din familie şi va trebui să stai afară. Da. Cred că ne poți ajuta.

- Vai, dar n-aş vrea să deranjez, spuse ea repede. Dar... eşti sigură că pot să vă ajut?

- Văd că-ți doreşti să vii şi-ți pasă. Asta e foarte important. Sunt sigură că ne poți ajuta. Cu cât suntem mai mulți, cu atât armonia se stabileşte mai uşor.

- Deci, pot să vin?

- Sigur. Ne întâlnim la ora trei.

Capitolul 9

Edna o conduse pe Carol acasă la Leonard. Locuința construită după tradiția Navajo avea şase laturi şi acoperiş înalt. Un râu curgea în apropierea grădinii în care erau plantate diverse legume printre care creşteau, aparent la întâmplare, ierburi de leac. Cineva o conduse spre o construcție anexă din lemn pe coşul căreia ieşea fum, unde câțiva oameni se purificau înaintea ceremoniei.

Carol nu îndrăzni să se apropie de ei. Fiecare părea preocupat cu compunerea imnului. Edna dispăruse. N-o mai băga nimeni în seamă şi ea nu ştia unde ar fi trebuit să stea sau ce ar fi trebuit să facă. Nu voia să deranjeze sau să facă vreo gafă. Inima îi spunea să rămână acolo pentru că putea să ajute.

Observă sub o salcie câteva lespezi de piatră care păreau puse acolo cu scopul de a servi drept băncuțe. Aşa că se aşeză pe una din ele şi aşteptă cuminte.

Câteva momente mai târziu, din construcția de lemn ieşiră înşiruiți câțiva bărbați cu pieptul şi picioarele goale, care se îndreptară spre casa lui Leonard. Din casă începură să se audă bătăi ritmice de tobă.

Bărbații se aşezară în cerc şi începură să intoneze o incantație. Acum încercau să stabilească un contact cu forțele eterne ca să întoarcă copilul pe calea fericirii.

O ceață grea se aşternu peste adunare, ascunzând-o pe Carol privirilor celor din jur, deşi până atunci se părea că nimeni n-o observase. Carol se simțea invizibilă, dar avea trăirile mai intense ca niciodată. Apoi îl văzu pe Cody Briggs.

Era mai înalt decât toți bărbații Navajo. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse Carol vreodată. Se bucura că putea să-l admire pe ascuns. I se părea mai puternic şi mai magic ca

niciodată. Părea un erou legendar.

Crescând în intensitate în ritmul tobelor, dorința ei îi trezi părți necunoscute ale ființei. Un firicel de sudoare i se scurse printre sâni. Gura i se uscase. Venele i se umflaseră şi i se zbăteau ritmic, pulsând sângele fierbinte.

Dacă ar fi avut putere şi-ar fi folosit farmecele pe Cody. L-ar fi hipnotizat şi l-ar fi întins acolo, pe jos, în praf, şi-ar fi trecut degetele prin părul lui, l-ar fi mângâiat cu buzele, cu limba, cu sânii, descoperind ceea ce pierduse atâția ani.

Deodată îşi dori ca viața ei să fie altfel. Voia să simtă emoția, fiorul dragostei, voia să îndrăznească din nou să iubească. Viața ei devenise ternă. Acum voia s-o coloreze.

îl privi pe Cody care se îndepărta de ea. încă trei paşi şi dispărea în ceață. Un pas... doi...

„întoarce-te!" strigă în gând ea.

Cody se întoarse spre ea ca şi cum i-ar fi auzit chemarea. Ochii lui întunecați străluceau în lumina focului de ceremonie. Nu se aşteptase s-o vadă acolo. Dar era chiar ea, în carne şi oase. Simțurile lui se încolăciră precum fumul focului sacru, iar inima îi bătu în ritmul nebun al tobelor.
Privirea lui se împleti cu a ei. Animalul de pradă se trezi în el şi ochii lui de vultur o pironiră dornici s-o mistuiască.

Carol se scutură cutremurată de forța privirii lui. Nu mai putea să gândească limpede. Atmosfera era încărcată de prezența lui. El era tot ce-şi dorea şi tot ce-i provoca teamă. Teamă şi extaz. Da. Voia să fie fericită. Să fie dorită şi iubită de Cody. Putea? îndrăznea?

Tobele îşi intensificară ritmul.

Transpirația de pe pieptul lui Cody se uscă în bătaia vântului. încă un pas şi...

- Hai, prietene, îl chemă un bărbat. *Hatathli* te aşteaptă. Vor aduce copilul curând.

Cody clipi şi realitatea se contură în jurul lui. îşi întoarse cu regret privirile spre tânărul navajo.

- Iartă-mă, spuse el. Da, trebuie să ne grăbim.

Şi dispăru în casa lui Leonard.

Carol se trezi stând singură pe piatra de sub salcie. I se părea că alergase la un maraton. Nici nu mai putea să se mişte. îşi simţea picioarele îngreunate. Epuizată, îşi lăsă capul pe genunchi şi închise ochii.

Incantaţiile monotone căpătaseră ritmuri complicate evocând imaginile norilor, vântului şi ploilor. Carol tremură concentrându-şi atenţia asupra sunetului familiar de fluier care se auzea din ce în ce mai tare. Când credea că prinde melodia, ritmul se schimba făcând-o să se simtă pierdută. O umplea de durere şi dorinţă. Deschidea o uşă în sufletul ei.

Ştia cum era să pierzi un copil. Sufletul ei putea să înţeleagă durerea acelor oameni. Inima i se deschidea cu uşurinţă în faţa lor. Simţea că poate să se dematerializeze şi să-i ajute să găsească acea cale spre vindecare a fetiţei bolnave. Dacă ar fi ştiut să spună o rugăciune...

- Pietrele din inima ta nu te lasă să zbori, spuse o voce.

Carol deschise ochii cu teamă. Primul lucru pe care-l văzu fu o pereche de mocasini prăfuiţi. Privi repede în sus.

Bătrânul îi zâmbi.

- Eşti binevenită. Oricine ni se poate alătura dacă are inima curată. în seara asta, după ce totul se va termina şi fetiţa se va face bine, cere o pană pentru rugăciune. E o pană de vultur. Vei avea nevoie de ea ca să te înalţi împreună cu vulturul.

- Nu pot, şopti Carol cu glasul înecat în lacrimi.

- Ba da. Iartă-te. Alungă-ți pietrele din inimă.

- Ce vrei să spui? Ce trebuie să fac eu?

- Deja cunoşti răspunsul. Ascultă-ți inima. Zboară cu vulturul. E timpul să-ți trăieşti viața.

Carol îşi acoperi fața cu palmele dorind să nu mai audă nimic, să nu înțeleagă ce-i spunea bătrânul.

- Mi-e teamă, spuse ea. Nu te înțeleg. Mă sperii...

Dar degeaba vorbi. Când îşi dădu palmele la o parte bătrânul dispăruse.

Respiră adânc şi privi spre locuință. îşi dorea să intre şi ea, să se alăture celorlalți. Avea voie să-l urmeze pe bătrân? Dar ce voise el să-i spună? Acum nu mai conta. Tot ce-şi dorea era să-l ajute pe copilul lui Leonard. Nu mai putea să stea acolo degeaba, aşteptând, sperând.

Căzu în genunchi şi-şi împreună palmele sub bărbie. Nu era un gest formal, vorbele ei nu erau studiate, ci veneau din inimă.

- Te rog... te rog, Doamne... Fă-o bine pe fetița lui Leonard. Binecuvântează-i sufletul curat de copil, ajut-o să găsească drumul fericirii...

Un zgomot îi tulbură concentrarea. Carol aruncă rapid o privire spre casă. Prin ceață, desluşi silueta unui bărbat înalt, cu umeri lați şi pieptul gol, a cărui inimă bătea atât de puternic încât ea putea să-i audă pulsul. Apoi silueta se transformă sub ochii ei într-un vultur cu aripile desfăcute care se înălță spre cer şi se roti în cercuri largi până dispăru departe, printre canioane.

Carol sări în picioare cu inima cât un purice. Imaginea din vis începuse s-o bântuie şi-n realitate. în acelaşi moment din casă se auzi un țipăt de bucurie. Tobele îşi întețiră ritmul. Vocile femeilor, semănând cu muzica a zeci de fluiere, se înălțară într-un cor al bucuriei şi recunoştinței.

Brusc se făcu linişte. Lacrimi grele începură să alunece nestăvilite pe obrajii Carolei. Inima ei era alături de inimile femeilor navajo. Pentru câteva clipe, Carol se simţi una de-a lor.

- Ce-i cu tine? o întrebă Cody apărut din senin lângă ea.

Carol tresări a doua oară, dar de data asta nu se mai temu.

- Nimic.

- Te simţi bine?

- Acum... da.

Cody se pierdu din nou în ceaţă, dar Carol reuşi să-i distingă trăsăturile.

- Cody? şopti ea. Tu te simţi bine? Ce faci?

- Nimic. Nu ştiu... Mă întorc acolo. Nu te superi, dar... înţelegi, nu? Trebuie să rămâi aici, afară...

- Da... Mai e mult?

Carol simţi nevoia să-i sară în braţe. Gândul de a rămâne din nou singură cu visele ei o înspăimânta. Intensitatea ceremoniei deschisese în ea uşi bine zăvorâte. Se simţea vulnerabilă. încrederea ei se transformase în fum.

- Eu cred că mă duc în maşina Ednei, spuse ea. Să-i spui că mă găseşte acolo.

Cody păşi spre ea, dar tobele începură să bată din nou. Cu regret, se retrase în ceaţa care-l înghiţi.

- îmi pare rău, spuse el ca de departe. Trebuie să plec.

- Dar fetiţa? Fetiţa, Cody?

- O să se vindece.

- Cody?

- Da...

- înainte să înceapă ceremonia a venit la mine un bătrân care mi-a spus să cer o pană de vultur pentru rugăciune. Poţi să mi-o aduci tu?

- Ce bătrân, Carol?

- Un bătrân în mocasini. Nu l-ai văzut? Cred că erai prea ocupat. Dar a venit la mine. Mi-a vorbit, ca data trecută... Adică data trecută mi-a apărut în vis.

Cody se apropie de ea şi o cuprinse în braţe.

- Ti-e frică? întrebă el.

- Da.

- De ce?

- De toate. Şi mai ales de tine. Şi de mine. De ce mi s-ar putea întâmpla.

Cody o sărută înfocat. Buzele lui erau hotărâte, dornice, posesive. Carol se topi în braţele lui, dar Cody o eliberă.

- De ce se va întâmpla! profeţi el. Aşteaptă-mă. Stai aici şi aşteaptă să se termine ceremonia. Trebuie să mă întorc înăuntru să termin ce am început. După aceea te voi duce într-un loc special. Vreau să-ţi arăt ferma mea. La noapte.

- Nu! Nu pot! Nu ştiu... Nu-mi place lucrul ăsta. Şi vreau să mă întorc la hotel. Vreau să...

- Te rog, Carol, măcar de data asta nu te împotrivi.

Dar ea oricum nu mai avea puterea să se împotrivească. îi era teamă.

- Bine, şopti ea.

Cody se întoarse cu spatele şi ceaţa, care devenise şi mai deasă, îl înghiţi.

Carol pierdu noţiunea timpului. La un moment dat chiar aţipi. Se trezi când simţi mişcare. Din casă ieşi mama cu copilul în braţe, urmată de o mulţime tăcută. Trecură pe lângă Carol fără s-o observe. Când se credea invizibilă, Edna veni la ea şi spuse:

- Vino. Vino cu mine.

Carol se ridică în picioare şi o urmă fără o vorbă.

Peste o oră intră în maşina Ednei unde se simţi în siguranţă. Cântecul, satul, Cody Briggs, totul fusese lăsat în urmă. Ocotillo era la câteva minute în faţă. Adio vulturi, bătrâni cu mocasini şi ceaţă misterioasă. Bun-venit civilizaţie, aer condiţionat şi turişti.

Edna nu scoase nici un cuvânt până ajunseră în faţa hotelului. Dar după ce parcă, spuse:

- Mă bucur că ai vrut să ne ajuţi. Copilul pare pe calea cea bună. La noapte febra îi va dispărea. O să-ţi spun dacă aflu veşti de la Leonard.

- Mulţumesc.

Apoi tăcu. Se simţea ameţită şi speriată. Parcă trecuse printr-un cutremur de pământ. O teamă ancestrală pusese stăpânire pe fiinţa ei şi nu se mai simţea sigură de nimic.

- Trebuie să mă întorc la lucru, spuse Edna.

- Da, şi eu. Mulţumesc încă o dată, Edna.

Apoi coborâră din maşină şi intrară în hotel, fiecare frământată de gândurile ei.

Capitolul 10

în noaptea aceea Carol nu reuşi să adoarmă. Vechile ei temeri îi dădeau târcoale. Amintirile se intensificau în fiecare an în jurul datei nefericitului eveniment. Acum, pe deasupra, se mai adăugaseră noi temeri. Nu putea să-şi scoată din minte ceremonia, vulturul şi bătrânul care-i vorbise. Şi Cody Briggs punea capac la toate. Se părea că vraja lui avea putere şi de la distanță. întreaga ei lume se întorsese cu susul în jos şi ea voia cu disperare ca totul să revină la normal.

La ora nouă dimineața se pregăti să se ducă la birou. Lucră toată ziua făcând programări şi cercetând programele de excursii.

Un bărbat înalt, cu părul vâlvoi, de vârstă mijlocie, se apropie de biroul ei cu o geantă voluminoasă în mână şi cu un impermeabil pe braț.

- E aici! exclamă el fără măcar să dea bună ziua. Nu pot să cred! Cody Briggs lucrează la hotel. Imposibil! Doamne, doar el putea să strângă colecția asta de artă amerindiană. Ce talent! Ce noroc că l-am găsit.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Carol cu un aer profesional.

- Poftim? Ah, mă iertați. Unde e doctorul Briggs?

- îmi pare rău, zâmbi ea, domnul Cody Briggs nu lucrează astăzi. Dacă vreți să-i transmiteți ceva...

- Nu. N-am ce să-i transmit. Trebuie să-l văd.

Zâmbetul distant al Carolei îi potoli euforia.

- De fapt... ezită el. Da. Transmiteți-i din partea mea un mesaj. Dar cât mai repede. E foarte important.

îşi lăsă geanta jos si căută în buzunarul hainei. Scoase o carte de vizită dintr-un portofel de piele fină. Apoi căută în alt

buzunar şi scoase un stilou Montblanc aurit şi scrise ceva pe spatele cărţii de vizită.

-Vă întâlniţi personal cu domnul Briggs? întrebă el ezitând să-i întindă cartea de vizită.

- Desigur, spuse Carol ridicând dintr-o sprânceană. E angajatul hotelului.

- Incredibil, murmură bărbatul. Bine. Puteţi să daţi de el astăzi?

- Domnule, nu ştiu dacă doctorul Briggs va veni astăzi la hotel. Excursiile au fost reprogramate pentru mâine. Dar puteţi să-mi lăsaţi mie mesajul sau să-l contactaţi prin compania care ni l-a furnizat, sau la ferma sa.

- Nu... N-a mai răspuns la telefoane de luni de zile. Nu, cred că vi-l las dumneavoastră. Cum vă numiţi?

- Carol Lawson, sunt asistent manager la departamentul relaţiilor cu publicul.

-Eu mă numesc Richard Currigan. Şi eu am absolvit în acelaşi domeniu ca şi dumneavoastră, la Harvard. Deci puteţi să-i daţi cartea mea de vizită doctorului Briggs? V-aş fi recunoscător.

- Harvard? întrebă ea citind cartea de vizită.

- Da. îl vrem pe Briggs. Nu riscăm să ne-o ia Yale sau Princeton înainte. De aceea e importnat să-l găsesc repede. înţelegeţi?

- Desigur. O să-i transmit mesajul de îndată ce apare. Vă cazaţi la noi?

- Da. Chiar acum mă duc să verific rezervarea la recepţie.

- Şedere plăcută.

- Cum e aici, la Ocotillo?

- Foarte bine, atâta timp cât nu ieşiţi afară.

- Da. Căldurile astea mă omoară. Când am plecat de la Boston azi-dimineaţă ploua.

Recepţionera-şefă trecu pe lângă ei şi-l salută pe domnul Currigan zâmbindu-i familiar.

- Bun-venit la Ocotillo, spuse ea luându-l de braţ şi conducându-l spre recepţie. Vă aşteptam. Cum aţi călătorit?

Restul dimineţii trecu fără evenimente importante. în jurul orei prânzului Edna Yazzie veni în grabă la biroul ei. Fugise. Abia mai respira, dar zâmbea fericită.

- Ce e, Edna? Ai veşti bune?

- Foarte bune! spuse femeia cu ochi strălucitori de entuziasm. Febra lui Annie a cedat astă-noapte. Azi dimineaţă chiar a vorbit şi a mâncat. Pare pe drumul cel bun.

- Vai, şopti Carol cu uşurare. Mă bucur din tot sufletul. Nici nu ştii ce fericită sunt pentru tine, pentru Leonard, pentru toată familia ei.

- Ştiu că te bucuri, spuse Edna punându-şi o mână cu un gest prietenesc pe umărul ei. Ştiu că ai fost cu toată inima şi cu tot sufletul alături de noi. Mulţumesc.

- Dar n-am făcut nimic, ridică ea din umeri.

- Ba da. Ţi-a păsat. Asta e foarte important. Ştii ce ne-a povestit copilul când s-a trezit? Că în timpul ceremoniei a simţit cum se ridică la cer plutind spre rai. Spunea că-i era teamă că o să cadă şi n-are cine s-o prindă. Apoi a văzut un vultur care a luat-o pe aripile lui şi a adus-o înapoi pe pământ, în siguranţă. Nu ţi se pare ciudat? Un vultur! Vulturul e un simbol foarte puternic atunci când îţi apare în vis. Are multe semnificaţii bune. Puţini sunt aceia care visează vulturi.

Carol rămase tăcută multă vreme după ce Edna plecă. Se ridică de pe scaunul ei şi ameţi. Nu mâncase nimic. Probabil de aceea avea stările acelea. Era timpul să se hrănească, să aibă mai multă grijă de ea. Simţea că nu mai rezistă mult în tensiune. Rezervele ei de energie se epuizaseră într-un timp prea scurt.

*

* *

La ora cinci, înainte să-şi termine programul, Carol deschise corespondenţa. Trăgea de timp. Nu avea chef să se întoarcă în camera ei. Aşa că desfăcu plicurile pe-ndelete, citi cu atenţie şi puse cu grijă scrisorile într-un sertar.

Repetă figura până la ultimul plic, care-i atrase în mod special atenţia. Se ridică în picioare muşcându-şi buzele. Apoi se decise. Se duse fără ezitare drept spre biroul principal al domnului LeGrand.

-Mă iertaţi, vă deranjez doar un minut, spuse ea intrând.

-Nici o problemă, intră. Stai jos. Voiam să vorbesc cu tine, domnişoară Lawson. Mi-au plăcut sugestiile pe care le-ai făcut săptămâna trecută la şedinţa de lucru. Vrei să scrii un raport în legătură cu acea idee de plată în funcţie de merit?

- Desigur. O să mă apuc să scriu raportul chiar în seara asta. Dar am primit o invitaţie la o mini-conferinţă care are loc la hotelul nostru din Las Vegas. Whitney Blair, de la biroul central, va ţine un discurs. Anul trecut a fost foarte interesant. Doamna Blair are idei bune. Poate ar putea să-mi răspundă întrebărilor mele în legătură cu noile forme de evaluare. Am reuşit să pun la punct toate problemele pe săptămâna asta - am făcut programările şi hotelul este plin la capacitate maximă. Aş putea pleca vineri. Luni e ziua mea liberă, aşa că aş putea să revin marţi. Cam asta ar fi... Dacă vi se pare o idee bună...

-E o idee strălucită! îmi plac motivațiile profesionale. Abia aştept să-ți citesc raportul. în plus, ai muncit peste program. Şi nu degeaba. Ai fost foarte productivă.

-Mulțumesc, zâmbi ea. Atunci ne revedem marți.

Carol ieşi din birou, închise uşa, se sprijini de perete şi răsuflă uşurată.

Excursia aceea era tot ce avea nevoie. Voia să schimbe puțin peisajul şi să-l uite pe Cody Briggs. Asta i-ar fi dat ocazia să se gândească, să-şi tragă sufletul, să controleze mai bine situația.

Dar dacă asta era tot ce-şi dorea, de ce nu se simțea mai bine? De ce decizia asta o îndurera în loc s-o bucure? Lacrimile îi înțepară ochi.

Oh, Doamne, poate că avea o cădere psihică. Ba nu. Nu trebuia să cedeze tocmai acum. Se duse în biroul ei care se afla lângă cel al directorului şi scoase un pachet de şervețele dintr-un sertar.

Auzi un zgomot afară şi uşa se izbi de perete.

-Hei! strigă ea speriată ştergându-şi repede lacrimile. Cine e?

-Eu, spuse Cody intrând ca la el acasă.

Stătea în dreptul uşii, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate, sprijinindu-se cu un umăr de tocul uşii. Carol îi simțea fizic puterea prezenței. Inima îi tresări violent.

-Ce cauți aici? întrebă ea supărată.

- Te-am rugat să mă aştepți astă-noapte. Ai spus că mă aştepți... Ce-ai făcut?

-Eram obosită când ți-am zis că te aştept.

-Şi speriată?

-Da. Ți-am spus. Nu-mi place ca viața mea să fie plină de

imprevizibil.

- Dar asta-i dă sare şi piper.

- Poate. Unii apreciază aspectul ăsta. Dar mie nu-mi place să fiu luată prin surprindere.

- Dar ce anume te-a luat prin surprindere, domnişoară Lawson?

Carol păli. Cody văzu vulnerabilitatea şi îngrijorarea pe fața ei frumoasă. Ea îşi strânse buzele şi el văzu încăpățânarea. Ceea ce nu putea vedea era fiorul de dorință care-i gonea Carolei prin vene.

Intâlnindu-i privirea întunecată, ea se luptă cu forța pe care o emana Cody. Ce o luase prin surprindere? Avea răspuns la întrebarea asta? Işi linse buzele uscate.

- Nimic, zise ea. Sau totul. M-ai speriat.

- N-am vrut.

- Nu contează. Asta e problema mea, nu a ta. Am nevoie de o perioadă de linişte. Trebuie să mă calmez. De asta sunt aşa de încordată.

- De ce? întrebă el insinuant.

Căldura trupului lui o făcea să tremure.

- Pentru că... Aşa. Pentru că asta e viața mea. Şi aşa vreau să rămână.

Cody zâmbi. Dinții lui albi străluciră amenințător. Carol simți cum i se înmoaie genunchii. Noroc că stătea pe scaun. îşi îndreptă atenția spre altceva şi începu să-şi sorteze corespondența de săptămâna trecută.

- Cody, spuse ea degajat, fără să-l privească, iartă-mă, dar am treabă. O să plec în weekendul ăsta şi...

- Unde? întrebă el încordat. Unde pleci?

Carol se încruntă, enervată de tonul lui. De ce trebuia să se justifice în fața lui?

- La Vegas, spuse ea cu indiferență. PalmResorts are un hotel acolo.

- De ce?

Cody părea atât de surprins, şi pentru prima oară atât de vulnerabil, încât Carol simți nevoia să se joace puțin cu el. Spunea că-i plăceau surprizele. Să vadă şi el cum era. Dar, privindu-l în ochi, redeveni serioasă.

- Plec într-o călătorie de afaceri. Biroul central ține o conferință acolo.

- Nu pleca.

- Dar vreau să plec, protestă ea. Eu am cerut să fiu trimisă acolo. Nu mai pot să stau aici. Rapiditatea cu care se desfăşoară evenimentele mă depăşeşte. Totul a devenit prea ciudat, prea copleşitor. Am nevoie de timp...

- Nu pleca, Lonsome, spuse Cody apropiindu-se îngrijorător de mult de ea. Nu pleca. Nu fugi. Asta nu va rezolva nimic, *shicho.*

- Cody, plec, spuse ea cu voce tremurată. Plec mâine şi gata. Tu n-ai nici un cuvânt de spus. Nu mă poți întoarce din drum.

- Poate că nu te voi convinge prin cuvinte. Poate voi face ceva, spuse el şi, ridicându-i bărbia, îşi lipi buzele de ale ei.

Carol nu-i rezistă. Buzele ei se depărtară primindu-i limba caldă, hotărâtă, trezind în ea o dorință incredibil de puternică. Gemu uşor încercând să se smulgă din îmbrățişare. In cele din urmă reuşi. Cu respirația tăiată îl privi provocator în ochi. Acum Cody se uita la ea cu o tandrețe care o enerva şi o năucea mai tare decât aroganța lui obişnuită.

- Şi ce-ai vrut să demonstrezi cu asta?

Cody se încruntă.

- Nimic. Voiam doar să te trezesc din letargie, din somnambulismul ăsta în care te complaci. Pretinzi că totul e OK, dar nu-i aşa. Te minţi singură. Tu meriţi mai mult. Trebuie să accepţi să te lupţi pentru a obţine mai mult, chiar dacă e dureros. Chiar dacă în lumea ta raţională cuvintele mele par fără sens.

Carol tremură şi închise ochii. Cine avea dreptate? El sau ea? Unde se termina realitatea şi unde începea ficţiunea? Sau totul era un amalgam?

- Uite, ţi-am adus ceva, spuse el.

înainte să deschidă ochii Carol simţi o umbră întunecată... aripile unui vultur.

Deschise ochii şi privi spre mâna lui Cody. O pană.

- Navajo o numesc „atingerea vieţii". E o pană de vultur...

- Ştiu, şopti Carol copleşită.

Cody o privi ciudat.

- Ti-a spus bătrânul? întrebă el.

- Nu, spuse Carol muşcându-şi buzele. Un bătrân care nu există mi-a spus lucruri pe care nu le înţeleg... E imposibil.

- Depinde ce...

- ... înţelegi prin imposibil? completă ea. Ştiu. Posibil e tot ce pot atinge, simţi, gusta, auzi, mirosi... Restul e imposibil.

- Asta face ca lumea să fie tare ternă şi banală.

- Mie-mi place aşa.

- Ba nu, zâmbi el. Pot să bag mâna-n foc că nu-i aşa. Mi-am dat seama ieri, când în timpul ceremoniei ai fost foarte receptivă. Eşti o visătoare, o căutătoare.

- Ba nu.

- Atunci explică apariția bătrânului.

- E uşor, spuse ea repede. Am visat. Eram obosită. Nervoasă. Mintea mea l-a plăsmuit.

- Nu sunt mulți aceia care au viziuni cu indieni bătrâni îmbrăcați în haine de ceremonie. Nu sunt mulți aceia care visează vulturi şi pene denumite „atingerea vieții”. Ce ți-a mai spus?

Carol se întoarse cu încăpățânare spre birou şi începu să-şi vadă de lucru. Dar Cody nu se dădu bătut. O cuprinse de umeri şi o scutură uşor.

- Ce ți-a mai spus, Carol? E important.

- Nimic. Prostii. Uite ce e, am treabă.

- Adică nimic din ce ți-a spus n-are semnificație pentru tine? Asta ai de gând să pretinzi?

Carol se ridică în picioare şi se duse pe partea celaltă a biroului, apărându-se fizic de prezența lui Cody. Chiar dacă toate astea o tulburau, n-avea de gând să-i arate şi lui. Deja Cody se apropiase prea mult. Trebuia să lupte.

- Conversația a luat sfârşit, Cody. Mulțumesc pentru pană. E frumoasă. O s-o păstrez ca amintire. Dar asta-i tot.

- Ai avut o viziune, şopti Cody fără s-o mai asculte. Indienii americani cred în puterea viziunilor şi înțelesurile lor. Anul trecut şi eu am avut viziuni. La fel şi ieri. Cred că şi tu ai avut ieri una. Chiar dacă tu crezi c-a fost vorba de un vis banal. Viziunea asta încearcă să-ți arate o cale.

- Spre ce? întrebă Carol timid.

- Spre fericire, *shicho.* Spre viitorul tău.

Carolei i se făcu pielea de găină, dar continuă să lupte. Işi

dădu părul pe spate cu un gest de stăpânire de sine şi spuse:

- Oricum, mâine trebuie să ajung la Vegas. S-ar putea ca viziunile să nu mă găsească acasă.

- Nu pleca.

- La revedere, Briggs! spuse ea şi ieşi pe uşă fără să mai privească înapoi, deşi simțea cum îi tremură genunchii. Ah, am uitat, spuse ea după ce făcu câțiva paşi, întorcându-se. Asta e pentru tine.

Ii întinse cartea de vizită care-i transpirase în palmă.

- Oh, Dick! exclamă surprins Cody. O să-l caut.

- E în camera 619. E foarte nerăbdător să dea de tine.

- Da. Mulțumesc.

Carol îl privi cu atenție încercând să prindă vreo reacție. Dar chipul lui Cody părea împietrit.

- Harvard, spuse ea. Destul de impresionant.

- Au un departament de antropologie important.

- Şi? Accepți oferta?

Cody privi spre fereastră. Carol îl studie admirându-i spatele lat, statura impozantă şi părul negru ca pana corbului. Când se întoarse cu fața spre ea, muşchii maxilarului i se încordară.

- Nu ştiu. Nu vreau să părăsesc deşertul. Asta ar însemna să pierd tot ce iubesc.

- Sunt convinsă că vei lua decizia corectă, Cody, mai spuse ea înainte să plece. îți urez noroc.

- Urează-mi fericire, spuse el încet.

Carol se întoarse cu spatele, evitându-i privirea încărcată de emoții. Nu voia ca el să-i transmită starea lui. Aproape alergă până-n camera ei, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. El n-o urmă. Dar privirea lui îi ardea ceafa. Se abținu să privească în urmă.

Ajunsă în camera ei închise uşa cu cheia şi începu să-şi facă bagajul. La Vegas avea să se relaxeze şi să-şi pună viaţa în ordine. Şi aşa putea să înfrunte ziua de douăzeci şi cinci noiembrie, aniversarea nefericirii ei, care cădea luni.

Capitolul 11

In timp ce domnul LeGrand o conducea spre taxi, Edna îi făcu cu mâna, urându-i succes.

- Salută-i pe Martin Bennett, pe Oliver şi pe Janelle Diaz din partea mea, spuse el.

- Da.

- Şi simte-te bine. Grupul ăsta e foarte petrecăreţ. O să-i cunoşti. Sunt sigur că vor organiza ceva antrenant după conferinţă. O să te distrezi bine.

Carol îşi muşcă buzele abţinându-se să nu zâmbească. Şi-l imagina pe Roger LeGrand petrecând. Grăbi pasul. Şoferul o aştepta cu motorul pornit.

- Spre aeroport, vă rog. Curse interne.

După ce-şi prinse centura de siguranţă şi se relaxă în scaunul confortabil, îşi dădu seama cât de obosită era. Se bucura că vreme de câteva ore nimeni n-avea s-o deranjeze cu vreo problemă. Nu trebuia decât să stea şi să aştepte. Atât şi nimic mai mult. Se simţea ca în ochiul unui uragan. Emoţiile se învârteau în jurul ei fără s-o mai atingă.

Işi trecu degetele tremurânde prin păr. N-avea de ce să se îngrijoreze. Aşa se întâmpla de fiecare dată în perioada aceea a anului. Trebuia să-şi păstreze calmul şi să aştepte să treacă furtuna.

Douăzeci şi cinci octombrie. Nu-i venea să creadă că trecuseră nouă ani. Ar fi trebuit să aibă un copil de nouă ani. In loc să fie fericită, să simţea îndurerată şi pierdută.

Un suspin îi scăpă de pe buze. Işi puse mâinile la gură ca să

nu mai scoată nici un sunet.

- Vă simţiţi bine, domnişoară? întrebă taximetristul privind-o cu îngrijorare.

- Da, spuse ea încordat. Cred că am avut rău de maşină. Dar acum mi-a trecut. E o dimineaţă frumoasă, nu?

- Da. Dar pluteşte ceva în aer. Cerul e limpede, n-au anunţat nimic la radio, dar miros furtuna. N-o simţiţi?

- Mi-e teamă că nu. Cred că trebuie să te fi născut în Arizona ca să ai simţul ăsta dezvoltat. Eu sunt din Georgia.

- Hei, v-am recunoscut accentul. Ştiţi, am o verişoară...

Conversaţia continuă într-un ritm alert făcând-o pe Carol să-şi uite problemele. Când opriră la terminal, Carol îi lăsă un bacşiş generos. Şoferul îl meritase din plin. Ar fi vrut să-l ia cu ea în călătorie, ca să-i ţină mintea ocupată.

Zâmbi, îi făcu cu mâna şi o stewardesă o conduse spre locul ei, undeva în spatele avionului, între o mămică cu un copil în braţe şi un adolescent care asculta muzică la walkman.

*
* *

Zborul 131 spre Las Vegas ateriza cu douăzeci de minute întârziere din cauza traficului aerian incredibil de aglomerat. Carol îşi luă geanta si se urcă într-un taxi. întârziase. Era obosită.

Oraşul arăta ca Disney World şi o zăpăcea şi mai tare cu culorile şi construcţiile lui. Deschise geamul şi fu izbită de aerul fierbinte. Previziunea taximetristului se adeverea. Acum simţea şi ea furtuna apropiindu-se.

Se cază la hotel, urcă în camera ei, îşi aruncă bagajul pe pat

şi se duse la baie unde se stropi abundent cu apă pe faţă. Privindu-se în oglindă constată că nu arăta chiar aşa de rău cum se simţea. Părea calmă şi stăpână pe ea.

O clipă nu ştiu dacă să se bucure sau să se sperie. Era o mască de protecţie sau o capcană?

* *

întâlnirile se desfăşurară excelent. Carol luă notiţe, strânse date, făcu noi cunoştinţe. Blair Whitney incluse problemele ei pe ordinea de zi.

Apoi Martin Bennett o invită la masă. La ora şapte bău împreună cu Janelle Diaz. Intâlnirile de afaceri îi făceau plăcere.

Atunci de ce se simţea pustiită? Nu, nu era golită. Mai degrabă avea senzaţia că trupul ei execută nişte mişcări convenţionale în timp ce sufletul îi pluteşte undeva afară şi priveşte scena detaşat.

La fel se simţise şi-n timpul ceremoniei navajo. Ce ar fi spus oamenii aceia dacă ar fi aflat că sufletul ei nu era prezent, că ascultase vorbele unei viziuni şi se lăsase sărutată de un bărbat-vultur?

Scutură din cap încercând să scape de gândruile acelea. Se ciupi ca să se trezească la realitate. Dar asta n-o ajută. Se simţea deconectată de la prezent... suspendată în eter... în expectativă.

Zâmbi bărbatului care stătea lângă ea la masa de conferinţe.

- Iertaţi-mă, ce spuneaţi?

* *

Janelle Diaz, Carol şi Peggy Brown urcară la mezanin la

barul numit „Ultima tură”, decorat cu lasouri, harnaşamente pentru cai şi pălării de cowboy. Băuturile erau servite în pahare în formă de cizme de cowboy.

Femeile se duseră râzând spre un separeu rezervat. Carol comandă marguerita. Celelalte comandară scotch. Era aglomerație, gălăgie şi localul era plin de fum de țigară. Nici un simț nu fusese uitat.

Carol luă o gură de marguerita, când, îl văzu. Se întorsese spre ea, din profil. Carol scăpă paharul din mână.

Când chelnerul veni să şteargă masa, Cody dispăruse.

Oare fusese într-adevăr acolo?

- Te simți bine? întrebă Janelle încercând să se facă auzită în acea gălăgie.

- Da, spuse Carol privind speriată prin mulțime.

- La naiba, arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. Sau tu semeni cu o fantomă. Eşti albă ca varul şi ai fruntea transpirată. Carol, vrei să chem un doctor? Ce ai? O cădere de calciu sau ceva de genul ăsta?

Carol îşi şterse fruntea cu un şervețel. Se simțea dezorientată. Ce avea? De ce?

- Nu. Mă simt bine. Dar cred că trebuie să mă retrag. Mi-a ajuns pe ziua de azi. îmi pare rău de băutură...

- Nu-ți face probleme. Dacă vrei să chemăm un doctor, să ne spui.

Mai bine un *hatathli* sau o pană de vultur, ar fi vrut ea să spună cu un râs isteric. Sau poate înnebunise.

- Sigur. Dar n-o să fie nevoie. Ne vedem dimineața.

La etajul douăzeci şi trei, în fața camerei sale, Carol introduse cartela de plastic în uşă, dar aceasta nu se deschise. Incercă din nou, împinse în uşă cu putere, dar degeaba. Apoi îşi dădu seama cu stupoare că încercase să deschidă uşa cu cartela telefonică. Injură încet şi scotoci prin geantă.

Ii venea să râdă şi să plângă. Simțea că se află pe marginea prăpastiei. Avea nevoie de cineva care s-o sprijine. De un prieten.

Era vineri seara şi în Atlanta era ora unsprezece. Probabil că Jill ieşise ca de obicei cu prietenii în oraş, dar oricum, formă numărul ei.

- Alo? răspunse Jill.

- Hei, mă bucur că te-am găsit!

- Carol? Bună, ce faci?

- Jill, trebuie să stăm de vorbă. Mă simt foarte confuză.

- Tu? Domnişoara Calmă şi Detaşată? Dar nimic nu te atinge pe tine, Carol. Ce-ai pățit?

- Nu ştiu, Jill, spuse ea trântindu-se în pat. Anii ăştia care au trecut aşa... Mi-e frică.

- Ştiu, Carol, ştiu... Carol? Mai eşti acolo?

- Da.

- Ascultă, orice ar fi, o să fie bine. Ştiu că ai secrete pe care nu le spui nimănui, nici măcar mie. Am sperat întotdeauna că, dacă voi fi răbdătoare, într-o zi vei avea încredere în mine şi-mi vei spune despre ce e vorba. Carol? Mă asculți?

- Da, răspunse ea lăsând lacrimile să-i curgă de-a lungul obrajilor. Jill, am încredere în tine. Te iubesc. Serios. In mine n-

am încredere. N-am vrut să te rănesc.

- Dar nu m-ai rănit, scumpo. Sincer. De asta nici nu ţi-am spus până acum. Nu-ţi reproşez nimic. Voiam doar să ştii că mi-am dat seama că te apasă ceva. Te-aş putea ajuta, dacă ai vrea. Poţi să-mi spui acum ce te frământă?

- Jill... cred că-mi pierd minţile. Văd lucruri ciudate, plâng tot timpul, simt că viaţa mea a luat-o razna.

- Poate... drace... n-am experienţă... dar poate că ar trebui să nu te mai străduieşti atât de mult. Nu ştiu, Carol, dar eu nu fac ca tine şi mă simt foarte bine.

- Dar e mai sigur aşa. Nu vreau să mai fac greşeli.

- Ar trebui să locuieşti într-o peşteră, pe un munte. Sau pe lună. Carol, toată lumea face greşeli. Dar înveţi din greşeli şi mergi mai departe.

- Dar unele greşeli sunt atât de mari, scutură ea din cap. Şi dacă nu mai pot să merg înainte? Dacă mă doare prea tare sau sunt prea speriată?

- Carol, vorbim despre tine, nu? Vorbim despre Carol Lawson. Ei, poate că greşelile tale au fost mari, ai fost speriată, te-a durut prea tare, dar ai continuat să mergi înainte, nu? Eşti o persoană deosebită. Eşti bună în domeniul tău. Eşti o prietenă de nădejde. Eşti caldă, sensibilă. Şi pun pariu că dacă ai vrea, ai putea să fii fericită.

Carol se ridică în picioare şi-şi şterse lacrimile.

- Mulţumesc, Jill. Serios. Mă simt mult mai bine acum. Mi-ai fost de mare ajutor.

- Perfect. Pentru asta sunt făcuţi prietenii. Acum, încă ceva

înainte să ne luăm la revedere. Ce lucruri ciudate ai văzut?

- Oh, nimic, râse Carol simţindu-se prost. Cred că am visat.

- Ei, visele sunt bune. Acum vreau să respiri de trei ori adânc, să ridici bărbia şi să strigi: „Sunt o persoană deosebită!". Bine?

- Jill, râse ea, sunt la etajul douăzeci şi trei, într-un hotel din Las Vegas.

- Hei, cred că nimeni n-o să te audă. Cred că-i un vacarm acolo... Te invidiez. Ei, dacă nu, comandă-ţi nişte vin roşu şi dormi bine. Mai vorbim noi.

- Bine. O să te sun eu. Ai grijă. Şi Jill... mulţumesc.

- Pentru nimic. Te iubesc. Pa.

* * *

Carol comandă pui Kiev, pilaf, broccoli şi Cabernet Sauvignon. Şi nu se mai gândi la vulturi, tobe sau pene. Acum se simţea mai bine. Aproape perfect.

Capitolul 12

- Intră.

Cody stătea într-un Range Rover negru, la intrarea sosirilor curselor interne. Sub ştergătorul lui erau două bilete de parcare şi el nu zâmbea.

Nimeni n-o privise pe Carol aşa cum o privea el acum. Feroce, ca un războinic, cu părul negru legat într-o codiță la spate. Era periculos. O dorea şi avea s-o aibă.

- Intră, Lonesome, ordonă el deschizând portiera din dreapta.

Pur şi simplu Carol nu putea să-l refuze. Orice încercare de împotrivire ar fi fost inutilă.

Cody conduse în tăcere. Trecură de Ocotillo şi se îndreptară spre Sedona. Ea auzise de stâncile roşiatice ale Sedonei. Lumea spunea despre ele că erau mistice.

Şi Carol avea nevoie de puțină magie. Stătea cu mâinile împreunate în poală, privind cu supunere înainte, precum Ioana D'Arc în drum spre eşafod. Dar în spatele feței palide se ascundeau sentimente tulburătoare. Cerul de deasupra capului ei îi reflecta starea de spirit. Furtuna era aproape.

Şi Cody o simțea.

Furia pe care o purtase în piept anul acela, disperarea, trădarea, păliseră în fața pasiunii pentru femeia de lângă el. Sângele clocotea în el şi ştia că atunci când avea să se potolească, multe lucruri vor fi diferite, în bine sau în rău. Ştia. Şi o ura pentru că-l trezise din întunericul solitudinii lui... şi o iubea cum nu iubise pe nimeni până atunci. Dragostea. Era o emoție care-l făcea vulnerabil precum un adolescent.

Stătea cu palmele transpirate încleştate pe volan, înjurând în

gând că nu-şi mai putea controla propriul corp. Era pregătit, fierbinte, arzând de dorinţă pentru femeia aceea. Visase de multe ori s-o ţină în braţe, s-o sărute, să-i mângâie pielea, să se afunde cu totul în ea. Ca şi furtuna, lucrul acela devenise o certitudine.

Avea s-o aibă. Avea să facă dragoste cu ea, s-o convingă să recunoască faptul că şi ea îl iubea. Ea era destinul lui, cea cu care va să călători pe *bike hojoni,* drumul frumuseţii. Nici un bărbat nu putea străbate acel drum de unul singur. Nici un bărbat nu trebuia să rămână cu sufletul pustiit. împreună cu ea avea să formeze un întreg. Ştia asta de pe acum.

- Cody? şopti Carol aruncându-i o privire. De unde ai ştiut cu ce zbor mă întorc?

- L-am întrebat pe LeGrand. Avea programul tău. Am venit la aeroport mai devreme ca să nu pierd nici o sosire. Ştiu că n-are sens ce spun, dar aşa am simţit. Şi eu am fost surprins de reacţia mea. Dar în ultimul timp nimic din ceea ce fac n-are o explicaţie logică.

- Cody, te rog. Ti-am spus că lucrurile se desfăşoară cu o viteză prea mare pentru mine. Mă aflu într-o perioadă dificilă. Trebuie să mă liniştesc. Mă simt dezorientată...

- O să remediem asta. O să fac ca totul să fie atât de simplu încât o să înţelegi şi tu. Vrei lucruri simple şi clare? Asta îţi voi da. O să fim doar noi doi.

- Nu mă lua ca un cowboy naiv care nu vede mai departe de calul şi vitele lui...

- Aş vrea ca lucrurile să fie chiar aşa de simple. Mi-aş da şi braţul drept numai să n-am alte probleme decât o turmă de vite de condus, din şaua unui cal. Dar vom trece noi şi peste asta...

- N-avem peste ce să trecem, Cody.

- Ne aşteaptă viitorul, Carol, zâmbi el. Fie că-ți place sau nu.

Carol nu mai scoase nici o vorbă tot restul drumului. Următorii şaizeci de kilometri rămase nemişcată, cu brațele încrucişate la piept şi genunchii strânşi. Compensa lipsa de autocontrol. Luase deja o hotărâre. Cum ajungeau la ferma lui, va chema un taxi, să plece naibii de acolo.

Dar când ajunseră la fermă Cody o avertiză:

- Să nu-mi faci probleme, Lonsome.

- Cine naiba eşti tu să-mi spui mie ce să fac?

- Taci, femeie! M-ai dat peste cap şi tu mă întrebi cine sunt? Nu vezi că nu mai reuşesc să gândesc limpede?

- Atunci bine că măcar unul dintre noi gândeşte.

- Gândirea ta nu e decât durere şi mânie reprimată. Dar ți-am mai spus, o să trecem peste asta. O să te ajut să-ți înfrunți temerile şi să scapi de ele o dată pentru totdeauna. Dar te mai rog o dată să nu-mi faci probleme. Dacă o să încerci să fugi, o să te prind. Nu mai scapi de mine.

Carol scoase un geamăt de protest, dar Cody îi acoperi gura cu palma.

- Pentru Dumnezeu, Carol, vorbesc serios. De când ai plecat la Vegas, n-am mai pus geană pe geană. De când? De joi? Mă rog... Acum e sâmbătă şi sunt un *hombre* nervos.

Nemaipunând la socoteală faptul că era şi foarte excitat. Şi asta de zile întregi. Amintirile altor femei cu care se culcase i se şterseseră din minte. Nici una nu mai conta. Acum era doar Carol, parfumul ei, pielea ei, totul... O dorea, avea nevoie de ea.

Dorința lui o făcu pe Carol să schițeze un zâmbet. Nu se mai

putea abține. Trebuia să recunoască. Obsesia era reciprocă. Tremura de excitare ca şi el. N-ar fi trebuit să se lase convinsă, dar sub magia sărutului lui, acceptă hipnotizată.

Urcând treptele de piatră privi pentru prima oară casa lui Cody. Situată pe o stâncă roşiatică, avea ferestre mari care dădeau spre valea Sedonei. Era proiectată inteligent, încadrându-se perfect în peisaj. Ea însăşi părea născută din stâncă. Undeva mai în spate, fără să deranjeze, dar vizibile, erau grajdurile cu cai.

- Minunat, şopti ea.

-Aşa e, nu? „Rancho Encantado". Intră, te rog. Hai, *shicho,* curaj, că nu te muşc... încă.

Carol intră timid.

- N-ai decât două variante, Carol. Ori stai pe canapea ca să discutăm, ori...

- Ori? îl provocă ea.

- Ori nu ştiu ce fac, la naiba! Nu mai ştiu ce fac de când te-am întâlnit. Dar ştiu ce-mi spune trupul şi sufletul. Şi dacă e să mă iau după asta, te-aş arunca pe umăr şi te-aş duce în pat ca să fac dragoste cu tine toată ziua şi toată noaptea, chiar dacă nu mai văd bine de oboseală.

- N-ai îndrăzni!

- Nu te baza pe asta.

Privirile lor - un foc albastru şi o furtună întunecată - se întâlniră provocator. Ură şi dragoste. Disperare şi apărare. Nu-i despărțeau decât câțiva centimetri. Carol simțea căldura emanată de trupul lui Cody, parfumul lui masculin. Inhală cu nesaț potența lui. Il dorea. Trebuia să-l atingă, să-l guste, să-l simtă în ea. Carol gemu şi închise ochi.

Işi ascunse fața şi încercă să se îndepărteze, dar Cody o opri. O prinse de brațe cu hotărâre. Ii simțea pielea caldă, fină. Trebuia s-o aibă. Voia să-i simtă sânii în palme. Cu un geamăt o trase spre el. Nici o fantezie nu-l pregătise pentru momentul acesta. O strânse cu pasiune în brațe.

Carol se luptă cu disperare. Nu voia ca el să ştie cât de mult îl dorea. Nu voia ca el să-şi dea seama că trupul ei era gata de orice. Nu!

Simțindu-i împotrivirea Cody înnebuni. Carol nu-şi dădea seama cât de mult o iubea? Nu i-ar fi făcut niciodată rău. Ba chiar ar fi ajutat-o să scape de coşmaruri.

- Carol, şopti el aspru, ascultă-mă...

- Nu! suspină ea. Nimic din ce mi-ai putea spune n-ar putea să schimbe în vreun fel situația.

Cu un strigăt înăbuşit se smulse din brațele lui şi fugi spre ieşire. Cody o prinse de mâini şi o trase înapoi în brațe. O lipi de pieptul lui mângâindu-i părul blond şi figura palidă.

- Te iubesc, Carol. Ascultă-mă.

- Nu, nu pot, gemu ea printre lacrimi.

- Ba da. Pentru că tu eşti jumătatea mea. Nu pot trăi fără tine, *shicho.* Şi nici tu nu poți să trăieşti fără mine.

- Nu ştiu...

- O să ştii. Curând. Dar mai întâi trebuie să afli cât de mult te iubesc. Apoi o să ai încredere deplină în mine.

- Nu... suspină ea, dar Cody deja îi capturase gura.

Parcă timp de nouă ani purtase un garou în jurul gâtului şi acum îl desfăcea pentru prima oară. Nu înțelegea ce i se întâmpla. Simțurile ei erau alertate şi-i era teamă.

Se simțea expusă, foarte sensibilă la atingeri şi mişcări.

Buzele lui erau calde şi umede, aveau gustul gurii ei. Limba ei îi gusta înfometată dulceaţa. îi sorbea respiraţia cu nesaţ umplându-şi plămânii cu voluptate. Barba lui îi zgâria obrazul şi bărbia. Şi ce era acel geamăt de dorinţă? Venea din gâtul lui sau al ei?

- Cody... suspină ea dornică, fascinată de forţa pasiunii. Cody...

El o apucă de şolduri şi o trase mai aproape. Când se lipi de el, focul îi mistui fiecare fibră din corp. Era insuportabil de plăcut.

- Asta e... murmură el luând-o pe neaşteptate în braţe. Carolei i se tăie respiraţia. Dar se regăsi în sărutul lui. Cody îi prinse vârful limbii între dinţi şi gurile lor începură un joc excitant, erotic.

Carol râse uşor, gutural, în timp ce Cody o purta pe braţe spre pat, unde o trânti fără menajamente. Pulsul ei o luase razna, capul i se învârtea şi tavanul părea acoperit de stele. Inchise ochii şi văzu un foc de artificii magnific.

- Deschide ochii, Lonesome. Priveşte-mă, şopti el.

Ea nu-i rezistă. Nu putea să facă decât ce-i cerea el. Privi în ochii lui calzi, profunzi, de indian.

-Te iubesc, spuse el. Cred că te-am iubit toată viaţa. Te-am aşteptat dintotdeauna.

Carol îşi puse mâinile la ochi tremurând.

- Nu, Lonesome, nu te ascunde de mine. Uite, hai să începem cu mine. Mie nu-mi mai e frică. Toate zidurile au căzut. Ceea ce voi simţi eu, vei simţi şi tu. Vom trăi aceleaşi sentimente împreună. Iţi dăruiesc sufletul meu. Bărbatul din mine. Restul trupului meu e tot al tău.

Cuvintele lui o înfiorară până la lacrimi. Fără să se gândească îşi trecu degetele prin părul lui, îi mângâie fața memorându-i trăsăturile.

Cody se aplecă peste ea şi-i sărută obrajii, ochii, gâtul, bărbia, urechile. Ii lăsă urme fierbinți pe piele, până când Carol începu să tremure. Degetele lui căutară primul nasture al cămăşii ei şi-l deschise. Apoi totul se desfăşură ca prin vis.

Palmele lui bătătorite îi cuprinseră cupele sutienului. Sub dantela fină sfârcurile i se întăriră. Sânii ei erau umflați şi dacă el ar fi continuat aşa, ar fi explodat. Carol îşi arcui spatele şi gemu profund.

Gura lui i-o acoperi pe a ei şi limba lui posesivă începu să exploreze liberă. Apoi se îndepărtă uşor privind efectul. Carol era în extaz. Cody zâmbi. Dinții lui albi sclipiră. îi dădu la o parte cămaşa dezvelindu-i pieptul fin, alb şi începu s-o sărute ici-colo înfierbântând-o.

Carol îşi înfipse degetele în părul lui negru şi des. îi mângâie gâtul, umerii, pieptul. Muşchii lui încordați o excitau. începu să-l muşte uşor de umeri şi de brațe lăsându-i urme pe piele. Doamne, îi venea să-i lase urme şi mai adânci. Să-l zgârie, să-l sfâşie.

Atingerile lui o înfierbântaseră serios. Cody începu să-i frământe sânii din ce în ce mai repede şi mai tare. Apoi se opri o clipă şi-i dădu sutienul la o parte. Privirile lui ardeau de promisiuni sălbatice. Se aplecă asupra sânilor ei şi, cu respirația fierbinte, gura lui caldă îi cuprinse un sfârc, dându-i o senzație de gol în stomac. Niciodată Carol nu simțise o plăcere mai mare. Era insuportabil.

La un moment dat Cody se opri şi Carol gemu în semn de

protest. își ținea mâinile la ceafa lui și-l trăgea cu disperare arcuindu-se în așteptare.

Dar Cody nu-i satisfăcu dorința. în schimb, mâinile lui se îndreptară spre marginea fustei. Inima Carolei se opri. Trebuia să înceteze. Acum!

înghiți în sec simțind cum degetele lui îi desfăceau cureaua, nasturii și intrau pe sub marginea fustei atingându-i satinul chiloților. Respiră agitat, uimită de reacțiile puternice alte trupului ei. Când degetele lui începură să exploreze, Carol își mușcă buzele și gemu. Două lacrimi îi alunecară la colțurile ochilor. încă o atingere și simțea că explodează în mii de bucăți.

Cody tremura. Respirația lui devenise din ce în ce mai agitată. Femeia aceea trezise în el mai mult decât o dorință fizică. Simțea că poate să-i atingă inima. Ochii lui se umplură de lacrimi.

Mâinile se plimbau senzual explorând fiecare părticică a trupului ei. Carol își strânse pleoapele, dorindu-și mai mult. Nu se putea abține. Iși ridică șoldurile lipindu-se de bărbăția lui.

Cody o simți deschisă atingerilor lui, dornică, primitoare. Deschise ochii și o privi cu dragoste.

- Lonesome, șopti el, uită-te la mine. Nu te teme. Privește bărbatul care te iubește.

Inainte să-și da seama ce se întâmplă, Carol îi simți căldura gurii cuprinzându-i feminitatea și scoase un țipăt de surpriză și excitare. Rămase răpusă de senzațiile tumultuoase. Trupul ei nemișcat înflorea sub atingerile lui. Era magic.

- Ești frumoasă ca florile deșertului, spuse el. Și eu sunt o albină îmbătată de nurii tăi, râse el ușor.

Ea ar fi vrut să-l oprească, dar trupul n-o mai asculta. Ii

scăpase complet de sub control. Il săruta nebuneşte, pe unde apuca. Mâinile ei se plimbau oarbe pe spatele lui. Ochii ei ar fi dorit să vadă mai mult. Trupul ei ar fi vrut să simtă mai mult. Totul. Il împinse uşor şi Cody o ajută ridicându-şi şoldurile. Mâinile ei îi desfăcură nasturii blugilor mângâind abdomenul plat acolo unde părul cârlionțat şi negru se strângea într-o dungă subțire.

Trupul lui se încordă în aşteptare. Când mâinile ei îi găsiră sexul cald şi fierbinte, Cody strânse din dinți. Credea că o să moară de plăcere. Gemu puternic şi Carol se retrase speriată.

- Nu te opri, murmură el printre dinți. Nu acum.

Carol nici nu ştia dacă ar fi putut să se mai oprească. Trebuia să-l atingă, să-l simtă.

Apoi, într-o clipă, toate hainele căzură de pe ei şi se descoperiră amândoi complet goi în pat. întreaga încăpere se înclăzise din cauza trupurilor lor înfierbântate.

Carol îl dorea înăuntrul ei. Cu un țipăt, se lipi de sexul lui, dornică. Mâinile lui îi cuprinseră fesele şi, strigându-i numele, Cody intră dintr-o dată, voluptuos, în moliciunea caldă a feminității ei. Unghiile ei i se înfipseră în carne. Se completau perfect şi se simțeau în siguranță, nu mai erau singuri şi ştiau că nu aveau să se mai simtă niciodată pierduți. în câteva secunde Carol îşi dădu drumul puternic, scuturată de convulsii dureros de plăcute. Cody o urmă la scurt timp.

Carol simți că se prelinge. Cody se prăbuşi peste ea. Inimile lor băteau puternic, la unison. Carol era beată de plăcere.

- Când...? întrebă ea.

- După ce ai găsit tu calea, răspunse el zâmbind. Vino aici.

Cody o trase la pieptul lui. Brațele lui puternice o cuprinseră pe după umeri. Carol nu se mai temea. Se împăcase

cu sine, se împăcase cu lumea.

Capitolul 13

Carol dormea profund. Stătea cuibărită în brațele lui Cody, încălzită de trupul lui, şi mângâiată de bătăile inimii lui.

Cody o privea cum dormea. Era fericit, împlinit. Dorința îi ardea din nou măruntaiele. Fetița asta palidă şi slabă îl înnebunise. O ținea în brațe şi o dorea cu disperare. Oftă adânc şi strânse din dinți. Când începuse totul? Nu ştia.

Carol se mişcă. Pupilele ei începură să se mişte repede pe sub pleoapele închise. Un geamăt uşor îi scăpă printre buzele întredeschise.

Cody o strânse în brațe, dorind s-o protejeze.

- Nu! țipă ea cu buzele arse şi lacrimi la colțul ochilor. Te rog, nu mi-o lua!

- Carol, şopti Cody îngrijorat. Lonesome, taci. Sunt aici. O să te ajut.

Carol îl împinse orbeşte.

- Du-te, suspină ea. Lasă-mă-n pace!

- Ba nu, spuse el strângând-o la piept.

Dar Carol se luptă cu el prin somn, apoi se prăbuşi răpusă, cu capul pe umărul lui.

- Nu... nu mai vreau, plânse ea cu disperare.

Cody o mângâie pe păr şi o strânse în brațe. Carol simți că de data asta era ceva diferit, ceva nou, în care nu ştia dacă să aibă încredere. Trezită brusc din coşmar se simți înspăimântător de dezorientată. Nimic nu mai avea sens. Singurul lucru cert era durerea care o trezise de atâtea ori din somn.

- Doamne, nu ştiu dacă o să mai suport asta, plânse ea.

- Vino aici, *shicho.* O să te ajut.

Durerea ei era şi durerea lui. Lacrimile ei îi ardeau pielea.

Voia cu disperare s-o protejeze, să-i aline durerile, s-o elibereze din disperarea care o încătuşase. I se rupea inima pentru ea.

- Carol, draga mea, spune-mi ce ți s-a întâmplat. Te iubesc şi vreau să ştiu cum pot să te ajut.

- Nu... nu poți. Cody, sunt prea speriată.

- Nu fi, *shicho,* şopti el rătăcind cu buzele prin părul ei. Te iubesc din suflet şi asta e cel mai important.

Dar ea era prea speriată ca să-l mai asculte. Lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor şi ea nici nu se mai obosea să le şteargă.

Cody mai degrabă şi-ar fi dat viața decât s-o lase să sufere în tăcere. O strânse în brațe până se linişti. O legănă şoptindu-i cuvinte dulci în păr.

Dar Carol era la capătul prăpastiei. Inima îi fusese sfărâmată cu mult timp înainte a el s-o cunoască. Mai putea el s-o refacă din bucățele? Ea se obişnuise să fie singură şi să sufere în tăcere. Aşa supraviețuise.

Dar bărbatul acela puternic, iubitor, minunat, care o ținea în brațe, o făcuse să simtă din nou. Nimeni nu mai reuşise asta înaintea lui. Trezise copilul din ea care-şi dorea să fie iubit, mângâiat, înțeles...

Când o sărută tandru pe obraji, Carol se prăbuşi în brațele lui, neştiind ce să facă.

Şi dacă inima lui i-ar fi putut citi gândurile, Cody ar fi ştiut ce să facă.

- Carol, şopti el mângâind-o pe spate, Lonesome, sunt aici, lângă tine. Şi voi sta lângă tine indiferent ce se va întâmpla. Nu contează ce spui tu. Nu contează ce ți s-a întâmplat. N-o să te părăsesc.

Carol tremură incontrolabil. Furtuna emoţiilor din interiorul ei i se citea pe chip. Nouă ani de suferinţă reprimată îşi spuneau cuvântul.

- Nu-mi face asta, Cody. Nu vreau să am încredere în tine. Nu vreau să te iubesc.

- Prea târziu, *shicho,* zâmbi el. Prea târziu pentru amândoi. Hai, vorbeşte-mi.

Carol voia să se eschiveze, dar era prinsă-n capcană. Braţele acelea puternice, pieptul acela, le ura pentru că... le dorea cu atâta disperare. Le-ar fi făcut altarul durerii ei. Lacrimile i se îngrămădiră la colţurile ochilor.

- Ce e, Lonesome? Spune-mi, şopti Cody frecându-şi barba aspră de obrazul ei.

Gestul acela fu picătura care umplu paharul.

înainte să se adune, trecutul o doborî. înainte să ştie ce se întâmplă, se trezi într-o sală sterilă de operaţii, iluminată puternic. Durerile fizice încetaseră şi un medic îi puse un bebeluş în braţe. Privi cu uimire mica fiinţă perfectă, degeţelele ei minuscule, căpşorul rotund, şi inima i se umplu de bucurie. Dar nu dură mult şi bebeluşul dispăru. Sufletul ei se goli, încăperea se goli, se întunecă şi ea se trezi... însingurată.

Şi rămase aşa timp de nouă ani.

Carol se strădui să-şi stăpânească hohotele, înspăimântată şi ruşinată.

-Nu, şopti el cuprinzându-i faţa în mâini. Spune, Carol, nu mai ţine durerea în tine.

-Nu! strigă ea printre sughiţuri. Nu pot!

- Ba poţi. Trebuie să poţi. Spune, shicho. Spune-mi mie. Uită-te în ochii mei.

- Nu, mi-e teamă...

- Nu te mai teme, din momentul ăsta. Aici, cu mine, hai, încearcă. Spune-mi. Cine, ce să nu-ți ia?

- Copilul meu! Fetița mea! izbucni ea suspinând sfâşietor. Mi-au luat bebeluşul...

Cody se aplecă asupra ei dorind să-i ia durerea asupra lui. Işi folosi trupul ca scut. Sub el, Carol începu să se liniştească, agățată de gâtul lui ca salvată de la înec.

- Spune-mi, Carol, şopti el mângâindu-i părul blond.

Ea îşi ascunse capul în umărul lui, tremurând.

- Povesteşte-mi despre fetița ta, Carol, se strădui el s-o convingă. Ce s-a întâmplat cu ea?

- Am abandonat-o, mărturisi ea cu voce pierdută.

- De ce? întrebă Cody simțind cum i se ridică părul de groază. Spune-mi, de ce? Ai încredere în mine.

- N-am putut să am grijă de ea. Eram prea tânără. Nu aveam cu ce s-o întrețin. N-aveam pe nimeni.

- Erai singură?

- Da. Am vrut să am grijă de ea, s-o iubesc, dar toți mi-au spus că n-are sens... că e mai bine aşa...

Vocea i se înecă în lacrimi şi nu mai reuşi să continue.

- Mai bine pentru copil?

- Da. Mai bine pentru fetița mea, spuse ea tremurând. Aşa că mi-au luat-o.

- A adoptat-o o familie?

- Da...

- Deci n-a pățit nimic. Dar ți-e dor de ea, nu?

- Doamne, da... Mi-e îngrozitor de dor de ea. N-am văzut-o niciodată zâmbind... Doamne... cum s-a întâmplat asta? De ce

mie? îmi pare atât de rău... atât de...

- Nu-i nimic, *shicho.* Ai făcut tot ce ai putut, atunci...

- Ştiu. Aşa mi-a spus toată lumea. Aşa mi-am spus şi eu. Dar tot mă doare.

- Şşş, încercă el s-o aline legănând-o în brațe. N-a fost vina ta.

- Ba da, se luptă ea să scape din îmbrățişare. A fost vina mea. N-am fost atentă. N-am vrut să se ajungă la asta. Dar n-am gândit suficient. L-am crezut orbeşte... Apoi n-am mai avut ce să fac şi nimeni n-a mai putut să mă ajute.

- Cine ți-a făcut asta, Carol? Cine te-a rănit aşa de mult?

Carol nu mai voia să-şi amintească toate acele lucruri dureroase. Dar privirea lui era nemiloasă.

- Spune-mi, *shicho.* Cine e tatăl? De ce nu te-a ajutat? De ce n-a fost lângă tine?

- Pentru că... avea o soție acasă, şi copii, şi alte eleve proaste care abia aşteptau să-i asculte minciunile. „Vai, eseul tău e strălucit. Apropo, soția mea e o pacoste. Şi tu eşti adorabilă. Nu vrei să bem ceva înainte de cină? Apoi îți explic eu cum stau lucrurile...".

- Ticălosul! La naiba!

Cody ştia ce înseamnă încrederea elevilor în profesor. Astfel de abuzuri îl dezgustau. Era o crimă să trădezi încrederea unui elev...

- Nu i-ai forțat mâna?

- Nu. Cum să fac una ca asta? Pur şi simplu n-am ştiut încotro s-o apuc. Nici măcar n-am mai putut să gândesc. N-am ştiut să fac altceva decât s-o caut pe sora mea din Birmingham şi să... duc sarcina la capăt... Cody... Nu mai sunt în stare să

vorbesc.

- Nici nu trebuie. Aşteaptă, Lonesome. Lasă-mă să te țin în brațe. Acum te înțeleg. Şi sunt alături de tine.

Carol ezită un moment. Poate că acesta era bărbatul în care trebuia să aibă încredere. Trupul ei mai păstrase urmele dragostei lor, sufletul ei mai simțea iubirea lui. Poate că...

Dar era prea devreme.

- Te rog, lasă-mă, se împotrivi ea.

- Nu fugi, Carol. Nu acum. Fă-o pentru binele tău, dacă nu pentru al meu.

- Trebuie să fiu singură. Mă înțelegi? se încăpățână ea. Pentru binele meu.

- Dar eu te iubesc.

Cody era ostenit fizic şi emoțional. Tot ce-şi dorea era s-o țină pe Carol în brațe şi s-o protejeze, s-o iubească, s-o facă să aibă încredere în el.

- Carol... lasă-mă să fiu alături de tine.

- Dar nu vreau să am încredere în tine...

- Nu e chiar aşa de simplu, Carol. E prea târziu. Trebuie să rezolvăm noi cumva împreună.

- Dar nu vreau. Mă simt bine aşa. Nu poţi să înţelegi?

- Rahat! Nu te simţi deloc bine. Eşti nefericită. Suferi. Eşti singură. Eu ştiu. Am pierdut un an simţindu-mă ca tine, dar acum m-am hotărât să fac ceva pentru mine. Şi asta datorită ţie. Mi-ai vindecat rănile. Şi aş vrea să ţi le vindec şi eu pe ale tale. Vreau să te fac fericită. Vreau să te iubesc.

- La naiba, Cody! Nu mă asculţi? Vreau să fiu singură.

- Mincinoaso! Poţi să spui ce vrei, că trupul tău nu minte. Uite, zise el punând mâna pe pieptul ei, simt aici şi aici, adăugă el punându-i mâna între picioare.

Gestul neaşteptat o înfioră pe Carol. Speriată de forţa răspunsului trupului ei, se retrase.

- Vreau să fac un duş, să mă îmbrac, şi să plec acasă.

- Ai cumva o barcă? zâmbi el. Drumurile sunt inundate.

- Cum? întrebă ea uimită. De ce? A plouat?

- Cu găleata.

- De când?

- Toată noaptea.

- Dar de ce n-am auzit?

- Pentru că ai fost închisă în tine şi nimic n-a mai existat în jurul tău, *shicho,* în afară de durerea ta. Dar de acum înainte...

- Nu, Cody, îl întrerupse ea. Te rog. îţi cer să-mi faci o favoare. Cred că... având în vedere ce s-a întâmplat aici, între noi...Cred că pot să-ţi cer ceva...

- Poţi să-mi ceri orice, Carol. Mi-aş da şi viaţa pentru tine,

dacă ar fi nevoie.

- Tot ce vreau e să încetezi. Nu-mi mai vorbi aşa. Nu mă mai privi aşa. Ştiu. Tu crezi că-i destin sau altă prostie, dar nu e. Iţi spun eu, Cody, nu există aşa ceva. Nu există decât greşelile pe care le faci şi consecinţele pe care le suporţi. Aşa e viaţa. Eu ştiu. La naiba, chiar n-ai ascultat nimic din tot ce ţi-am spus?

- Am ascultat totul, Lonesome. Am suferit pentru tine. Imi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, dar toate astea au trecut. Copilul e pe mâini bune. Doar tu continui să suferi. Lasă-mă să te întreb ceva. Când ai de gând să laşi trecutul în spatele tău? E timpul să-ţi trăieşti viaţa.

E timpul să-ţi trăieşti viaţa? Parcă aşa îi spusese şi bătrânul indian. Dar de unde ştia Cody... ? Era imposibil.

- Hai, Lonesome. Lasă-mă să te ţin în braţe. Lasă-mă să te iubesc.

Carol ar fi vrut să se lase iubită, dar ştia că dacă făcea asta acum, n-ar mai fi reuşit să plece niciodată. Şi dacă se înşela? Dacă şi Cody o trăda? Cum să mai aibă încredere în altcineva decât în ea însăşi?

Se feri de braţele calde şi puternice ale lui Cody. Nu mai voia apropierea nimănui. Nu mai putea...

Gestul ei îl răni de data asta pe Cody. Cu un geamăt de neputinţă se ridică din pat şi se îndreptă spre baie.

- Eu mă duc să fac un duş, spuse el furios. Camera de oaspeţi e la etaj...

Capitolul 14

Carol înainta pe holul decorat în stil mexican. Avea nevoie de ceva care s-o răcorească. Pielea încă îi ardea din cauza îmbrăţişărilor lui Cody.

Deschise o uşă şi descoperi biroul lui. Avea geamuri mari care dădeau spre vale. în depărtare se vedeau stâncile canioanelor. Ploaia nu se oprise. Cum avea să se întoarcă ea la hotel?

Privi în jur. Pereţii erau plini de rafturi pe care se aflau înşiruite şi catalogate o mulţime de arme şi obiecte decorative indiene. Nu se mai opri să citească fiecare inscripţie. închise uşa în urma ei şi căută camera de oaspeţi.

Când o găsi îşi aruncă hainele pe pat şi intră în baie. Dădu drumul la duş şi se bucură de apă ca de o binecuvântare.

De ce venise aici? De ce se lăsase convinsă să povestească lucruri pe care numai ea le ştia? De ce se juca destinul cu ea? De ce se îndrăgostise de Cody?

Nu avea nici un răspuns.

*

* *

Cody stătea pe verandă cu o bere în mână, privind ploaia. Când o simţi pe Carol apropiindu-se se întoarse. Inima îi tresări de fericire şi dragoste.

- Parcă aş fi în Georgia, spuse Carol cu vocea schimbată, rece. Numai acolo plouă aşa.

- N-o să dureze mult.

- Asta-i bine, pentru că tebuie să plec.

Ingustându-şi privirea, Cody luă o gură de bere. Nu voia să se gândească cum avea să se simtă atunci când Carol va pleca. Dacă nu se mai întorcea?

- La naiba! murmură el intrând în casă. La naiba!

Carolei îi venea să se ducă după el, să-l ia în braţe, să-şi lipească obrazul de spatele lui, să-l sărute...

Inima îi spunea să facă asta, dar mintea... O voce subţirică o

avertiza să se retragă cât mai avea timp. Mâine era aniversarea durerii ei. Trebuia să fie singură, ca-n ultimii nouă ani. Era ceremonia de care nu se putea lipsi.

Cu umerii plecați îl urmă pe Cody în casă. Il găsi în bucătărie desfăcând o altă sticlă cu bere. Abia o privi.

- Mai ai una? întrebă ea.

Cody îi făcu semn spre frigider.

Carol simți că-i mai datorează o explicație. Cody părea sincer jignit, supărat. Luă o bere din frigider, o desfăcu, luă o gură zdravănă şi făcându-şi curaj, spuse:

- Cody, trebuie să stau singură o perioadă. Trebuie să mă întorc la hotel. Cred că n-ar trebui să ne mai vedem o vreme.

- Mi-e teamă că nu pot să fac aşa ceva, Lonesome, spuse el strângând din dinți.

- Trebuie.

- Singurele lucruri pe care *trebuie* să le fac e să-mi plătesc taxele şi să te iubesc fără ca cineva să încerce să mă oprească.

- Nu înțelegi, spuse ea abia auzindu-l. De fapt nici nu mă aştept să mă înțeleagă cineva. Dar ştiu că, pentru binele meu, trebuie să fiu singură. Trebuie să mă adun. Nu-mi permit să mă las pe mâinile nimănui. Nu pot să mă las doborâtă, să fiu vulnerabilă, să am nevoie de cineva... Recunosc, simt ceva pentru tine...

- Ăsta-i singurul lucru rezonabil pe care l-ai spus până acum. Şi, mai precis, ce simți?

Carol puse berea pe masă şi spuse:

- Deşi regret că am venit aici, îmi dau seama că lucrul ăsta era inevitabil... luând în considerare atracția dintre noi. Dar acum, gata. Trebuie să ne oprim.

- E ca şi cum ai spune mortului să se întoarcă de la groapă, *shicho,* zâmbi el amar. Imposibil.

- Ba nu. Trebuie să învăț din greşeli, ca să nu le mai repet.

- Uite ce e, Carol. Văd că nu pot să mă înțeleg cu tine. Ce-ar fi să discutăm despre asta mai târziu? Mâine dimineață o să priveşti altfel lucrurile...

- Nu! Trebuie să mă întorc la hotel în seara asta.

- Dar, Carol, tu vezi ce-i afară? întrebă el la capătul răbdării. Cine crezi că riscă să pornească pe drumurile astea? Cred că toate văile sunt inundate. Te duc mâine.

- Dar ai spus că nu mai durează mult ploaia.

Nu. Carol trebuia să fie singură mâine, douăzeci şi cinci octombrie. De dimineaţă până seara. Doar aşa supravieţuise în ultimii nouă ani. Şi nu putea să-i explice asta lui Cody. El ar fi încercat s-o convingă de contrariu.

- Nu, spuse ea cu hotărâre, umezindu-şi buzele. Nu mâine. In seara asta.

Cody o privi cu atenţie. Obrazul ei părea lipsit de viaţă. Intinse mâna şi-i mângâie figura palidă.

- Bine, *shicho.* Cum vrei tu. Mai aşteptăm încă o oră să treacă ploaia şi te duc la hotel. E bine aşa? Uite, o să fac focul în şemineu, îţi pregătesc ceva de mâncare, bem un vin...

Carol acceptă. Se ghemui într-un fotoliu în faţa şemineului din camera de zi, privind în gol.

- Asta nu te obligă la nimic, Lonesome, mă crezi? O să vorbim altă dată despre noi, da?

Şi fără să-i mai aştepte răspunsul, se duse la bucătărie.

Capitolul 15

Când Carol ajunse la Ocotillo, după miezul nopţii, găsi un fax pentru ea.

De la: Jill Stein PalmResorts, Atlanta GA

Pentru: Carol Lawson PalmResorts, Carefree AZ

Viaţa ne oferă prea puţine oportunităţi şi nici o garanţie. Uneori trebuie să-ţi asumi riscul.

Nu aştept răspuns.

Capitolul 16

Douăzeci şi cinci octombrie.

Când era copil, Carol credea că în fiecare zi de douăzeci şi cinci ale lunii venea Moş Crăciun.

De nouă ani, ziua de douăzeci şi cinci devenise o aniversare dureroasă. Se trezea în zori, nu mânca nimic la micul dejun, nu deschidea radioul sau televizorul, completa un cec pentru Fundaţia pentru Protecţia Copiilor şi se gândea la anul ce avea să vină. Se îmbărbăta singură. Trebuia să evite greşelile, să aibă grijă să nu mai aibă încredere în nimeni decât în ea însăşi.

Dar anul acesta ceva se schimbase. Ziua de ieri fusese o piatră de hotar. De obicei prietenia lui Jill o susţinuse an de an. Acum Cody fusese acela care o ajutase. Sau o dezechilibrase. Pentru că deja începea să spere. In sufletul ei se aprinsese o luminiţă. Şi asta îi zdruncinase serios balanţa interioară.

Stătea pe canapea în camera ei mică şi pentru câteva clipe încetă să se mai lupte cu sentimentele. Le analiză rece, încercând să le domine.

Luă din dulap o cutie căptuşită cu catifea, care conţinea trecutul, tot ce mai putea atinge din timpurile acelea dureroase, şi o ţinu în braţe, ca pe un obiect nepreţuit. Făcuse ce crezuse că era mai bine, dar alesese calea cea mai grea. Mai avusese nevoie de o singură asigurare.

Fusese singura ei condiţie de adopţie. Bine, mai existaseră şi obişnuitele rugăminţi: să fie oameni buni, să fie iubitori, să aibă grijă de copil. Dar mai ceruse ceva. Ca o dată pe an, să primească de la ei o scrisoare că totul era bine.

Aşa că în fiecare an, înaintea datei de douăzeci şi cinci, primea o scrisoare de la părinţii adoptivi.

Nouă scrisori stăteau ascunse în cutia căptuşită cu catifea. Dar nu reuşise să deschidă până atunci nici una. Ar fi fost prea dureros. Puteau fi fotografii înăuntru, mici amprente de degețele, desene... N-ar fi suportat să vadă asemenea comori. Dar faptul că ele soseau, însemna că totul era bine. Şi încă un an putea trăi liniştită.

Bătaia din uşă o făcu să sară în picioare. Nu aştepta pe nimeni. Cine putea s-o caute luni, în ziua ei liberă, la ora opt dimineața? Privi spre uşă şi, ca şi cum ar fi văzut prin ea, simți că-n spatele ei aştepta Cody. Când bătu din nou, inima ei tresări violent. Ce să facă?

- Pleacă! strigă ea. Nu pot să-ți deschid acum.

- Nu plec de aici până nu-mi deschizi, Carol.

- Nu pot, Cody. Te rog. Vreau să fiu singură.

- Dar te iubesc, Carol. Deschide-mi sau îmi fac o tabără în fața uşii tale.

- Briggs, nu te mai prosti...

Cântecul de fluier o făcu să înghețe. Carol se apropie de uşă ca vrăjită şi deschise.

- 'Neața, *shicho,* spuse Cody ducându-şi două degete la pălărie. Mi-a fost dor de tine.

- Vorbesc serios, Cody, spuse ea privind în altă parte.

Nu suporta să-l vadă. Simțea că n-o să reziste şi o să izbucnească în plâns.

- Vreau să fiu singură, adăugă ea.

- De ce tocmai acum? întrebă el încet mângâind-o din priviri. Vrei să ghicesc?

Carol scutură din cap de teamă ca el să nu spună ceva ce simțea, şi putea fi adevărat. Cu Cody nu se ştia niciodată.

- Nu. E ceva personal. Te rog, Cody, pleacă.

- Iți respect dorința, Carol, spuse el cu seriozitate. Şi te respect că eşti atât de hotărâtă, curajoasă şi puternică. Dar acum nouă ani tot singură ai fost şi n-am de gând să repeți figura la nesfârşit. Suntem făcuți unul pentru celălalt. Nu pot să plec. Aş suferi la fel ca tine dacă te-aş lăsa singură. Dar pot sta tăcut într-un colț. Nici n-ai să simți prezența mea. Promit.

- Bine, spuse ea învinsă de tenacitatea lui. Intră şi închide uşa. Vrei o cafea, ceva?

- Doar dacă bei şi tu. Altfel, nu te deranja. Am mai băut una înainte să plec de la fermă.

- Cum sunt drumurile?

- Mai bune. Dar trebuie să vezi deşertul. Pur şi simplu a reînviat. Mâine va fi în floare. E minunat, *shicho.*

- Ciudat. Credem că ploaia de astă-noapte va face un dezastru.

- Natura e iertătoare.

Carol aduse cafelele.

- Mulțumesc, spuse Cody privind-o cu atenție, încercând să-i ghicească gândurile.

- Cu plăcere.

Carol se aşeză pe canapea strângându-şi picioarele sub ea. în ciuda aerului condiționat, începu să transpire abundent.

- Ai de gând să rămâi tăcut în colțul tău? întrebă ea.

- Dacă aşa vrei...

Carol ridică din umeri.

- îmi place camera ta, spuse el. E mică, dar primitoare. Pun pariu că te-ai adapta perfect într-un cort indian.

- Ce idee! Sinceră să fiu, îmi place filozofia navajo.

- *Bike hojoni,* spuse Cody. Şi mie. Pentru mine cel mai important e *hojoni*, munţii, deşertul, trecutul, prezentul, viitorul... şi tu, Carol. Şi tu faci parte din *hojoni*al meu.

- Cody, oftă ea, mi-ai promis că taci.

- Bine, dar nu mai tremura.

- Dar nu tremur. Taci!

Deşi tonul ei părea tăios, Carol simţea că-i vine să leşine. Avea frisoane, o durea capul, transpira, avea degetele reci şi mâinile îi tremurau.

Cody se aşeză în genunchi în faţa ei şi-i cuprinse mâinile într-ale lui.

- Te simţi rău?

- Da. Mi-e greu...

- Ştiu. Dar de asta sunt aici. Vrei să mă aşez înapoi, la locul meu? Dacă nu suporţi prezenţa mea, pot să ies pe terasă.

- Nu, te rog... Stai aici. Tine-mă în braţe. Câteodată simt că-mi vine să mor...

- N-o să te las. N-aş putea trăi fără tine.

Se aşeză lângă ea, o strânse în brațe şi începu s-o legene uşor până când simți că ea se mai liniştise.

- Cum e acum? întrebă el.

- Mai bine, zâmbi ea vag. Ştii... azi-dimineață, imediat cum m-am trezit, începu ea să mărturisească, am făcut micul meu ceremonial, aşa cum obişnuiesc să-l fac de nouă ani încoace, pe douăzeci şi cinci octombrie. Dar cred că de data asta am dat-o-n bară.

- Nu ştiu de ce, dar nu-mi pare rău, Lonesome.

- Nu ştiu de ce, dar parcă nici mie, zâmbi ea trist.

Cody o mângâie pe obraji încercând să fie alături de ea cu tot sufletul, aşa cum ar fi fost în urmă nouă ani, dacă ar fi cunoscut-o. Ii părea rău că trecutul nu se putea schimba. Dar se putea uita. O strânse pe Carol în brațe şi observă că-n poală ținea cu grijă o cutie căptuşită cu catifea.

- Carol?

La început, nu răspunse pentru că nu-l auzise. Dar ajunse la ea ecoul chemării lui Cody.

- Da?

- Ce e înăuntru?

- In mine sau în cutie?

- In ambele.

Carol deveni rigidă. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre dulap.

- Stai să pun asta deoparte, spuse ea.

- Carol, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce e înăuntru?

Ea ridică din umeri cu o aparentă indiferență.

- Nimic. Scrisori.

- Carol...

- In fiecare an, părinții adoptivi ai... fiicei mele, îmi trimit prin avocatul meu câte o scrisoare. Inainte de douăzeci şi cinci octombrie... Ziua ei de naştere. Şi eu le pun aici, şopti ea mângâind cutia cu dragoste.

- Minunat din partea lor. Şi ce conțin? Fotografii? întrebă el emoționat.

- Nu ştiu... nu le-am deschis niciodată, şopti ea simțind că o să leşine.

- Carol, te simți bine?

- Am... amețit puțin. N-am nimic.

- Stai aici, lângă mine, spuse el făcându-i loc pe canapea. Şi... n-ai vrea să le deschizi acum?

- Nu pot, şopti ea printre lacrimi cu voce sugrumată.

- Ba da, Carol, acum poți, pentru că eu sunt alături de tine. Hai, Carol, deschide scrisorile.

- Nu pot... nu ştiu... mi-e teamă...

- Normal că ți-e teamă. Dar eşti destul de curajoasă. Ai dovedit-o din plin în aceşti nouă ani. Şi înainte ai făcut-o. Ai păstrat sarcina. Mai ții minte când fetița creştea în pântecele tău? Apoi ai adus-o pe lume. Şi ai avut puterea să te desparți de ea, pentru binele ei. Ăsta e curaj adevărat, Carol. Cred că poți să deschizi scrisorile. De data asta nu mai eşti singură.

- Nu-i aşa? întrebă ea printre lacrimi. Nu mai sunt singură.

- Nu, Carol, draga mea. Niciodată nu vei mai fi singură.

Carol respiră adânc şi deschise cutia. Inăuntru erau nouă plicuri de diferite forme şi culori, cu aceeaşi adresă: 2 Pleasant Lane, Milwaukee, Wisconsin.

- Hai să le luăm în ordine cronologică, spuse Cody ajutând-

o şi luându-i-le din mână, pentru că ea nu le mai putea ține, atât de tare îi tremurau mâinile.

Cody deschise prima scrisoare. Carol privi peste umărul lui cu teamă, muşcându-şi buzele.

Dragă Carol, ne bucurăm să-ți scriem. Fetița noastră doarme liniştită în leagăn şi noi nu mai putem după ea. O privim tot timpul. E lumina ochilor noştri. E atât de frumoasă şi veselă! Zâmbeşte tot timpul. N-am mai văzut un copil atât de bun. îți mulțumim că ne-ai făcut o asemenea bucurie.

Nu ştim dacă ne vei răspunde, dar ne-ar face plăcere. Oricum, noi o să ne ținem de promisiune şi-ți vom scrie în fiecare an. Am vrea să te bucuri şi tu alături de noi. Dumnezeu să te aibă în pază.

Cu drag, Sue şi Stuart Burke.

P.S. I-am pus numele Joy. Joy Carol Burke.

Carol rămase absolut nemişcată. Lacrimile îi curgeau în poală şi umerii îi tremurau. Scutură din cap.

- Vai, Cody... Cody, fetița mea e fericită. Are nişte părinți buni, care o iubesc. O să fie bine.

- Da, răspunse Cody ştergându-i lacrimile. Da, fetița ta e fericită şi are o familie care-i va oferi o viață bună. Ăsta-i cadoul pe care i l-ai făcut de ziua ei.

Carol îşi lăsă capul pe umărul lui, oftând.

- Hai să citim restul.

Dragă Carol, iat-o pe Joy gătită pentru ziua ei. O vom sărbători sâmbătă împreună cu bunicii, cu mătuşile, cu unchii, verişorii şi alți patru prieteni de joacă. Ne gândim la tine...

Carol citi următoarele şase scrisori împreună cu Cody. Plânse mult. Uneori chiar uită să-şi şteargă lacrimile. Dar de data asta lacrimile îi vindecară rănile din suflet. Se simțea ca un boboc înflorit dintr-o dată, şi nu treptat, în nouă ani, petală cu

petală. Se simțea ca un copil descoperind toți acei ani în care nu știuse nimic de fetița ei. Erau ca o ploaie de vară care-i dădea putere și dragoste de viață.

Deschise și cea de-a noua scrisoare. Il privi pe Cody, bărbatul acela sălbatic, întunecat, ciudat, prietenul ei, iubitul ei, și-i zâmbi printre lacrimi.

-Aproape îmi pare rău că am ajuns la ultima.

-Dar nu e ultima, *shicho.* Vor mai fi și altele, în fiecare an. Din ce în ce mai pline de speranță.

Carol își dorea atât de mult să aibă încredere în el, dar nu îndrăznea.

Cody avea mâinile pline cu scrisori și-n ochii lui se ducea o bătălie intensă. Se lupta cu dorința de a o strânge în brațe pe Carol și nevoia de a-i da timp să ia o decizie. Nu voia să-i forțeze mâna. Lupta lui interioară era atât de cumplită încât i se citea pe față. I-ar fi mărturisit totul, dar nu voia să întindă prea mult ața.

Carol îi citi toate sentimentele acestea în ochi la fel de ușor cum citise scrisorile.

- Știi ceva? spuse ea. încep să te cred.

Și începu să citească cea de-a noua scrisoare.

Dragă Carol, după toți acești ani, aș vrea să-ți spun ceva, ca de la femeie la femeie. Carol, sper că viața ta e plină de împliniri și fericire așa cum ne-ai făcut-o tu pe a noastră. Ne-ai dat un dar neprețuit. Te consider o prietenă minunată, chiar dacă nu te-am întâlnit niciodată. Știu că poate ne porți pică. Știu că ai suferit când ai renunțat la copil. Dar sper că vei avea și tu partea ta de fericire.

După cum vezi, la nouă ani, Joy e o adevărată luptătoare. Dar e sănătoasă și plină de viață. Când va crește mare, spune că se va face jucător de base-ball, profesoară, medic și mămică. Cunoscându-i firea, o cred în stare.

Până la anul, cele mai bune urări, Sue Burke.

Fetița îi zâmbea din fotografie. Era atât de frumoasă, şi-n ochii ei se citea o hotărâre nestrămutată. Carol îi mângâie trăsăturile, căzând pe gânduri. Apoi puse fotografia la loc în plic şi-l privi pe Cody.

- Cred că pe asta am s-o înrămez.

- E o idee bună, spuse el.

Carol îl privi pe Cody cu alți ochi. Acum ştia că el era salvatorul ei, cavalerul care venise s-o ajute să scape de coşmaruri, călare pe un cal alb.

- La ce te gândeşti, *shicho?* întrebă Cody zâmbind.

- Mă gândeam cum ai venit tu aşa, ca un Călăreț Singuratic, să mă salvezi...

- Nu, Carol! Nu vreau să mă aşezi pe un piedestal. Vreau să mă vezi aşa cum sunt în realitate - un simplu bărbat care te iubeşte, partenerul tău de viață. Asta sunt.

Carol îl privi uimită de vehemența cu care vorbise. Cody părea aproape supărat. Era copleşitor. O lăsase fără cuvinte.

Cody îi citi gândurile. Muşchii i se încordară încercând să n-o atingă, să n-o ia în brațe, să n-o sărute. O privi în ochii ei albaştri, temători, aşteptând.

La naiba, se putea abține, dar de data asta nu mai suporta.

- Ştiu că te temi, Carol, şi te înțeleg. Pot să te ajut, să te consolez, dar mi-e teamă că nu e destul. Nici pentru mine, nici pentru tine. Te iubesc. E atât de simplu şi totuşi atât de complicat. Te iubesc acum şi te voi iubi toată viața. Şi ştiu că şi tu mă iubeşti, *shicho,* dar vreau să aud cuvintele astea din gura ta. Am nevoie să le aud. Nu mă pot împăca cu mine dacă nu mi le spui tu. Hai, dragostea mea, lasă la o parte teama, ai încredere în mine...

Carol se ridică de pe canapea şi rămase aşa câteva clipe, cu spatele la el, frământându-şi mâinile. Inima încetase să-i mai bată.

Cody se ridică şi el şi se opri în fața ei. Ii ridică uşor bărbia căutându-i privirile.

- Ştii ce-mi ceri, Briggs? Imi ceri să am încredere în tine. Să iert şi să uit, ca să învăț să am încredere din nou. Şi asta e pentru mine ca şi cum mi-ai cere să mă duc la marginea prăpastiei şi să mă arunc în gol. Dacă nu e nimeni acolo care să mă prindă?

- Ba e cineva acolo, Carol. Sunt eu. Ştiu ce-ți cer şi ce-ți ofer. Sunt aici. Voi fi mereu aici. Dacă te arunci, te prind. Nu te las să cazi. N-o să mai suferi niciodată, îți promit. Ştiu că nu te pot apăra de toate pericolele din viață, dar îți promit că te voi iubi mereu. Dragostea mea e puternică şi-mi dă aripi. Carol... fără tine, inima mea ar împietri. Cu tine, inima mea e un vultur care zboară liber până-n înaltul cerului.

Cuvintele acestea avură ecou în sufletul Carolei. îi aminteau de visul pe care-l avusese înainte să vină în Arizona. Imaginile ruinelor îi apărură în minte ca nişte flash-back-uri.

Privind-o în ochi, Cody ştiu ce vedea ea. Cunoştea acele ruine. Şi ştia unde trebuia s-o ducă. Nu se înşelase. Erau făcuți unul pentru celălalt.

- Vreau să te duc într-un loc, spuse el. într-un loc secret, magic. Ai încredere în mine?

- Da, spuse ea atingându-i uşor fața, cu vârfurile degetelor. Am încredere. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, dar simt că pot avea încredere în tine. Da, Cody Briggs, te iubesc.

- Asta voiam să aud. Vino...

- Unde? întrebă ea râzând şi grăbindu-se să țină pasul cu el spre ieşire. Unde mergem?

- într-un loc în care nu te-am dus niciodată... Dar pe care-l cunoşti.

Capitolul 17

Carol se aplecă în faţă cât de mult îi permise centura de siguranţă, cu o mână pe bord şi cealaltă în jurul gâtului lui Cody. Simţea că inima ei zbura cu viteza maşinii, gonind prind deşert, deschizând drumul.

Cody îi zâmbi privind-o cu ochi întunecaţi. Podişurile se întindeau în faţa lor şi o energie ciudată îl umplea de speranţă. Şi cu fiecare kilometru, senzaţia că se îndreptau într-acolo unde-i îndruma destinul era mai puternică.

- Ti-am spus cât de frumos o să fie deşertul după ploaie, *shicho.* Priveşte cactuşii înfloriţi, plantele sălbatice. E o zi minunată, nu-i aşa?

- Da, spuse ea sărutându-l. E o zi minunată.

Aşa simţea şi ea. Simţea că pluteşte într-un ocean de fericire. Noua ei viaţă înflorea.

Brusc, îşi dădu seama că începe să recunoască împrejurimile, deşi era sigură că niciodată nu fusese pe acolo. Işi puse mâna la inimă străfulgerată de o revelaţie.

- Aici trebuie să faci la dreapta, spuse ea pe neaştepate.

- De unde ştii? întrebă Cody uimit apăsând din greşeală pe frână.

- Ştiu.

- Da, şopti el. Eram sigur că ştii.

- De unde? Nu înţeleg...

- Nici eu, *shicho.* Dar nu pune la îndoială instinctul. Hai să facem la dreapta.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât inima Carolei bătea mai tare. în faţa lor era un vârf stâncos, care semăna cu ruinele unui castel. îşi muşcă buzele, privi printre gene, şi se trezi spunând:

- Drept înainte. Acolo, unde vezi stânca aceea...

De data asta Cody nu se mai miră. Parcă maşina şi o ajută să coboare.

- Nimeni nu cunoaşte locul ăsta în afară de mine, spuse el. De sute de ani a rămas nedescoperit, până l-am găsit eu. Şi acum, şi tu. N-am spus nimănui despre el. N-am avut încredere în nimeni. Nici măcar în Leonard. Dar tu... ai ştiut.

Carol râse plină de uimire, recunoscând fiecare piatră. în vis, locul acesta i se arătase sumbru. Acum, luminat de razele soarelui, era minunat.

- Am mai fost aici, Cody. Am visat locul ăsta înainte să te cunosc pe tine. Te-am visat şi pe tine. Ştiu că erai tu. Hai să ne grăbim.

începură să urce pe stânci cu înverşunare, uitând de oboseală, râzând, bucurându-se de minunea care se desfăşura sub ochii lor, fericiți că se găsiseră. Că găsiseră catalizatorul care-i unise înainte ca ei să existe.

Ruinele erau acolo de sute de ani. Acum, încăperile erau goale, dar păreau pline de viață şi mister. Carol se aşeză pe o lespede de piatră. Soarele îi scălda părul blond făcând-o să pară un înger. Stătea nemişcată şi privea în gol, hipnotizată.

- Ei? spuse Cody. Eu sunt acela, Carol? Pentru că ştiu că tu eşti aceea.

Ea nu-i răspunse, dar i se aruncă în brațe. Işi puse mâinile pe pieptul lui simțindu-i bătăile inimii. Palmele ei descoperiră pe sub cămaşa lui o bucată de metal. Ii desfăcu nasturii şi găsi atârnată de gât, pe un şnur de piele, o amuletă. Un vultur de argint.

- Tu eşti vulturul meu, şopti ea zâmbind.

- Eu sunt?

- Da. Acum ştiu. Toate semnele, visele... ți-am spus că te-am visat? Da. Te-am visat aici, printre ruine. Şi a venit la mine bătrânul indian îmbrăcat în haine de ceremonie, care mi-a luat pietrele de pe inimă şi le-a pus aici, printre ruine, să doarmă liniştite. Şi mi-a spus despre vultur. Tu eşti vulturul. Despre tine era vorba. Acum totul are sens.

Apoi brusc se întoarse cu spatele şi se urcă cu agilitate pe cea mai apropiată şi mai înaltă stâncă.

Cody o urmă înspăimântat. O prinse în brațe. In jurul lor se întindea o prăpastie nesfârşită. Carol se întoarse cu fața la el şi-i zâmbi.

- Vezi? Ai venit să mă salvezi. Asta a fost greşeala mea. Am crezut că vrei să mă împingi în prăpastie. Dar tu voiai doar să mă salvezi.

- Ce mă fac eu cu tine, Lonesome? zâmbi el fericit că în sfârşit ea înțelesese.

- în primul rând va trebui să te gândeşti la o altă poreclă. Lonesome nu mi se mai potriveşte.

- Şi nici *shicho. Shicho* e o tânără nemăritată.

- Aha, spuse ea sărutându-l. Atunci cum îmi vei spune?

- „Draga mea”...

- Nu sună rău. Dar mai încearcă, îl tachină ea.

- Ce părere ai de „scumpa mea”?

- îmi place.

- Dar am ceva şi mai bun. „Soția mea, dragostea mea, viața mea”.

Carol izbucni în lacrimi de fericire. Cercul magic în care se

afla o copleşise.

-Da, şopti ea. Da, Cody. Doamne, cât te iubesc. Te iubesc cu tot trupul şi sufletul meu.

- Şi eu la fel. Şi vom trăi împreună fericiți până la adânci bătrâneți, vom face dragoste şi copii fericiți. Vom avea nevoie de multe rame de tablou ca să punem toate fotografiile copiilor noştri. Ce părere ai de asta, Carol?

- E mai mult decât am visat, şopti ea pierzându-se în sărutările lui.

Cody o luă în brațe şi o aşeză pe o lespede de piatră la soare, cu grijă, ca pe un pat de flori. Și se mângâiară, se atinseră, se sărutară, făcură dragoste sub cerul liber. Apoi rămaseră împietriți în fericirea lor, privind visători zările.

Până văzură un vultur rotindu-se maiestuos şi liber în depărtări.

Şi ciudat, dar nici unul din ei nu păru surprins.

EPILOG

Acum ploaia n-o mai simţi,

Căci vă apăraţi unul pe celălalt.

Acum frigul nu-l mai simţi,

Căci vă încălziţi unul pe celălalt.

Acum nu mai eşti însingurat,

Nu mai sunteţi singuri,

Nu mai sunteţi singuri.

Pentru că sunteţi amândoi Şi aveţi un singur viitor în faţă.

Căutaţi-vă viitorul,

Porniţi pe cărările voastre,

Spre zilele voastre.

Şi fie ca ele să fie fericite şi împlinite pe acest pământ.

Binecuvântare apaşă de nuntă.

Sfâr[it

*

* *

*

* *